

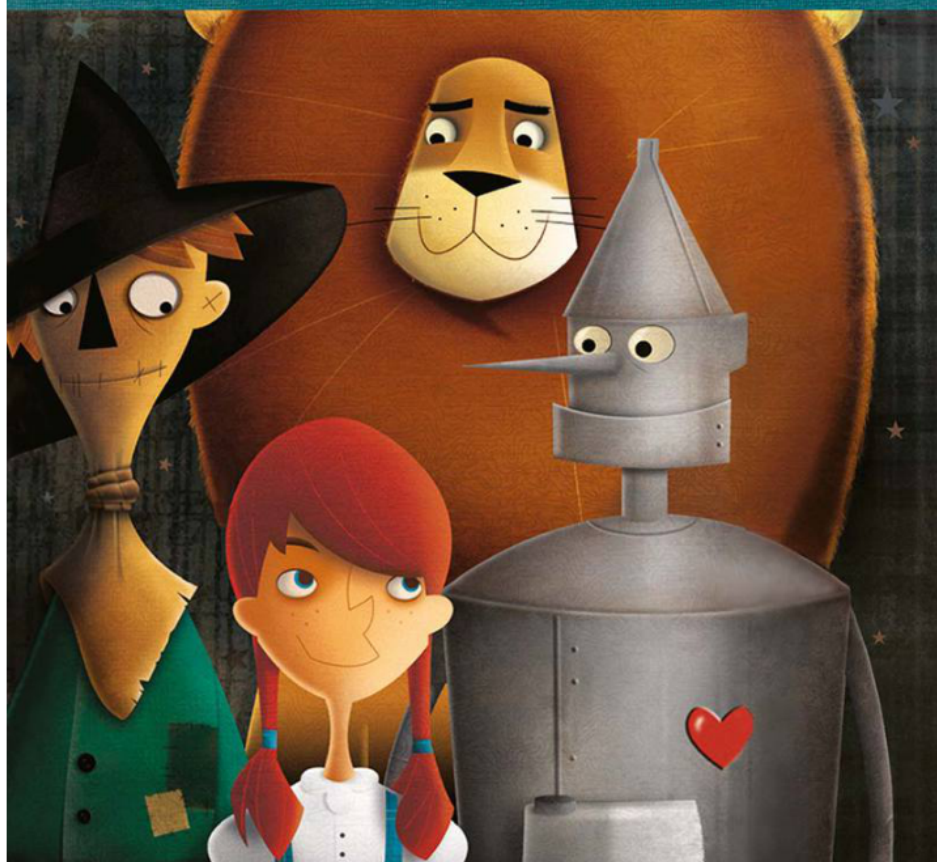

BIBLIOTECA PENTRU TOȚI COPII

VRĂJITORUL DIN OZ

L. Frank Baum

LECTURĂ RECOMANDATĂ ÎN PROGRAMĂ ȘCOLARĂ

L. Frank Baum

Vrăjitorul din Oz

Traducere din limba engleză
Joszefina și Camil Baltazar

LITERA
2013

The Wonderful Wizard of Oz

L. Frank Baum

Vrăjitorul din Oz

L. Frank Baum

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 90, 031 425 16 19, 0752 548 372;

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro

Copyright © 2013 Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor-coordonator: Irina Ilie

Redactor: Justina Bandol

Copertă: Andrei Gamaș

Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

ISBN ePUB: 978-606-686-167-0

ISBN Print: 978-606-686-093-2

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

TABEL CRONOLOGIC

- 1856, 15 mai** Se naște Lyman Frank Baum, în orașul Chitenango din statul New York. Numit Lyman după unchiul său, Baum și-a urât întotdeauna primul nume și a ales să fie numit cu cel de-al doilea, Frank.
- 1868** Educația începută acasă, cu ajutorul tutorilor, continuă cu intrarea la Academia Militară Peekskill, la vârsta de 12 ani. Doi ani mai târziu, după o criză în urma căreia a fost diagnosticat cu probleme la inimă, Baum părăsește școala, fără să mai obțină vreodată o diplomă de absolvire a unei școli.
- 1870** Întors acasă, Frank se apucă de scris. După ce primește de la tatăl său o mică presă, Frank înființează un ziar împreună cu fratele mai mic Harry, *The Rose Lawn Home Journal*.
- 1881** La vârsta de 25 de ani, se mută la New York pentru a studia actoria. Tatăl său îl numește administrator al propriului lanț de teatre, iar în 1882 Frank se bucură de primul său succes ca autor, regizor și actor.
- 1882** Pe 9 noiembrie, Frank se căsătorește cu Maud Gage, cu care va avea patru fii. După moartea tatălui său, averea familiei începe să se micșoreze, iar Frank abandonează teatrul pentru a intra în afaceri. Cariera sa din următorii ani pare să fie o serie de semidezastre, afacerile sale eșuând des și lăsându-l fără niciun ban. Începe să se concentreze asupra scrisului.
- 1897** Publică *Mother Goose in Prose*, o colecție de cântece pentru copii pe care le scrisese inițial pentru fiii săi. Cartea are un succes modest, iar în anul următor o urmează *Father Goose: His Book*, care devine cea mai vândută carte din acel an.
- 1900** Frank publică *Minunatul Vrăjitor din Oz*, cunoscută apoi ca *Vrăjitorul din Oz*, în care combină cu măiestrie elemente magice inspirate de basmele sale îndrăgite – vrăjitoare, vrăjitori, animale cuvântătoare și ființe fantastice – cu peisajul familiar al Midwestului american. Cartea are un succes imediat.
- 1904** Publică prima continuare despre Oz, *Minunatul Tărâm din Oz*.
- 1910** Frank și Maud se mută în California, stabilindu-se în orașelul pe atunci amortit Hollywood. Casa lor de acolo ajunge să fie cunoscută sub numele de „Ozcot”,

iar Frank se autodeclară „Istoricul regal al tărâmului Oz“, adăugând seriei câte o nouă carte în fiecare an, deși nu a mai avut parte niciodată de succesul primului volum.

1919 Pe 6 mai moare în urma unui infarct.

1920 Este publicată postum ultima sa carte, *Glinda din Oz*.

Într-o dedicație pentru sora lui, Frank scria: „Am învățat să privesc celebritatea ca pe o flăcăruie pe care, dacă reușești să o prinzi, nici nu merită să o ai; dar a face plăcere unui copil este un lucru dulce și drăguț, care încălzește inima și constituie o răsplată în sine... Sper ca volumul meu să reușească acest lucru – iar copiii îl vor îndrăgi“. Și, într-adevăr, la 113 ani după ce a fost publicată pentru prima oară, povestea sa nemuritoare continuă să facă plăcere copiilor din lumea întreagă.

*Această carte este dedicată
bunului meu prieten și tovarăș,
soția mea, L.F.B.*

INTRODUCERE

Folclorul, legendele, miturile și basmele au însoțit secole la rând copilăria tinerilor însuflețiți de o pasiune firească și instinctivă pentru poveștile fantastice, miraculoase și vădit ireale. Zânele înaripate ale lui Andersen și ale fraților Grimm au adus mai multă fericire în inimile copiilor decât toate celelalte creații omenești.

Cu toate acestea, basmul străvechi, care a fost de folos generații întregi, poate fi acum clasat drept „istoric“ în biblioteca pentru copii; a sosit momentul pentru o serie mai nouă de „povești fantastice“, din care spiridușii, piticii și zânele, deveniți stereotipuri, să fie înlăturați, împreună cu toate întâmplările oribile și înfiorătoare create de autori pentru ca fiecare poveste să aibă o morală de temut. Educația modernă include și moralitatea; prin urmare, copilul modern caută în poveștile miraculoase numai amuzamentul și se lipsește bucuros de toate întâmplările neplăcute.

Cu această idee în minte, povestea *Minunatului Vrăjitor din Oz* a fost scrisă numai pentru a fi pe placul copiilor din ziua de astăzi. Se dorește a fi un basm modernizat, în care sunt păstrate uimirea și bucuria, iar suferințele și coșmarurile sunt înlăturate.

L. Frank Baum
Chicago, aprilie 1900

CAPITOLUL I

CICLONUL

Dorothy trăia în mijlocul câmpiilor întinse din Kansas cu unchiul ei Henry, care era fermier, și cu mătușa Em, care era nevasta fermierului. Casa în care locuiau era mică, pentru că materialul trebuincios pentru ridicarea ei fusese adus cu căruța de la mare depărtare. Casa avea patru pereți, o podea și un tavan care închipeau o odaie. Această odaie conținea și o mașină de gătit ruginită, un dulap pentru vase, o masă, trei sau patru scaune și paturile. Unchiul Henry și mătușa Em aveau patul lor mare într-un colț, și în alt colț se afla patul cel mic al Dorothy. Casa n-avea pod, nici pivniță, doar o gaură mică, săpată în pământ și numită „pivnița pentru ciclon“, unde familia putea să se adăpostească în cazul când se ridica unul dintre acele mari vârtejuri de vânt care erau destul de puternice pentru a sfărâma orice așezare omenească din calea lor. În mijlocul podelei se afla un chepeng pe care, dacă îl ridicai, vedeai o scară ce ducea într-o gaură mică și întunecoasă.

Când Dorothy stătea în pragul casei și își rotea privirea în jurul ei, cât vedea cu ochii era numai o câmpie vastă și cenușie. Niciun pom și nicio casă nu întrerupeau întinderea șesului care, pretutindeni, se apropia parcă de cer. Soarele pârjolise pământul arat, prefăcându-l într-o masă cenușie în care se vedeau mici crăpături. Nici măcar iarba nu era verde, pentru că soarele uscase creștetul firelor ei lungi până când căpătaseră aceeași culoare cenușie ce se vedea pretutindeni în jur. Casa fusese și ea odată zugrăvită, dar soarele coșcovise tencuiala, iar ploile o spălaseră, și acum casa se înfățișa la fel de posomorâtă și de cenușie ca orice lucru de aici.

Când mătușa Em venise să locuiască în locurile acestea, fusese o femeie tânără și drăguță. Soarele și vântul o schimbaseră însă și pe ea. Îi furaseră sclipirea ochilor, lăsându-le o culoare posacă și cenușie; îi furaseră și roșeața obrazilor și a buzelor, care acum erau și ele cenușii. Era slabă și prăpădită și nu zâmbea nicicând. Când Dorothy, care era orfană, sosise aici,

mătușa Em tresărise așa de tare la râsul ei, încât fusese cât pe ce să țipe. Își apăsă pieptul cu mâna ori de câte ori vocea veselă a fetei îi ajungea la ureche. Și acum încă privea cu mare mirare la acest copil, care mai putea găsi un lucru ca să-l îmbie să râdă.

Unchiul Henry nu râdea niciodată. Lucra sârguincios de dimineată până în noapte și nu știa ce înseamnă bucuria. Și el era cenușiu. De la barba lungă până la cizmele butucănoase, avea și el o înfățișare aspră și gravă și vorbea, de obicei, foarte puțin.

Numai Toto o făcea pe Dorothy să râdă, ajutând-o astfel să nu devină și ea la fel de cenușie ca tot ce o înconjură. Toto nu era cenușiu; era un câine mic și negru, cu părul lung și mățos și cu ochii mici și negri, care străluceau veseli de o parte și de alta a nasului micuț și caraghios. Toto se juca toată ziua și Dorothy se juca și ea cu cățelușul și îl iubea nespus de mult.

Astăzi însă, nu se jucau. Unchiul Henry ședea în pragul casei și privea cu îngrijorare către cer, care era, de astă dată, mai cenușiu ca de obicei. Dorothy stătea în ușă, cu Toto în brațe, și privea și ea spre cer. Mătușa Em spăla vasele.

Dinspre miazănoapte auziră jelania înceată și grea a vântului, și unchiul Henry cu Dorothy văzură cum firele lungi de iarbă unduiau frământate, presimțind apropierea furtunii. Deodată se auzi, dinspre miazăzi, un șuier ascuțit în aer, și, când își întoarseră privirea într-acolo, văzură iarba mișcându-se, frământată și în partea aceea.

Deodată unchiul Henry se ridică și strigă către nevastă-sa:

— Vine ciclonul, Em! Mă duc să văd de vite.

Apoi fugi spre șopronul unde se adăposteau vacile și caii.

Mătușa Em încetă lucrul și veni la ușă. O singură privire afară îi fu de ajuns ca să întrevadă primejdia care îi păștea.

— Repede, Dorothy! strigă mătușa. Fugi în pivniță!

Toto o zbughi din brațele lui Dorothy și zdup! se băgă sub pat, iar fata se căznea să-l scoată de acolo. Mătușa Em, grozav de speriată, deschise chepengul din podea și coborî scara care ducea în gaura mică și întunecoasă. Dorothy reuși, în sfârșit, să-l prindă pe Toto și voi s-o urmeze pe mătușă în pivniță. Când fu la jumătatea drumului, se auzi deodată urletul îngrozitor al vântului, și casa se zgudui atât de tare, încât fata își pierdu echilibrul și căzu pe neașteptate pe podea.

Apoi se întâmplă un lucru ciudat.

Casa fu învărtită de câteva ori pe loc, apoi se ridică încet-încet în aer. Dorothy simțea că parcă s-ar fi înălțat cu un balon.

Vânturile potrivnice din miazănoapte și din miazăzi se întâlniseră pe locul unde se afla casa și făcuseră din ea tocmai centrul ciclonului. În mijlocul

unui ciclon aerul este de obicei mai liniștit, dar marea presiune a vânturilor ridică mica locuință din ce în ce mai sus, până când ajunse în culmea vârtejului ciclonului. Rămase acolo și fu purtată la depărtare de mulți kilometri, tot așa de ușor cum ai purta un fulg.

Era întuneric și vântul urla groaznic, dar Dorothy se simțea de parcă era plimbată ușurel, călare. După primele învârtituri ale casei și apoi după un moment când aceasta se aplecase nițeluș mai tare, fetița se simțea acum ca și cum ar fi fost clătinată ușor, ca un prunc în leagănul său.

Lui Toto însă nu-i plăcea treaba asta. Alerga dintr-un colț într-altul al odăii, lătrând cu putere. Dorothy însă ședea foarte cuminte pe podea, așteptând să vadă ce o să se mai întâmple.

Deodată, Toto se apropie de chepengul deschis și alunecă afară. În prima clipă, Dorothy crezu că îl pierduse, dar îndată zări o ureche care răsărea din gaură, pentru că apăsarea puternică a aerului ținea cățelul sus, astfel încât nu putea să cadă. Fata se târî pe brânci până la gaură, îl înșfăcă pe Toto de urechi și-l trase înapoi, în odaie, după care închise chepengul, ca să nu se mai poată întâmpla alt accident.

Ceasuri întregi trecură și, încetul cu încetul, spaima îi pieri, dar se simțea foarte singură și vântul urla atât de cumplit împrejurul ei, că aproape o asurzea. În prima clipă își închipuise că, atunci când va cădea, casa va fi sfărâmată în bucăți; dar, cum orele treceau și nu se întâmpla nimic groaznic, Dorothy încetă de a se mai necăji și se hotărî să aștepte cuminte să vadă ce îi va aduce ziua de mâine. Se sui în pat, iar Toto o urmă și se culcă lângă ea.

Cu toate că încăperea se legăna și vântul urla, fata închise ochii și adormi îndată.

CAPITOLUL II

SFATUL CU ALTINEZII

Dorothy fu deșteptată de o zguduitură atât de puternică încât, dacă nu s-ar fi aflat întinsă pe patul moale, s-ar fi lovit. Așa însă, pârâitul o făcu să-și țină respirația și-și zise cu uimire: „Ce s-o fi întâmplat?”

Toto își puse nasul lui mic și rece pe obrazul fetei și scheună înspăimântat. Dorothy privi în jurul ei și-și dădu seama că odaia nu se mai mișca; nu mai era nici întuneric, pentru că razele soarelui intrau pe fereastră și inundau toată odaia. Sări din pat și, cu Toto încurcându-i-se printre picioare, alergă și deschise ușa.

Privind înainte, fetița scoase un țipăt de uluire și ochii i se măriră din ce în ce mai mult la vederea minunatei priveliști din fața ei.

Cicloul depusese casa foarte ușurel pe pământ – așa de ușurel cum e în stare s-o facă un ciclon –, în mijlocul unui ținut de o frumusețe fără seamăn. Se aflau în jurul lor pajiști verzi, cu copaci ce purtau fructe bogate și dulci. Flori strălucitoare erau răspândite pretutindeni și păsări cu pene frumos colorate cântau și zburau prin pomi și prin tufișuri. Puțin mai încolo, printre malurile înverzite, curgea un pârâiaș și murmură cu un sunet de-a dreptul fermecător pentru fetița care trăise atât timp în câmpiile uscate și cenușii.

Stând așa și privind cu luare-aminte la priveliștea din jurul ei, Dorothy observă venind spre ea un grup de oameni atât de ciudați, cum nu mai văzuse până atunci. Nu erau înalți cât oamenii mari, dar nu arătau nici prea mici; de fapt, păreau să fie tot atât de înalți ca și Dorothy, care era o fetiță foarte bine crescută pentru vârsta ei; oricum, arătau, pe cât își putea da ea seama, mult mai bătrâni ca ea.

Erau trei bărbați și o femeie, toți îmbrăcați foarte curios. Purtau pălării rotunde, cu calota înaltă și țuguiată, iar în jurul borului aveau clopoței mici, care sunau melodios la orice mișcare. Pălăriile bărbaților erau albastre; pălăria femeii era albă. Aceasta purta o rochie care cădea în falduri de la

umeri în jos, presărată cu mici stelute scânteietoare ce străluceau în soare ca diamantele. Bărbații erau îmbrăcați în haine albastre, de aceeași culoare ca pălăriile lor, și purtau pantofi frumos lustruiți, cu vârful albastru.

Dorothy se gândi că bărbații trebuie să fie cam tot atât de bătrâni ca unchiul Henry, pentru că doi din ei purtau bărbi, dar femeia era, fără îndoială, mult mai bătrână: fața îi era zbârcită și părul îl avea aproape alb, iar umbletul îi era foarte țeapăn.

Când se apropiară de casa pe al cărei prag stătea Dorothy, oamenii aceștia se opriră și șușotiră între ei, de parcă s-ar fi temut să meargă mai departe. Dar bătrânică înaintă câțiva pași spre fetiță și, după o plecăciune, îi spuse cu un glas blând:

— Fii bine venită, nobilă domniță plină de vrajă, în Țara Altinezilor! Îți suntem adânc recunoscători că ai omorât-o pe ticăloasa de vrăjitoare din Răsărit și ai scăpat norodul nostru de robie.

Dorothy ascultă uimită această cuvântare. Oare ce voia să spună bătrânică atunci când o numea „domniță plină de vrajă“ și când spunea că a omorât-o pe ticăloasa de vrăjitoare a Răsăritului? Dorothy era o fetiță inocentă, nevinovată, care fusese adusă aici, la mii de kilometri depărtare de casă, de un ciclon și care nu omorâse niciodată niciun fel de vietate.

Dar pesemne că băbuța aștepta un răspuns de la ea, așa că Dorothy grăi cu sfială:

— Sunteți foarte bună, dar trebuie să fie o greșeală; știu că n-am omorât pe nimeni.

— Oricum, atunci casa ta a făcut-o, răspunse bătrâna, râzând. Și asta înseamnă același lucru. Și continuă, arătând spre un colț al casei: Privește, aici sunt două picioare... sub bucata asta de lemn.

Dorothy privi într-acolo. Într-adevăr, într-un colț al casei rămăseseră lipite două picioare încălțate în pantofi de argint, cu vârfurile ascuțite.

— Vai, Doamne! strigă fetița, frământându-și mâinile de spaimă. Pesemne că a căzut casa pe vrăjitoare. Ce ne facem acum?

— Nu-i nimic de făcut, spuse bătrânică foarte liniștită.

— Dar cine era? întrebă Dorothy.

— A fost vrăjitoarea cea ticăloasă din Răsărit, după cum ți-am mai spus. De ani de zile îi ținea pe toți altinezii în robie, făcându-i sclavii ei zi și noapte. Acum sunt cu toții liberi și îți sunt recunoscători pentru fapta ta.

— Cine sunt altinezii? a mai întreat Dorothy.

— Poporul din țara asta, a Răsăritului, unde a domnit până acum vrăjitoarea cea rea.

— Dumneata ești o altineză?

— Nu, răspunse bătrâna. Dar sunt prietena lor, cu toate că trăiesc în

țara de la Miazănoapte. Când altinezii au văzut că vrăjitoarea e moartă, au trimis un sol la mine și am venit numaidecât. Sunt vrăjitoarea de la Miazănoapte.

— O, strigă Dorothy, dumneata ești o vrăjitoare adevărată?

— Da, firește, răspunse băbuța. Dar sunt o vrăjitoare bună, și poporul meu mă iubește. Nu sunt atât de puternică pe cât a fost vrăjitoarea cea rea care a domnit aici, pentru că altfel aş fi eliberat singură acest popor.

— Bine, dar eu ştiam că toate vrăjitoarele sunt rele, spuse fetița, care era încă speriată că se afla în fața unei vrăjitoare adevărate.

— O, nu, greșești! Au fost numai patru vrăjitoare în Țara Oz. Două dintre ele, acelea care locuiesc în Miazănoapte și în Miazăzi, sunt vrăjitoare bune. Ştiu că acest lucru este adevărat pentru că eu însămi sunt una dintre ele, și de aceea nu pot greși. Acelea care locuiau la Răsărit și la Apus erau într-adevăr vrăjitoare rele; dar acum, dacă tu ai omorât pe una dintre ele, nu mai există decât o singură vrăjitoare rea în toată Țara Oz... și anume cea care locuiește la Apus.

— Dar, spuse Dorothy, după o scurtă chibzuire, mătușa Em mi-a spus că toate vrăjitoarele au murit – de ani de zile.

— Cine-i mătușa Em?

— E mătușa mea, care locuiește în Kansas, de unde am venit și eu.

Vrăjitoarea de la Miazănoapte păru că stă o clipă pe gânduri, cu privirea ațintită în pământ. Apoi ridică privirea și spuse:

— Nu ştiu unde se află Kansasul, pentru că nu am auzit niciodată de acest ținut. Dar, spune-mi, rogu-te, Kansasul este o țară civilizată?

— O, da, răspunse Dorothy.

— Atunci înțeleg. Cred că în țările civilizate nu se găsesc vrăjitoare, nici vrăjitori, nici scamatori, nici magicieni. Dar, vezi, Țara Oz nu a fost niciodată civilizată, fiindcă noi trăim despărțiți de restul lumii, de aceea mai avem încă vrăjitori și vrăjitoare între noi.

— Dar cine sunt vrăjitorii?

— Oz însuși este Marele Vrăjitor, răspunse băbuța cu un glas abia șoptit și plin de respect. E mai puternic decât toți ceilalți împreună și locuiește în Orașul Smaraldelor.

Dorothy era cât pe ce să pună o nouă întrebare, dar tocmai atunci altinezii, care stătuseră până în clipa aceea tăcuți și nemișcați deoparte, scoaseră un strigăt, privind spre colțul casei, unde căzuse păcătoasa de vrăjitoare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă băbuța.

Privind într-acolo, începu să râdă. Picioarele vrăjitoarei moarte dispăruseră și în urmă nu mai rămăseseră decât pantofii de argint.

— Era atât de bătrână, îi explică vrăjitoarea de la Miazănoapte fetei, încât picioarele i s-au uscat de soare. Asta i-a fost sfârșitul. Dar pantofii de argint sunt ai tăi și poți să-i porți.

Întinse mâna și luă pantofii, iar după ce îi scutură de praf, îi dăruie lui Dorothy.

— Văjitoarea de la Răsărit a fost foarte mândră de pantofii ei de argint, spuse un altinez, și încălțările au o putere pe care noi nu o cunoaștem.

Dorothy se duse cu pantofii în casă și îi așeză pe masă. Apoi ieși din nou și zise:

— Mă gândesc, îngrijorată, cum să mă întorc la mătușa și la unchiul meu. Sunt încredințată că ei mă caută. Puteți să mă ajutați să găsesc drumul într-acolo?

Altinezii și vrăjitoarea schimbă o privire, apoi dădură din cap.

— La Răsărit, nu departe de aici, spuse unul, se află un pustiu mare, pe care nu-l poate străbate nicio ființă omenească.

— Același pustiu este și la Miazăzi. Eu am fost pe acolo și am văzut. Sudul este țara ouadlingilor, spuse altul.

— Mie mi s-au spus, grăi al treilea bărbat, cam aceleași lucruri și despre Apus. Această țară unde trăiesc winkiezii, stăpâniți de răutăcioasa vrăjitoare a Apusului, care te-ar face sclava ei dacă ai trece pe acolo, este deci și ea primejdioasă.

— Miazănoapte este țara mea de baștină, și la capetele ei se află aceleași mari pustii care înconjoară și Țara Oz, spuse vrăjitoarea. Mă tem, draga mea, că vei fi nevoită să rămâi aici și să trăiești laolaltă cu noi.

Dorothy izbucni într-un hohot de plâns, căci se simțea prea singură printre oamenii aceștia străini și ciudați. Lacrimile ei îi mișcară pe inimoi altinezi, care își scoaseră batistele și începură să plângă și ei. Cât privește pe bătrâna vrăjitoare, ea își scoase pălăria și, trecându-și borul ei pe la nas, numără cu o voce gravă: „Unul, doi, trei“. În clipa următoare, pălăria i se prefăcu într-o placă de ardezie pe care scria cu cretă (cu litere mari):

DOROTHY SĂ SE DUCĂ ÎN ȚARA SMARALDELOR.

După ce citi placa, bătrâna întrebă:

— Te cheamă Dorothy, drăguța mea?

— Da, răspunse fetea, ștergându-și lacrimile cu batista.

— Atunci trebuie să te duci în Orașul Smaraldelor. Poate că Oz va fi în stare să te ajute.

— Unde se află acest oraș? întrebă Dorothy.

— Se află tocmai în mijlocul țării și este stăpânit de Oz, Marele

Vrăjitor, după cum ți-am mai povestit.

— E un om bun? Întrebă fetița, nițeluş speriată.

— E un vrăjitor bun. Dacă o fi bărbat sau femeie, asta nu pot să-ți spun, fiindcă nu l-am văzut niciodată.

— Cum pot să ajung până acolo?

— Trebuie s-o iei zdravăn la picior. Ai un drum lung de făcut, printr-o țară care uneori este plăcută, alteori este mohorâtă și groaznică. Oricum, mă voi folosi de dibăcia mea vrăjitoarească pentru a te apăra de orice rău sau de supărare.

— Dumneata nu m-ai putea însoți? se rugă fetița, care începuse să vadă în bătrânică o prietenă.

— Nu, asta nu pot face, dar îți voi da sărutarea mea, și nimeni nu va mai cuteza să pricinuiască un neajuns unei ființe care a fost sărutată de vrăjitoarea de la Miazănoapte.

Se apropie de Dorothy și o sărută domol pe frunte. Acolo unde buzele ei o atinseră, rămase un semn luminos, pe care Dorothy avea să-l zărească abia mai târziu.

— Calea spre Orașul Smaraldelor este pietruită cu cărămizi galbene, spuse vrăjitoarea, așa că nu te poți rătăci. Când vei ajunge la Oz, să nu te sperii de el, ci spune-i povestea ta și roagă-l să te ajute. Bun rămas, draga mea!

Cei trei altinezi se înclinară în fața lui Dorothy și îi urară drum bun, după care dispărură printre copaci.

Vrăjitoarea îi făcu semn din cap, prietenește, apoi se învârti de trei ori în jurul călcâiului stâng și pieri, spre marea surprindere a micului Toto, care lătră tare în urma ei, pentru că fusese prea speriat ca să mârâie când bătrânică fusese de față.

Însă Dorothy, care știa că avuseseră de-a face cu o vrăjitoare, se așteptase să dispară în felul acesta și nu era deloc uimită.

CAPITOLUL III

DOROTHY SALVEAZĂ O SPERIETOARE

Când Dorothy rămase singură, simți că i se face foame, așa că se duse la dulap, își tăie câteva felii de pâine și le unse cu unt. Îi dădu și lui Toto să mănânce și, luând o găleată din raft, coborî spre pâriaiș și umplu găleata cu apă limpede și strălucitoare.

Toto alergă printre copaci, lătrând către păsările care zburau printre ramuri. Dorothy se duse să-l prindă și văzu niște fructe plăcute atârând pe crengi, așa că luă și ea câteva, găsind că tocmai poamele îi lipsiseră ca să-și întregască gustarea de dimineață.

Apoi se înapoie în casă și băură, atât ea, cât și Toto, o înghițitură bună de apă proaspătă și rece. După aceea se pregăti pentru călătoria spre Orașul Smaraldelor.

Nu mai avea decât încă o rochie, care se întâmplase să fie curată și atârna într-un cui în spatele patului. Rochia era din pânză cadrilată cu alb și albastru și, deoarece albastrul este o culoare care rezistă la spălat, rochița era încă frumoasă. Fetița se spală cu grijă, îmbracă rochia curată și își puse boneta de soare pe cap. Luă un coșuleț, pe care îl umplu cu pâine din dulap, și puse deasupra un șervet alb. Apoi se uită în jos, la picioarele ei, și își dădu seama cât de vechi și de purtate îi erau ghetuțele.

— De bună seamă că nu sunt bune pentru o călătorie atât de lungă. Așa-i, Toto? îl întreabă fata pe cățel.

Toto o privi drept în față, cu ochisorii lui negri, și dădu din coadă, ca să-i arate că înțelege despre ce e vorba.

În clipa aceea, Dorothy zări pe masă pantofii de argint care aparținuseră vrăjitoarei de la Răsărit.

— Ce bine ar fi dacă mi s-ar potrivi pantofii! Ar fi tocmai ce mi-ar trebui pentru o călătorie atât de lungă, fiindcă aceștia nu se pot strica.

Își descălță ghetele vechi de piele și încercă pantofii de argint, care i

se potriveau de minune, de parcă ar fi fost croiți anume pentru ea. În sfârșit, își anină coșulețul de braț.

— Haide, Toto, trebuie să mergem până în Orașul Smaraldelor și să-l întrebăm pe Marele Oz cum să facem ca să ne putem înapoia în Kansas.

Trase ușa, încuie și puse cheia cu grijă în buzunarul rochiței. Și astfel, cu Toto pășind bucuros în urma ei, Dorothy purcese la drum.

La început văzu mai multe răscruci înaintea ei, dar, după puțin timp, găsi poteca pietruită cu cărămizi galbene. O luă sprintenă înainte. Pantofii de argint sunau voios pe caldarâmul galben, soarele strălucea, păsările ciripeau dulce, și Dorothy nici nu se simțea atât de rău precum v-ați putea închipui că ar trebui să se simtă o fetiță aruncată din propria-i țară în mijlocul unui ținut străin.

În timp ce mergea, fu mirată să vadă cât de frumos era ținutul. Treceau pe lângă garduri curate, vopsite în culoarea albastră, și, dincolo de ele, văzu câmpuri îmbelșugate de grâne și de legume. Neîndoios, altinezii erau gospodari buni, în stare să scoată recolte bogate.

Când trecea prin dreptul câte unei case, oamenii ieșeau afară s-o privească și se înclinau respectuoși în fața ei știind că ea e fata care o omorâse pe vrăjitoarea cea rea și îi slobozise din robie. Casele altinezilor erau niște locuințe cu înfățișare veche, de formă rotundă, cu acoperișul ca o cupolă mare. Toate erau vopsite în albastru, fiindcă, în ținutul de la Răsărit, albastrul era culoarea preferată.

Spre seară, când Dorothy se simți obosită după o zi de mers și se gândea la un loc unde să-și petreacă noaptea, ajunsese în dreptul unei case mai arătoase decât celelalte. În fața ei, pe o pajiște verde, dănțuiau bărbați și femei. Cinci vioriști micuți cântau cât puteau de tare, și norodul strâns în jurul lor râdea și chiuia, în timp ce în apropiere era întinsă o masă mare, încărcată cu fructe gustoase, nuci, plăcinte, prăjituri și multe alte bunătăți.

Oamenii o salutară pe Dorothy cu prietenie, o poftiră la cină și o rugară să petreacă noaptea cu ei, pentru că asta era casa unuia dintre cei mai avuți altinezi, și prietenii lui se adunaseră la omul acesta ca să sărbătorească eliberarea lor din robie.

Dorothy se bucură de masa îmbelșugată și fu ospătată de însuși bogatul altinez, al cărui nume era Boq. Apoi se așeză pe o bancă și privi la cei care dănțuiau.

Când Boq zări pantofii ei de argint, grăi:

— Trebuie să fii o mare vrăjitoare!

— De ce? întrebă fata.

— Pentru că porți pantofi de argint și ai omorât-o pe vrăjitoarea cea rea de la Răsărit. În afară de asta, văd culoarea albă pe rochia ta, și numai

vrăjitoarele poartă alb.

— Rochia mea are pătrățele albe și pătrățele albastre, spuse Dorothy, netezindu-și cu mâinile cutele rochiei.

— E foarte drăguț din partea ta că porți rochia asta, zise Boq. Culoarea albastră este culoarea altinezilor, iar culoarea albă este a vrăjitoarelor; în felul ăsta știm că ești o vrăjitoare care ne este prietenă.

Dorothy nu știa cum să răspundă la aceste vorbe, pentru că toți păreau s-o creadă vrăjitoare, în timp ce ea știa foarte bine că nu era decât o fetiță obișnuită, pe care un ciclon o adusese într-o țară străină.

Când obosi privind la cei ce dănuiau, Boq o pofti în casă, unde îi dădu o odaie cu un pat mic. Așternutul era și el albastru, și Dorothy dormi în el un somn adânc, până dimineața, cu Toto încolăcit pe un covoraș albastru de lângă pat.

Dimineața își luă mica gustare, privind la un copilăș altinez care se juca voios cu Toto; îl trăgea de coadă, striga și râdea într-un fel care o înveselea foarte mult pe Dorothy. Toto era, de altfel, o curiozitate pentru oamenii aceștia, care nu mai văzuseră până atunci un câine.

— Cam cât de departe de aici se află Orașul Smaraldelor? îl întrebă Dorothy pe Boq.

— Nu știu, răspunse acesta grav, deoarece n-am fost niciodată acolo. E mai sănătos pentru popor să stea cât mai departe de Oz, atât timp cât n-are treburi cu el. Dar este un drum lung și o să-ți trebuiască mai multe zile să ajungi acolo. Ținutul de aici este bogat și plăcut, dar vei fi nevoită să treci prin locuri aspre și primejdioase înainte de a ajunge la sfârșitul călătoriei tale.

Vorbele acestea o cam înspăimântară pe Dorothy, însă știa că numai Marele Oz era în stare s-o ajute să se întoarcă în Kansas, așa că, plină de curaj, se hotărî să-și continue călătoria. Își luă rămas-bun de la prieteni și purcese din nou pe cărăruia cu cărămizi galbene. După ce mai umblă câțiva kilometri, își zise că ar fi bine să facă un mic popas, așa că se cățăra pe o ulucă din marginea drumului și se așeză pe ea. Dincolo de gard se întindea un ogor mare de grâu și, puțin mai departe, zări o sperietoare de păsări proțăpită sus de tot, pe o prăjină, pentru ca păsările să nu se apropie de grâul copt.

Dorothy își propti obrazul în palme și privi țință și gânditoare la sperietoare. Împăiatul avea un cap mic, de sac, umplut cu paie, pe care erau desenați ochii, nasul și gura, ce trebuiau să înfățișeze un obraz. O pălărie veche, țuguată, albastră, care aparținuse cândva unui altinez, fusese proțăpită pe acest creștet. Restul trupului era îmbrăcat în haine albastre, uzate și pălite de soare, umplute și ele cu paie. În picioare, sperietoarea avea niște ghetete vechi, cu vârfuri albastre, așa cum purtau toți oamenii din ținutul ăsta, și era înălțată un cap deasupra grâului cu ajutorul unei prăjini înfipite în spate.

În timp ce Dorothy se uita la fața atît de caraghios vopsită, fu uimită s-o vadă făcându-i cu ochiul. La început crezu că e numai o părere a ei, pentru că acasă, în Kansas, sperietorile nu făceau așa ceva. Dar iată că omul de paie dădu apoi prietenos din cap. Dorothy sări jos de pe gard și o luă spre el, în timp ce Toto alerga în jurul prăjinii și lătra.

— Bună ziua! îi spuse sperietoarea cu voce răgușită.

— Tu ai vorbit? întrebă fetița, foarte surprinsă.

— Da, firește, răspunse sperietoarea. Ce mai faci?

— Eu, mulțumesc, bine, răspunse Dorothy, cuviincioasă. Și dumneata, ce mai faci?

— Nu mă simt prea bine, răspunse împăiatul cu un zâmbet; e foarte plicticos să stai cocoțat în lan zi și noapte, ca să sperii ciorile.

— Și nu te poți da jos? întrebă Dorothy.

— Nu, pentru că prăjina asta e înfiptă în spatele meu. Dacă ai fi bună să-mi scoți prăjina, ți-aș fi foarte recunoscătoare.

Dorothy își ridică brațele și trase sperietoarea din prăjină. Îi fu foarte ușor s-o facă, căci momâia, îmbrăcată în straie bărbătești, era umplută cu paie.

— Îți mulțumesc din toată inima. Acum mă simt ca un om nou.

Dorothy era cam zăpăcită, pentru că i se părea foarte curios să audă vorbind un om împăiat și să-l vadă înclinându-se și pășind lângă ea.

— Cine ești? întrebă sperietoarea după ce se întinsese și căscase, și încotro te duci?

— Numele meu este Dorothy. Am pornit spre Orașul Smaraldelor, să-l rog pe Marele Oz să mă trimită înapoi în Kansas.

— Unde se află Orașul Smaraldelor și cine e Oz? întrebă omul de paie.

— Cum, nu știi? întrebă Dorothy, surprinsă.

— Nu, firește că nu știu, nu știu nimic. După cum vezi, sunt împăiat, așa că n-am minte deloc, răspunse sperietoarea mîhnită.

— O, îmi pare grozav de rău!

— Crezi că, dacă aș veni cu tine în Orașul Smaraldelor, să mă rog de Oz, mi-ar da și mie puțin creier?

— Asta nu aș putea să-ți spun, răspunse fata, dar, oricum, dacă vrei, poți să mă însoțești. Chiar dacă Oz n-o să-ți dea niciun pic de creier, tot n-o să te simți mai rău ca acum.

— Asta e adevărat, spuse Sperie-Ciori. Cum vezi, urmă el cu sinceritate, mie nu-mi pasă că brațele și picioarele îmi sunt umplute cu paie, pentru că nu mă dor când mă lovesc. Dacă cineva m-ar călca pe bătătură sau ar înfige un ac în brațele mele, n-aș simți nimic. Dar nu-mi place să mi se zică „om fără minte“, și, dacă craniul meu e umplut cu paie, în loc de creier, cum

ai tu, înseamnă că nu pot să știu nimic.

— Te înțeleg, grăi fetița, care se simțea cu adevărat întristată din pricina lui. Dacă vii cu mine, am să-l rog și eu pe Oz să facă tot ce o putea pentru tine.

— Îți mulțumesc, răspunse împăiatul, plin de recunoștință.

O luară înapoi spre drum, și Dorothy îl ajută să sară gardul, apoi porniră înainte, pe cărarea pietruită cu cărămizi galbene.

La început, lui Toto nu-i plăcu noul tovarăș de drum. Îl tot adulmeca pe Sperie-Ciori, de parcă ar fi bănuir că în paiele lui se află un cuib de șobolani, se purta neprietenos cu el și mârâia.

— Nu-ți fie frică de Toto, nu mușcă niciodată, îl liniști Dorothy.

— Nu mă sperie, răspunse împăiatul, îmi poate vătăma cel mult paiele. Lasă-mă pe mine să-ți duc coșulețul, eu nu obosesc. Să-ți spun un secret, continuă. Există un singur lucru care m-ar putea speria.

— Ce anume? întrebă Dorothy. Fermierul altinez care te-a întocmit?

— Nu, răspunse Sperie-Ciori... un chibrit aprins.

CAPITOLUL IV

DRUMUL PRIN PĂDURE

După câteva ore, drumul pe cărare începu să fie anevoios și mersul le deveni din ce în ce mai greu, așa că Sperie-Ciori se împiedica adesea de cărămizile care fie nu erau bine potrivite, fie lipseau cu totul, lăsând găuri. Toto sărea pe deasupra lor, Dorothy le înconjură, dar bietul Sperie-Ciori, neavând minte, o lua drept înaintea și cădea, lovindu-se de cărămizi. Dar nu-l dureau. Dorothy trebuia să-l ridice și să-l așeze din nou în picioare, și acesta râdea, înveselit de pățania lui.

Fermele pe lângă care treceau nu mai erau atât de bine îngrijite ca acelea dinainte, casele se împutinau și grădinile asemenea. Și, cu cât mergeau mai departe, cu atât ținutul devenea mai pustiu și mai posomorât.

Cînd ieși luna, se așezară la marginea drumului, lângă un mic pârâu. Dorothy scoase puțină pâine. Îi întinse împăiatului o bucată, dar el i-o înapoie, zicându-i:

— Mie nu-mi este niciodată foame, și am noroc că e așa. Gura mea e numai desenată și, dacă mi-aș face o găurică în ea, aș putea mânca, dar paiele cu care sunt umplut ar fâșni afară și atunci mi-ar strica forma capului.

Dorothy recunoscu și de astă dată că era adevărat ceea ce spunea sperietoarea, astfel că dădu numai din cap și continuă să îmbuce.

— Povestește-mi despre tine și spune-mi câte ceva despre țara ta de baștină, o rugă Sperie-Ciori pe fetiță după ce aceasta isprăvisese să mănânce.

Fata îi istorisi totul despre Kansas, despre cât de cenușii erau toate pe acolo, despre cînd și cum o luase ciclonul și o adusese în ciudata Țară Oz. Sperie-Ciori, care ascultase cu luare-aminte, spuse:

— Nu înțeleg de ce îți dorești atât de mult să părăsești ținutul ăsta așa de frumos ca să te înapoiezi într-un ținut uscat și cenușiu, pe care îl numești Kansas.

— Vorbești așa pentru că n-ai minte, răspunse fata. N-are a face cât de

pustiu și de cenușiu este ținutul în care trăim noi, oamenii din carne și sânge; mai degrabă am vrea să locuim pe meleagurile noastre decât în orice altă țară, oricât de frumoasă ar fi ea. Nu se află loc mai drag pe lume ca acasă.

Spérie-Ciori oftă și spuse:

— Firește, eu nu pot înțelege așa ceva. Dacă și capetele voastre ar fi umplute cu paie, ca al meu, poate că ați locui cu toții în ținuturi frumoase, și atunci Kansasul n-ar mai fi plin de locuitori. E un noroc pentru Kansas că aveți minte.

— În timp ce ne odihnim, nu vrei să-mi spui o poveste? întrebă Dorothy.

Spérie-Ciori privi la fetiță cu dojană, apoi răspunse:

— Viața mea este atât de scurtă, încât nu știu nimic despre nimeni. Am fost zămislit abia alaltăieri. Ce s-a întâmplat în lume înainte de a mă naște mi-e cu totul necunoscut. Din fericire, atunci când fermierul mi-a făcut capul, primul lucru pe care mi l-a desenat au fost urechile, așa că am putut auzi ce se întâmplă. Cu el se mai afla un altineț, și întâiul lucru pe care l-am auzit au fost vorbele fermierului:

— Cum îți plac urechile astea?

— Nu au ieșit tocmai drepte, a răspuns celălalt.

— Nu face nimic, a spus fermierul, tot urechi sunt (ceea ce era destul de adevărat). Acum vreau să-i fac ochii, a zis el apoi. Și astfel mi-a desenat ochiul drept. De cum a isprăvit, m-am pomenit privind la fermier și la tot ce mă înconjură cu o mare curiozitate, căci era prima mea licărire de viață pe lume.

— E un ochi tare drăguț, a fost de părere celălalt, culoarea albastră e tocmai culoarea nimerită pentru ochi.

— Cred că am să-i croiesc ochiul celălalt mai mare, a zis fermierul. Și, când al doilea ochi mi-a fost gata, am putut vedea mult mai bine ca înainte. Pe urmă mi-a făcut nasul și gura, dar încă nu vorbeam, fiindcă pe vremea aceea nu știam la ce e bună gura. M-am amuzat privind cum îmi croiau trupul, brațele și picioarele. Și când, în sfârșit, mi-au înțepenit capul, m-am simțit foarte mândru, căci gândeam că arăt ca orice om obișnuit.

— Prietenul ăsta o să spérie ciorile destul de repede, a spus fermierul. Arată întocmai ca un om.

— Păi bine, e un om, a zis celălalt, și eu în sinea mea gândeam la fel. Fermierul m-a luat sub braț, m-a tras spre lanul de grâu și m-a cocoțat pe prăjina aceea înaltă unde m-ai găsit tu. Numai decît după aceea, fermierul și prietenul lui au plecat și m-au lăsat singur.

Nu mi-a plăcut că m-au părăsit în felul ăsta, așa că am încercat să mă duc după ei, dar picioarele mele nu puteau atinge pământul și am fost silit să

rămân înfipt în prăjina aceea. Eram menit să duc o viață singuratică, fiindcă nu aveam la ce mă gândi, fusesem doar zămislit numai de câteva clipe. Ciori și alte păsări zburau peste ogorul de grâu, dar de cum mă vedeau, se întorceau, crezând că sunt un altinez. Asta îmi plăcea și mă făcea să mă simt o ființă de mare însemnătate. După o vreme, o cioară bătrână s-a apropiat de mine în zbor și, după ce m-a privit cu de-amănuntul, s-a cocoțat pe umărul meu și a spus: „Tare mă mir cum și-a închipuit fermierul că o să mă prostească pe mine în felul ăsta, atât de stângaci! Orice cioară isteată ar putea să vadă că tu ești plin doar cu paie.“ Apoi a sărit jos, la picioarele mele, și a mâncat grâu cât i-a plăcut. Celelalte păsări, văzând că nu li se întâmplă niciun rău lângă mine, s-au îmbulzit și ele să ciugulească grânele; așa că, în scurt timp, se adunase în jurul meu un stol mare. Văzând ce se întâmplă, m-am întristat, fiindcă mi-am dat seama că nu sunt, mai la urma urmei, bun nici de sperietoare, dar cioara mi-a dat curaj, spunându-mi: „Dacă ai avea creier în capul tău, ai fi la fel de bun la toate ca orice om și poate chiar mai bun la treabă ca unii dintre ei. Creierul este singurul lucru de preț în lumea asta, fie că e vorba de o cioară, fie că e vorba de un om.“

După plecarea ciorilor m-am gândit mult la aceste vorbe și m-am hotărât să fac totul spre a dobândi puțin creier. Spre norocul meu, ai trecut tu pe acolo, m-ai dat jos și, din tot ce mi-ai spus, sunt încredințat că Marele Oz îmi va da creier îndată ce vom ajunge în Orașul Smaraldelor.

— Așa nădăjduiesc și eu, spuse Dorothy serioasă, deoarece îți dorești atât de mult să-l ai.

— Da, de bună seamă, îmi doresc, răspunse Sperie-Ciori, este un simțământ foarte chinuitor să te știi prost.

— Bine... dar acum hai s-o luăm din loc! zise fata și-i înmână coșulețul.

Nu se vedeau deloc uluci în marginea drumului, și pământul se arăta aspru și nelucrat. Spre seară ajunseră într-o pădure mare, unde pomii crescuseră atât de înalți și deși, încât crengile se împreunau deasupra potecii de cărămizi galbene. Era cam întuneric sub bolta deasă, căci crengile nu lăsau să se strecoare lumina zilei. Dar călătorii noștri nu se opriră și pătrunseră în pădure.

— Dacă drumul ăsta are un început, trebuie să aibă și un sfârșit, spuse împăiatul; și, cum Orașul Smaraldelor se află în celălalt capăt al drumului, noi trebuie să mergem pe unde ne poartă cărarea.

— Oricine ar presupune asta, îi răspunse fetița.

— Negreșit, de aia o știi și eu. Dacă ar fi fost nevoie de minte pentru asta, n-aș fi putut s-o spun.

După vreun ceas de umblat se pomeniră orbecăind prin întuneric.

Dorothy nu mai vedea deloc, Toto însă putea umbla, deoarece câinii văd, de obicei, foarte bine și pe întuneric. Cum Sperie-Ciori vedea la fel de bine ca ziua, fata îl luă de braț, și astfel izbutiră să-și continue drumul.

— Dacă zărești vreo casă sau vreun loc unde am putea să ne adăpostim peste noapte, spune-mi, pentru că nu-i plăcut să umbli prin întuneric.

Puțin după aceea, Sperie-Ciori rămase locului, grăind:

— La dreapta noastră văd o colibă mică, făcută din butuci și din crăci. Ne adăpostim acolo?

— Da, de bună seamă, răspunse fetița. Sunt grozav de obosită.

Sperie-Ciori o duse printre pomi până ajunseră la colibă. Dorothy intră și găsi acolo, într-un colț, un pat întocmit din frunze uscate. Se culcă îndată, cu Toto lângă ea, și căzu numaidecât într-un somn adânc și plăcut.

Sperie-Ciori, care nu era niciodată obosit, rămase într-alt colț al colibei și așteptă cu răbdare până se iviră zorile.

CAPITOLUL V

ELIBERAREA TĂIETORULUI DE LEMNE

Când Dorothy se trezi, soarele strălucea printre pomi, iar Toto ieșise de mult din colibă și alerga după păsări. Sperie-Ciori stătea încă răbdător în colțul său și o aștepta.

— Trebuie să mergem să căutăm apă, îi spuse Dorothy.

— La ce-ți trebuie apă?

— Ca să-mi spăl fața de tot praful pe care l-am adunat pe drum și să beau, ca să nu-mi rămână pâinea uscată în gât.

— Trebuie să fie un mare neajuns să fii făcut din carne, spuse împăiatul, căci trebuie să dormi, să mănânci, să bei. Cu toate că voi aveți minte, și asta e de mare preț, tot aveți destule încurcături.

Părăsiră coliba și o luară printre copaci până găsiră un mic izvor cu apă limpede, unde Dorothy bău, se spălă și își mâncă drobul de pâine. Văzu că i se împuținase merindea din coșuleț și fu foarte recunoscătoare lui Sperie-Ciori că el nu mânca nimic; pâinea abia de le mai ajungea, ei și lui Toto.

După ce mâncă și când tocmai era gata să se îndrepte spre cărăruia de cărămizi galbene, Dorothy se înfioră, auzind un geamăt adânc ce venea din apropiere.

— Ce-o mai fi și asta? întrebă ea cu sfială.

— Nu pot să-mi închipui ce-o fi, dar ne putem duce să vedem, zise Sperie-Ciori.

Tocmai atunci le ajunse la ureche alt geamăt, și sunetul părea că vine din spatele lor. Se întoarseră și o luară înapoi prin pădure. Făcură câțiva pași, când Dorothy zări ceva care strălucea sub razele soarelui ce răzbătuseră printre pomi. Alergă către locul acela și se opri deodată, scoțând un țipăt de uimire.

Unul dintre copacii cei mari fusese spintecat în parte și, rezemat de trunchi, stătea un om făcut din tinichea, care ținea în mâna ridicată un topor.

Capul și brațele îi erau legate de trup, dar omul stătea nemișcat, ca și cum nu s-ar fi putut clinti de acolo.

Dorothy îl privi uluită, și la fel și împăiatul, în timp ce Toto lătră ascuțit și se repezi să muște dintr-un picior de tinichea, lovindu-se la dinți.

— Dumneata te-ai văitat? îl întrebă Dorothy.

— Da, răspunse Omul de Tinichea. Eu am gemut. Gem aici de mai bine de un an și nimeni nu m-a auzit până azi și n-a venit să-mi dea o mână de ajutor.

— Ce pot să fac pentru tine? întrebă Dorothy cu blândețe, căci fusese mișcată de vocea tristă cu care vorbise Omul de Tinichea.

— Adu un bidon cu ulei și unge-mi încheieturile, răspunse acesta. Au ruginit atât de tare, încât nu le pot mișca; dacă sunt bine uns, am să-mi revin îndată. Găsești bidonul cu ulei pe poliță, în coliba mea.

Dorothy fugi numaidecât la colibă și se întoarse cu bidonul.

— Unde-ți sunt încheieturile?

— Unge-mi mai întâi ceafa, răspunse Omul de Tinichea.

Fata turnă ulei și, pentru că ceafa Omului de Tinichea era foarte ruginită, Sperie-Ciori îi luă capul în mâini și îl mișcă grijuliu dintr-o parte într-alta, până ce stăpânul lui putu să-l întoarcă singur.

— Acum, încheieturile brațelor, se rugă Omul de Tinichea.

Dorothy turnă uleiul peste încheieturi și Sperie-Ciori întinse și răsuci brațele până scăpară și ele de rugină și fură ca noi.

Omul de Tinichea scoase un oftat de mulțumire și, lăsând jos toporul, îl rezemă de un copac.

— E o mare ușurare, spuse el. Țineam toporul în sus de când am ruginit și sunt foarte bucuros să-l pot pune, în sfârșit, jos. Acum, fii bună și unge-mi și încheieturile picioarelor, și atunci voi fi cu desăvârșire teafăr.

Cei doi îi unseră și picioarele, până putu să le miște în voie. Omul de Tinichea nu mai contenea să le mulțumească pentru scăparea lui și părea să fie un ins plin de cuviință și foarte recunoscător.

— Aș fi putut să stau așa de-a pururi dacă n-ați fi trecut voi pe aici, așa că mi-ați salvat viața. Cum se face că vă aflați prin locurile acestea?

— Suntem în drum spre Orașul Smaraldelor. Ne ducem la Marele Oz și am făcut un popas de o noapte în coliba ta.

— Pentru ce vreți să-l vedeți pe Oz?

— Eu vreau să mă trimită înapoi în Kansas, iar Sperie-Ciori vrea să-i pună puțin creier în cap.

Omul de Tinichea păru că rămâne o clipă pe gânduri, apoi grăi:

— Credeți că Oz ar putea să-mi dea și mie o inimă?

— De ce nu? Ar fi tot atât de ușor ca și să-i dea lui Sperie-Ciori

creier.

— Foarte adevărat, fu de părere Omul de Tinichea. Așadar, dacă îmi îngăduiți să mă alătur vouă, aș veni și eu în Orașul Smaraldelor, să-l rog pe Oz să mă ajute.

— Hai cu noi! zise Sperie-Ciori inimos, iar Dorothy adăugă că tovarășia Omului de Tinichea i-ar face plăcere.

Așa că Omul de Tinichea își puse toporul pe umăr și străbătură cu toții pădurea până ajunseră la cărarea pietruită cu cărămizi galbene.

Omul de Tinichea o rugase pe Dorothy să pună bidonul cu ulei în coșulețul ei pentru că, spunea el:

— Dacă mă apucă o ploaie, ruginesc din nou, și atunci am mare nevoie de ulei.

Într-un fel, noul lor tovarăș era și un noroc, fiindcă, după oarecare vreme, trecură printr-un loc unde arborii și crăcile lor crescuseră atât de aproape de potecă, încât drumeții noștri nu puteau răzbate. Dar Omul de Tinichea știa să mânuiască toporul cu atâta dibăcie, încât despică trunchiurile și le croi potecă spre lumină.

Mergând, Dorothy chibzuia atât de adânc, încât nu băgă de seamă că Sperie-Ciori se împiedicase călcând într-o groapă și se rostogolise în marginea drumului. Fu nevoit să ceară iar ajutorul fetei.

— De ce nu ocolești gropile? întrebă Omul de Tinichea.

— Nu prea știu multe, răspunse acesta voios, capul meu este umplut cu paie, precum se vede, și de aceea mă duc la Oz, să-l rog să-mi dea puțină minte.

— A... așa, înțeleg, spuse tăietorul de lemne, dar, la urma urmei, mintea nu-i chiar cel mai bun lucru din lume.

— Dar tu ai ceva minte? întrebă Sperie-Ciori.

— Nu, răspunse Omul de Tinichea. Capul meu e gol cu totul, dar am avut și eu odată creier, și am avut și inimă și, deoarece le-am încercat pe amândouă, aș dori acum mai mult să am o inimă.

— Cum așa?

— Am să-ți spun povestea mea și atunci vei afla.

Și, în timp ce treceau prin pădure, tăietorul de lemne le istorisi cele ce urmează:

— M-am născut ca fiu al unui tăietor de lemne ce doboră copaci în pădure și vindea lemnul ca să aibă cu ce trăi. Când am crescut mai mare, m-am făcut și eu tăietor de lemne și, după moartea tatălui meu, am avut grijă de bătrâna mea mamă, cât timp a trăit. După ce a murit și mama, m-am gândit că, în loc să trăiesc singur, ar fi mai bine să mă însor.

Trăia pe vremea aceea o fată de altinez nespus de frumoasă, pe care

am iubit-o din toată inima. Ea mi-a făgăduit să se mărite cu mine de îndată ce voi câștiga destui bani pentru a putea clădi pentru ea o casă mai bună. Și am purces la lucru mai vârtos ca oricând. Dar fata locuia împreună cu o femeie bătrână, care nu o lăsa să se mărite pentru că băbuța era leneșă și voia ca fata să rămână cu ea, să-i gătească și să-i strângă în casă. De aceea bătrâna s-a dus la vrăjitoarea cea rea de la Răsărit și i-a făgăduit două oi și o vacă dacă ne va împiedica să ne căsătorim. Atunci vrăjitoarea cea rea mi-a descântat toporul și, într-o bună zi, pe când tăiam lemne, toporul a alunecat deodată și mi-a tăiat piciorul stâng.

În prima clipă mi s-a părut că a dat peste mine o mare nenorocire, pentru că știam că un tăietor de lemne șchiop nu poate munci și câștiga atât de bine, așa că m-am dus la un tinichigiu să-mi întocmească un picior de tinichea. Piciorul acesta își făcea foarte bine treaba, și eu munceam de zor ca să mă pot însura cât mai curând. Dar fapta mea a mâniat-o pe vrăjitoarea cea rea de la Răsărit, deoarece ea îi făgăduise bătrânei că eu n-am să pot să mă mai însor cu fata altineză.

Într-o zi, pe când tăiam lemne, toporul mi-a alunecat din nou din mână și mi-a tăiat piciorul drept. M-am dus iar la tinichigiu și acesta mi-a făcut încă un picior de tinichea. După aceea, toporul descântat mi-a tăiat brațele, unul după celălalt, dar nimic nu m-a putut descuraja: le-am înlocuit cu altele de tinichea. Atunci vrăjitoarea cea rea a făcut ca toporul să-mi cadă în cap. Mi-am zis: „Gata, până aici mi-a fost!“ Dar s-a întâmplat ca tinichigiul să treacă tocmai atunci pe acolo și mi-a făcut un cap de tinichea.

Am crezut, în sfârșit, că o învinsesem pe vrăjitoare, și lucram cu și mai multă râvnă, dar habar n-aveam cât de crudă mi-era dușmanca. Vrăjitoarea s-a gândit la un chip nou de a-mi omorî dragostea ce o purtam frumoasei altineze. A făcut în așa fel ca toporul să alunece din nou și de data asta să cadă pe trupul meu, spintecându-l în două bucăți. Încă o dată a venit tinichigiul să mă ajute și mi-a întocmit un trup de tinichea, alipindu-i brațele, picioarele și capul de tinichea prin niște încheieturi, așa că puteam să le mișc la fel ca înainte. Dar... vai! acum nu mai aveam inimă, așa că pierdusem și dragostea pentru fată și nu-mi mai păsa dacă mă însuram cu ea sau nu. Cred că mai locuiește și acum cu femeia aceea bătrână, așteptându-mă să vin s-o iau.

Trupul meu strălucea acum așa de frumos în soare, încât eram mândru de el, și nu-mi mai păsa dacă-mi alunecă toporul, căci nu mă mai putea tăia. Mă păștea o singură primejdie – că-mi vor rugini încheieturile. Dar păstrasem un bidon cu ulei în coliba mea și aveam grijă să mi le ung la timp.

Cu toate astea, într-o bună zi, am uitat s-o fac și m-a prins tocmai atunci o ploaie ca un potop. Până să mă gândesc eu bine, încheieturile mi-au

ruginit. Astfel am fost nevoit să zăbovesc în pădure până ați venit voi să-mi ajutați. A fost un lucru greu de îndurat, dar în timpul acestui an cât am stat aici, am avut timp să mă gândesc că pierderea cea mai mare pe care am suferit-o vreodată a fost atunci când mi-am pierdut inima. În răstimpul cât am iubit, am fost omul cel mai fericit de pe pământ. Și, cum cine n-are inimă nu poate iubi, m-am hotărât să îl rog pe Oz să-mi dea o inimă. Dacă am s-o primesc, atunci mă întorc la fata altineză și mă însor cu ea.

Și Dorothy, și Sperie-Ciori fură mișcați de povestea tăietorului de lemne, aflând astfel de ce își dorea acesta atât de mult o nouă inimă.

— Cu toate astea, spuse Sperie-Ciori, eu am să cer creier în loc de inimă, pentru că un prost n-ar ști ce poate face cu inima, chiar dacă ar avea-o.

— Iar eu voi cere o inimă, răspunse Omul de Tinichea, pentru că mintea nu face pe nimeni fericit, și fericirea este lucrul cel mai de preț pe lume.

Dorothy nu zise nimic, fiind prea uluită ca să-și dea seama care din cei doi prieteni avea dreptate, de aceea hotărî că, dacă se va putea înapoia vreodată în Kansas, n-avea să conteze prea mult dacă Omul de Tinichea n-avea inimă, iar Sperie-Ciori n-avea creier sau dacă fiecare primea ceea ce își dorea.

Cel mai mult o necăjea faptul că pâinea era pe sfârșite și că n-avea alte merinde pentru ea și Toto. De fapt, nici tăietorul de lemne și nici Sperie-Ciori nu mâncau vreodată, dar Dorothy nu era făcută nici din tinichea, nici din paie și nu putea trăi fără hrană.

CAPITOLUL VI

LEUL CEL LAȘ

În timpul acesta, Dorothy și tovarășii ei străbăteau pădurea deasă. Drumul era tot pietruit cu cărămizi galbene, dar ele erau acoperite de crengi uscate și de frunze veștede, și mersul le era tot mai anevoios.

Prin această parte a pădurii se aflau puține păsări, fiindcă păsărilor le plac locurile mai deschise, mai însorite. Dar din când în când se auzea mârâitul adânc al unui animal sălbatic ascuns între copaci. Aceste sunete făceau să bată mai repede inima fetei, căci ea nu știa cine le scoate; dar Toto știa, și de aceea își urma drumul strâns lipit de Dorothy și nu răspundea, ca de obicei, cu un lătrat.

— Cât o să mai dureze până ieșim din pădure? îl întrebă fetița pe tăietorul de lemne, iar acesta răspunse:

— Nu pot să-ți spun, n-am fost niciodată în Orașul Smaraldelor, dar tatăl meu a fost, pe vremuri, când era copil, și mi-a spus că a făcut o călătorie lungă, printr-un ținut plin de primejdii, cu toate că, atunci când te apropii de orașul unde locuiește Oz, locurile sunt foarte frumoase. Mie nu mi-e frică atât timp cât am bidonul cu ulei cu mine, pe Sperie-Ciori nu-l poate răni nimic, iar tu, cât timp porți pe frunte pecetea sărutului vrăjitoarei celei bune, n-ai de ce să te temi, fiindcă semnul ăsta te apără de orice rău.

— Dar Toto? grai fata, îngrijorată. Pe cățelușul meu cine o să-l apere?

— Dacă va fi în primejdie, îl vom apăra noi.

Nu isprăvisе bine vorba, că se auzi un răget îngrozitor și, imediat după aceea, în drumul lor sări un leu mare. Cu o singură lovitură de labă, îl făcu pe Sperie-Ciori să se învârtеască, asemenea unei sfârleze, până la marginea drumului, apoi se repezi la Omul de Tinichea cu ghearele lui ascuțite. Dar, spre surprinderea Leului, atacul nu făcu nicio impresie asupra tinichelei, cu toate că tăietorul de lemne căzuse în drum și zăcea liniștit acolo.

Acum, când își văzu dușmanul în față, micul Toto alergă lătrând spre

leu, și fiara deschise gura să-l muște. Dar, în clipa aceea, Dorothy, temându-se că Toto va fi omorât și fără să țină seamă de primejdie, se repezi înaintea leului, îi trase o palmă peste bot cât putu de tare și-i strigă:

— Să nu îndrăznești să-l muști pe Toto! Ar trebui să-ți fie rușine, cogeamite dihanie ca tine, să te pui cu un sărman cățeluș ca Toto!

— Nu l-am mușcat, răspunse Leul, frecându-și botul cu laba în locul unde fusese lovit.

— Nu, dar ai încercat s-o faci! se răsti fata la el. Nu ești decât un mare laș.

— Știu, spuse Leul, lăsând capul în jos, rușinat. Am știut dintotdeauna. Dar ce pot să fac?...

— Chiar nu știi și nu-mi pasă. Când te gândești că l-ai lovit pe bietul Sperie-Ciori, care nu e decât un om de paie!

— Cum, e om de paie? Întrebă Leul uimit, în timp ce privea cum Dorothy îl ridică pe Sperie-Ciori, lovindu-l ușor ca să-i dea forma pe care o avusese înainte.

— Firește că e om de paie, se oțărî Dorothy, încă supărată.

— De aceea s-a rostogolit așa de ușor, făcu Leul. Mă miram eu când îl priveam cum se rostogolește. Și celălalt, e și acela de paie?

— Nu, răspunse fata. Acela e făcut din tinichea. Și îl ajută pe tăietorul de lemne să se ridice în picioare.

— Aha, de aceea aproape că mi-am tocit ghearele! Când am atins tinicheaua m-a trecut un fior rece pe spate. Ce-i animalul ăsta mic pe care îl iubești atât de mult?

— E cățelușul meu, Toto.

— E de tinichea sau e de paie? Întrebă Leul.

— Nici una, nici alta, răspunse Dorothy. E un câine făcut din carne și oase.

— Aha! Ce animal ciudat!... Și-mi pare grozav de mititel, acum, când stau și mă uit la el. Nimeni nu s-ar gândi să muște o făptură atât de mărunțică, în afară de un laș ca mine, adăugă Leul, întristat.

— Ce te face să fii laș? zise fetița, privind mirată la fiara uriașă.

— ăsta e un mister. Îmi închipui că așa m-am născut; toate celelalte animale din pădure presupun că sunt viteaz, pentru că leul e pretutindeni recunoscut drept regele animalelor. Mi-am dat seama că, de câte ori rag mai tare, orice vietate se înspăimântă și o șterge din drumul meu. De câte ori am întâlnit vreun om, am fost grozav de speriat, dar era de ajuns să urlu o singură dată la el și o lua la fugă. Dacă elefanții, tigrii și urșii ar fi încercat vreodată să lupte cu mine, eu aș fi fost cel care ar fi fugit primul. Așa sunt de laș! Dar, de cum îmi aud urletul, toți caută să se ascundă din calea mea, și eu, bineînțeles,

îi las să plece.

— Asta nu e drept; regele fiarelor n-ar trebui să fie laș, spuse Sperie-Ciori.

— Știu, răspunse Leul, ștergându-și o lacrimă cu vârful cozii, asta este și marea mea durere și îmi face viața nesuferită. Dar, ori de câte ori presimt o primejdie, inima începe să-mi bată cu mare repeziciune.

— Poate că suferi de o boală de inimă? spuse Omul de Tinichea.

— Se poate și asta, răspunse Leul.

— În caz că suferi, adăugă tăietorul de lemne, ar trebui să fii bucuros, căci asta dovedește că ai inimă. În ce mă privește, eu n-am inimă, așa că nu pot suferi de o asemenea boală.

— Poate, spuse Leul, gânditor, dacă n-aș avea inimă, n-aș putea fi nici laș.

— Creier ai? întrebă Sperie-Ciori.

— Așa cred, dar n-am putut niciodată să mă uit înăuntru, în cap, să văd.

— Eu mă duc la Marele Oz să-l rog să-mi dea puțin creier, căci capul meu este plin cu paie.

— Și eu mă duc să-l rog să-mi dea o inimă, spuse tăietorul de lemne.

— Și eu vreau să-l rog să ne trimită, pe mine și pe Toto, înapoi în Kansas, îl informă Dorothy.

— Credeți că Oz ar putea să-mi dea și mie curaj? întrebă Leul cel Laș.

— La fel de ușor cum i-ar fi să-mi dea mie creier, zise Sperie-Ciori.

— Ori mie inimă, intră în vorbă și Omul de Tinichea.

— Sau pe mine să mă trimită înapoi în Kansas.

— Atunci, dacă n-aveți nimic împotriva, merg și eu cu voi, căci mi-e silă de viața asta fără curaj.

— Ești bine venit, pentru că tu vei îndepărta de noi celelalte fiare sălbatice. Cred că acestea trebuie să fie și mai lașe ca tine, dacă îți îngăduie să le sperii atât de ușor.

— Sunt într-adevăr lașe, dar asta nu mă face pe mine mai viteaz. Și, atât timp cât mă voi ști un laș, voi fi nenorocit.

Și, din nou, micul grup o porni la drum. Leul umbla cu pași mari, alături de Dorothy. Toto nu încuviință, la început, noua tovărășie, pentru că nu putea uita că fusese cât pe ce să fie sfărâmat în fălcile mari ale Leului. După o bucată de vreme însă, se simți în largul său și, în scurt timp, cățelul și Leul cel Laș deveniră cei mai buni prieteni.

În restul zilei nu se mai ivi nicio întâmplare care să le strice liniștea călătoriei. Doar o dată numai, când Omul de Tinichea călcă un cărăbuș ce se târa de-a lungul drumului și-l omorî, ceea ce-l făcu să fie foarte nefericit,

pentru că era totdeauna cu luare-aminte să nu lovească vreo insectă. Vărsă chiar lacrimi de supărare și de părere de rău, care-i curseră încetișor pe față peste balamalele în care îi erau prinse fălcile, făcându-le să ruginescă! Și, când Dorothy îl întrebă apoi ceva, Omul de Tinichea nu putu deschide gura, căci încheieturile obrazului îi erau ruginite. Văzând asta, se sperie foarte tare și-i făcu semn lui Dorothy să-l ajute să scape de necaz. Dorothy însă nu-l înțelegea. Leul era și el nedumerit, neștiind ce necaz avea tăietorul de lemne, dar Sperie-Ciori apucă bidonul cu ulei din coșulețul lui Dorothy și unse încheieturile feței Omului de Tinichea. După câteva clipe, acesta putea să vorbească la fel de bine ca și înainte.

— Asta o să-mi fie de învățătură și altă dată o să mă uit pe unde calc, căci, dacă mai omor vreun cărăbuș sau vreo altă gănganie, voi plânge iarăși, și plânsul îmi va rugini din nou încheieturile.

De aici înainte, Omul de Tinichea păși cu multă băgare de seamă, cu ochii ațintiți asupra drumului, și, când zărea vreo furnică micuță trudindu-se pe cărare, o ocolea ca să nu-i facă vreun rău. Știa foarte bine că el nu are inimă, de aceea avea mare grijă să nu fie niciodată crud sau aspru cu nimeni.

— Voi, oamenii care aveți inimă, spuse el, aveți ceva care vă îndeamnă să nu faceți rău, dar eu nu am inimă și de aceea trebuie să fiu cu luare-aminte. Când Oz o să-mi dea și mie o inimă, n-o să mai trebuiască să fiu atât de grijuliu.

CAPITOLUL VII

CĂLĂTORIA SPRE MARELE OZ

Drumeții fură siliți să poposească peste noapte sub un copac mare din pădure, pentru că nu era niciun sălaș omenesc prin apropiere. Copacul închipuia un acoperământ bun și des, care avea să-i ferească de rouă; Omul de Tinichea sparse cu toporul un braț de lemne, iar Dorothy aprinse un foc strașnic, care o încălzi și o făcu să nu se mai simtă atât de singură. Ea și Toto mâncară restul de pâine ce îl mai aveau, și acum nu știa ce aveau să facă la micul dejun.

— Dacă dorești, spuse Leul, intru în pădure și-ți omor o ciută. Poți s-o frigi pe loc, întrucât gusturile voastre sunt foarte ciudate și vă place mai mult mâncarea gătită, și astfel veți avea un mic dejun excelent.

— O, nu, te rog, nu face una ca asta! se rugă Omul de Tinichea. Fără îndoială că am să plâng când ai să omori sărmana ciută, și încheieturile mele vor rugini din nou.

Dar Leul se duse în pădure și își făcu rost de cină. Ce mâncase nu află nimeni, pentru că el nu pomeni nimic despre asta. Iar Sperie-Ciori găsi un copac plin de nuci și umplu coșul lui Dorothy cu ele, așa că fetița nu avea să sufere de foame o bucată bună de timp. Dorothy se gândi că Sperie-Ciori este bun și plin de grijă față de ea, dar râse din toată inima de felul neîndemânatic în care bietul împăiat culegea nucile. Mâinile sale căptușite cu paie erau atât de stângace, și nucile erau atât de mici, încât scăpa pe jos tot atâtea câte punea în coș. Dar lui Sperie-Ciori nu-i păsa cât îi luă să umple coșul, pentru că asta îi dădu prilejul să stea cât mai multă vreme departe de foc, deoarece se temea să nu sară vreo scânteie în paiele sale și să-l aprindă. Așa că rămase la o oarecare distanță de flăcări și nu se apropie decât atunci când Dorothy se culcă, spre a o acoperi cu frunze uscate. Ele îi făcură culcușul mai moale și mai cald, și fetița dormi zdravăn până dimineața.

Când se lumineă de ziuă, Dorothy își spală obrajii într-un pârlău ce

clipocea încetișor și, puțin după aceea, călătorii porniră din nou spre Orașul Smaraldelor.

Această zi avea să fie grea și plină de întâmplări pentru drumeții noștri. După vreo oră de mers temeinic, zăriră în fața lor o adâncitură mare care tăia drumul și, cât puteau cuprinde cu ochii, împărțea pădurea în două. Era un șanț foarte lat, și, după ce se cățără sus, pe o muchie, și priviră înlăuntrul lui, văzură că era foarte adânc, iar fundul era plin de stânci mari și ascuțite. Povârnișurile erau atât de râpoase, încât niciunul dintre ei n-ar fi putut să coboare. Pentru o clipă, toți avură simțământul că se isprăvise călătoria lor.

— Ce ne facem? întrebă Dorothy, deznădăjduită.

— Habar nu am, spuse Omul de Tinichea, iar Leul își scutură coama zbârlită și privi gânditor.

Dar Sperie-Ciori intră în vorbă:

— Nu putem zbura, asta e neîndoios, nici nu putem să coborâm în prăpastia asta. De aceea, dacă nu putem sări peste ea, trebuie să rămânem unde suntem.

— Cred că eu aș putea să sar peste ea, spuse Leul cel Laș, după ce măsurase cu luare-aminte lățimea adânciturii.

— Atunci e bine, răspunse Sperie-Ciori, fiindcă poți să ne duci în spate unul câte unul.

— Bine, hai să încercăm! făcu Leul. Cine vrea să fie primul?

— Eu, răspunse Sperie-Ciori, pentru că, dacă nu vei putea sări peste prăpastie, Dorothy va fi omorâtă sau Omul de Tinichea va căpăta prea multe cucuie acolo, jos, pe stânci. Dar, dacă eu pic de pe spatele tău, n-o să aibă așa de mare însemnătate, pentru că eu nu mă pot lovi în cădere.

— Dar eu mă tem grozav să nu cad, spuse Leul cel Laș. Însă altceva tot nu ne rămâne de făcut; așa că urcă-te pe spatele meu și să facem încercarea.

Sperie-Ciori se aburcă pe spatele Leului, și fiara păși pe muchia prăpastiei, unde se ghemui jos.

— De ce nu alergi mai întâi, ca apoi să sări?

— Pentru că noi, leii, nu sărim în felul ăsta.

Apoi, printr-o săritură avântată, Leul străbătu văzduhul și ajunse nevătămat de cealaltă parte.

Prietenii săi, care priveau spectacolul, fură încântați văzând cât de ușor făcuse Leul isprava asta și, după ce Sperie-Ciori se dădu jos de pe spatele lui, Leul sări înapoi peste prăpastie.

Dorothy voia să fie ea următoarea, așa că îl luă pe Toto în brațe și se urcă pe spatele Leului, ținându-se cu mâna de coama lui. În clipa următoare i

se păru că zboară prin aer și, până să se gândească bine, se afla, neatinsă, de cealaltă parte a prăpastiei.

Leul se întoarse pentru a treia oară și îl luă pe Omul de Tinichea. Apoi stătură locului cu toții, câteva clipe, ca să-i dea timp prietenului lor să se odihnească; obosise și gâfâia ca un câine hăituit.

De cealaltă parte a prăpastiei găsiră o pădure foarte deasă, întunecoasă și mohorâtă. După ce se mai odihni puțin Leul, purceseră iar pe cărarea cu cărămizi galbene și fiecare se întreba în sinea lui dacă vor scăpa vreodată de pădurile stufoase și dacă vor mai ieși cândva la soare. Ca să le mărească parcă supărarea, auziră îndată un zgomot ciudat în adâncul pădurii, și Leul le șopti că în partea aceasta a ținutului trăiau kalidahii.

— Ce sunt kalidahii? întrebă fetița.

— Sunt niște fiare monstruoase, cu trup de urs și cap de tigru, răspunse Leul. Au gheare atât de lungi și de ascuțite, încât ar putea tot atât de ușor să mă sfâșie în două pe cât aș fi putut eu adineauri să-l omor pe Toto. Mi-e grozav de frică de acești kalidahi.

— Nu mă mir că ți-e teamă, zise Dorothy, trebuie să fie niște lighioane înspăimântătoare.

Leul era cât pe ce să-i răspundă, când, deodată, ajunseră în fața altei prăpastii, dar aceasta era mult mai largă și mai adâncă, așa că Leul își dădu numaidecât seama că peste ea nu va mai putea sări.

Și, astfel, rămaseră câțva timp pe gânduri, până când Sperie-Ciori spuse:

— Văd un copac mare ce crește aproape de râpă. Dacă omul din pădure l-ar tăia în așa fel încât să cadă cu coroana de cealaltă parte a șanțului, am putea trece ușor peste prăpastie.

— Asta e o idee de primă mână, spuse Leul; s-ar putea crede că ai creier în cap în loc de paie.

Omul de Tinichea se așternu pe lucru, și toporul îi era atât de ascuțit, încât într-o clipă copacul fu aproape retezat de la rădăcină. Atunci Leul se opinti pe picioarele sale puternice și îl împinse atât de tare, că se răsturnă și căzu cu un trosnet mare peste râpă, ajungând cu crăcile de partea cealaltă.

Abia trecuseră pe această punte curioasă, când un muget ascuțit îi făcu pe toți să tresară și, spre groaza lor, zăriră ieșindu-le înaintea două fiare uriașe, cu trup de urs și cap de tigru.

— Ăștia sunt kalidahii, spuse Leul, începând să tremure.

— Repede, strigă Sperie-Ciori, să o luăm înapoi!

Astfel că Dorothy trecu înapoi puntea, ținând pe Toto în brațe, urmată de Omul de Tinichea și apoi de Sperie-Ciori. Leul, cu toate că era cuprins de teamă, se întoarse către kalidahi și scoase un urlet atât de furios, încât Dorothy

dădu un țipăt, iar Sperie-Ciori căzu pe spate. O vreme, chiar lighioanele cele sălbatice se opriră locului și priviră surprinse la Leu.

Dar, constatând că sunt mai mari ca el și gândindu-se că erau doi, iar Leul, unul singur, kalidahii se repeziră din nou înainte, și Leul trecu peste punte, întorcându-se apoi să vadă ce vor face urmăritorii săi. Fără să zăbovească o clipă, lighioanele sălbatice făcură și ele primii pași pe copacul căzut, iar Leul îi spuse lui Dorothy:

— Suntem pierduți, ăștia, la sigur, ne vor sfâșia cu ghearele lor ascuțite. Dar stați strânși lângă mine și voi lupta cu ei atât cât mă vor ține puterile.

— Stați puțin! strigă Sperie-Ciori.

Se gândise tot timpul care ar fi lucrul cel mai nimerit de făcut și îi spuse acum omului din pădure să taie cu desăvârșire copacul de la rădăcină. Omul de Tinichea se puse din nou, zorit, pe lucru, și, tocmai în clipa când cei doi kalidahi erau la jumătatea copacului, acesta căzu bubuind în prăpastie, trăgând după el fiarele urâte și rele. Izbindu-se de vârfurile stâncilor ascuțite din fundul prăpastiei, ele se făcură bucăți-bucăți.

— Hm! făcu Leul cel Laș, respirând ușurat. Văd că ne-a fost hărăzit să mai trăim, și zău că îmi pare bine, pentru că trebuie să fie foarte neplăcut să ți se ia viața. Aceste lighioane m-au speriat atât de cumplit, încât încă simt cum îmi bate inima.

— Ah, oftă Omul de Tinichea, tare aş dori să am și eu o inimă care să bată!

Pățania asta avu darul să-i îngrijoreze pe drumeții noștri, care vrură să iasă cât mai repede din pădure, astfel că o luară la picior cât putură de iute. Dorothy, fiind obosită, fu nevoită să se urce în spatele Leului. Spre bucuria lor, cu cât înaintau, cu atât copacii se răreau și, în după-amiaza aceleiași zile, ajunseră în fața unui râu larg, ce curgea cu vuiet în fața lor. De partea cealaltă a apei se putea deosebi cărarea de cărămizi galbene care șerpuia printr-un ținut frumos, cu pajiști verzi, smălțate cu flori strălucitoare, și care era măginită de pomi plini de fructe. Fură foarte mulțumiți văzând ținutul acesta minunat în fața lor.

— Cum trecem râul? întrebă Dorothy.

— O! Foarte ușor! zise Sperie-Ciori. Omul de Tinichea trebuie să ne construiască o plută, și cu ea vom putea pluti până pe partea cealaltă a râului.

Omul din pădure își luă toporul și tăie niște copaci mai mici, ca să întocmească o plută din lemnul lor, și, în timpul ăsta, Sperie-Ciori găsi la malul apei un pom plin de fructe răcoritoare. Dorothy, care nu mâncase toată ziua decât nuci, se desfătă mâncând fructele coapte.

Chiar când ești atât de sânguincios la lucru cum era Omul de Tinichea,

o plută nu se construiește prea repede, și, când se lăsă noaptea, treaba nu era încă gata. Găsiră un loc mai ferit, la poalele unor copaci, și dormiră acolo până dimineața. Și Dorothy visă Orașul Smaraldelor și pe Marele Vrăjitor Oz, care avea s-o trimită acasă.

CAPITOLUL VIII

CÂMPUL DE MACI UCIGĂTORI

Călătorii noștri se sculară a doua zi dis-de-diminează, cu puterile împrospătate și plini de nădejde. Dorothy se ospătă ca o domniță, cu piersici și prune luate din pomii ce creșteau la malul apei. În spatele lor se afla pădurea întunecoasă, prin care trecuseră nevătămați, iar în față se întindeau meleaguri zâmbitoare și înSORITE ce păreau că-i îmbie spre Orașul Smaraldelor.

La drept vorbind, râul lat le tăia calea spre ținutul frumos, dar pluta era aproape terminată și, după ce tăietorul de lemne îi mai adăugă câțiva butuci și îi înțepeni cu niște cuie din lemn, fură gata să pornească. Dorothy se așează în mijlocul plutei, ținându-l pe Toto în brațe. Când Leul cel Laș păși pe plută, aceasta se clătină tare sub greutatea lui, dar Sperie-Ciori și Omul de Tinichea se așezară de partea cealaltă și-i restabiliră echilibrul cu ajutorul unor prăjini lungi care foloseau și la împins.

La început merseră bine, însă, când ajunseră în mijlocul râului, curentul puternic al apei îi trase la vale și îi îndepărtă de calea pietruită cu cărămizi galbene. Apa deveni atât de adâncă, încât prăjinile nu-i mai puteau atinge fundul.

— Asta e foarte rău, spuse Omul de Tinichea, fiindcă, dacă nu ajungem la ținta noastră, vom fi duși de apă în țara vrăjitoarei celei rele de la Apus, care ne va fermeca și ne va face robii ei.

— Și atunci nu mai capăt creier, spuse Sperie-Ciori.

— Și eu nu mai capăt curaj, se vaită Leul.

— Și eu nu mai capăt inimă, spuse Omul de Tinichea.

— Iar eu nu mă mai înapoiez niciodată în Kansas, strigă Dorothy.

— Trebuie neapărat să ajungem în Orașul Smaraldelor, spuse Sperie-Ciori și împinse atât de vârtos prăjina lui lungă, încât aceasta se înțepeni în nămolul din fundul apei, și, înainte ca el s-o poată scoate sau s-o lase din mâini, pluta fu trasă de curent, și sărmanul Sperie-Ciori rămase atârnat de

prăjină în mijlocul râului.

— Adio! strigă el după ceilalți, care erau foarte mârniți că-l lăsau acolo.

Într-adevăr, Omul de Tinichea începu să plângă. Dar, din fericire, amintindu-și că ar putea să ruginească, își șterse lacrimile de șorțulețul lui Dorothy.

Fără îndoială, această întâmplare era o nenorocire pentru bietul Sperie-Ciori. „Stau prost acum, mai prost decât atunci când m-am întâlnit cu Dorothy“, gândi el. „Atunci eram înfipt într-o prăjină în mijlocul unui lan de grâu, unde, oricum, eram, cică, în stare să sperii măcar ciorile. Dar, cu siguranță, o sperietoare înfiptă într-o prăjină, în mijlocul unui râu, nu e de niciun folos. Tare mă tem că până la urmă n-am să mai capăt creier!“

Pluta se legăna în josul apei. Leul spuse:

— Totuși, trebuie să facem ceva ca să ne salvăm. Cred că aş putea să înot până la țarm și să trag pluta după mine. Voi trebuie numai să vă țineți de vârful cozii mele.

Așa că sări în apă, și Omul de Tinichea îi apucă coada și o ținu strâns în mâini, iar Leul începu să înoate cu toată puterea spre mal. Era o treabă foarte obositoare, cu toate că Leul era foarte puternic, dar, încetul cu încetul, drumeții fură scoși din vârtejul curentului. Atunci Dorothy apucă prăjina Omului de Tinichea și dădu și ea un ajutor, împingând pluta spre mal.

Când ajunseră la țarm și pășiră pe iarba verde și plăcută, se simțeau foarte obosiți și își dădeau foarte bine seama că forța apei îi dusesese departe de cărarea pietruită cu cărămizi galbene ce mergea spre Orașul Smaraldelor.

— Ce ne facem acum? întrebă Omul de Tinichea, în timp ce Leul se întindea pe iarbă pentru ca soarele să-i usuce blana udă.

— Trebuie, într-un fel sau altul, să ne întoarcem la drumul cunoscut.

— Planul cel mai bun ar fi să o luăm de-a lungul țărmului, până ajungem din nou la cărarea noastră, fu de părere Leul.

Așa că, după ce se mai odihniră puțin, o luară de-a lungul țărmului înverzit, înapoi spre drumul de la care îi abătuse râul. Era un ținut încântător, plin de flori, pomi fructiferi și raze strălucitoare de soare care-i înveseleau. Dacă nu s-ar fi simțit atât de întristați din pricina bietului Sperie-Ciori, ar fi fost de-a dreptul fericiți.

Merseră astfel cât putură de repede. Dorothy se opri o singură dată să culeagă o floare frumoasă. După o vreme, Omul de Tinichea strigă pe neașteptate:

— Ia uitați-vă!

Priviră cu toții spre râu și îl văzură pe Sperie-Ciori cocoțat pe prăjină în mijlocul apei. Era singur și foarte trist.

— Ce putem face ca să-l scăpăm? întrebă Dorothy.

Leul și Omul de Tinichea clătinară amândoi din cap, neștiind ce să facă. Se așezară pe țărmul apei și de acolo priviră amărâți la Sperie-Ciori, până ce o barză, ce zbura pe lângă ei, se opri și-i întrebă:

— Cine sunteți și unde vă duceți?

— Eu sunt Dorothy, iar ei sunt prietenii mei, Omul de Tinichea și Leul cel Laș. Mergem în Orașul Smaraldelor.

— Păi nu-i ăsta drumul, răspunse barza, răsucindu-și gâtul lung și privind curios spre dâșii.

— Știu, răspunse Dorothy, dar noi l-am pierdut pe Sperie-Ciori, și acum ne gândim cum să-l recăpătăm.

— Unde-i? întrebă barza.

— Colo, în mijlocul râului, răspunse fetița.

— Dacă n-ar fi atât de mare și greu, vi l-aș aduce.

— O, dar nu e greu deloc, o asigură Dorothy, doar e umplut cu paie. Și, dacă ni-l aduci înapoi, îți vom mulțumi din toată inima.

— Bine, voi încerca, spuse barza, dar dacă o să mi se pară prea greu, să știți că îi dau drumul în apă.

Zicând acestea, pasărea zbură peste apă până ajunse la Sperie-Ciori, ce sta cocoțat pe prăjina lui, și, cu ghearele ei mari, îl prinse de brațe și îl sui sus, în văzduh, apoi o luă cu el spre țărm, unde îl așteptau ceilalți.

Când Sperie-Ciori se văzu din nou printre prietenii lui, fu atât de fericit, încât îi îmbrățișă pe toți. Și, când porniră din nou la drum, la fiece pas pe care îl făcea le cânta: „O-la-ri-o“, atât de vesel se simțea.

— Mă temeam că voi fi nevoit să rămân de-a pururi cocoțat deasupra apei, dar m-a scăpat drăguța de barză, și, dacă vreodată voi avea creier, voi ști să o răsplătesc precum i se cuvine, făcându-i și eu un serviciu prietenesc.

— Foarte bine, spuse barza, care zbura chiar deasupra lor, mie îmi place întotdeauna să ajut pe cel care se află în nevoie; dar acum trebuie să vă părăsesc, pentru că puii mei mă așteaptă în cuib. Trag nădejde că veți găsi Orașul Smaraldelor și că Oz o să vă ajute.

— Mulțumim, zise Dorothy, și barza se înălță în văzduh și curând nu se mai văzu.

Își continuară drumul, ascultând ciripitul păsărelelor cu aripile smălțuite în culori luminoase și privind frumoasele flori care erau acum atât de multe, încât acopereau totul ca un covor. Se găseau în aceste locuri flori galbene, albe și albastre, pe lângă mănunchiuri mari de maci roșii atât de strălucitori, încât parcă îi luau ochii lui Dorothy.

— Nu-i așa că sunt frumoase? întrebă fetița, respirând adânc mireasma florilor.

— Așa mi se pare... răspunse Sperie-Ciori. Poate că, dacă aş avea creier, mi-ar plăcea mai mult.

— Ei, dacă aş avea inimă, le-aş iubi şi eu, adăugă Omul de Tinichea.

— Mie întotdeauna mi-au plăcut florile. Par atât de fragile şi de gingaşe. Însă în pădure florile nu sunt atât de viu colorate.

În drumul lor se iveau, printre alte soiuri de flori, din ce în ce mai mulţi maci roşii şi, la un moment dat, se găsiră în mijlocul unei pajişti întinse, plină numai de maci. După cum se ştie, atunci când aceste flori cresc multe la un loc, mireasma lor e atât de puternică şi de îmbătătoare, încât oricine trece pe lângă ei adoarme pe loc, şi, dacă nu e grabnic scos dintre flori, adoarme pentru totdeauna. Dar Dorothy nu ştia lucrul ăsta, nici nu putea pleca din puzderia de flori roşii ce răsăreau pretutindeni, așa că pleoapele i se împreunară şi simţi că trebuie numaidecât să se culce şi să doarmă. Omul de Tinichea însă nu o lăsă să facă una ca asta.

— Trebuie să ne grăbim, ca să ajungem la cărăruia de cărămizi galbene înainte să se înnopteze, o rugă el, şi Sperie-Ciori fu de aceeaşi părere.

Îşi continuară drumul, dar, de la o vreme, Dorothy nu mai fu în stare să se țină pe picioare. Ochii i se închiseră fără să vrea, uită unde se află şi căzu în mijlocul macilor, unde adormi adânc.

— Ce ne facem acum? întrebă Omul de Tinichea.

— Dacă o lăsăm aici, moare negreşit, spuse Leul. În ce mă priveşte, abia de-mi mai pot ține ochii deschiși, iar cățelușul, iată-l, a și adormit.

Într-adevăr, Toto căzuse lângă mica lui stăpână. Pe Sperie-Ciori și pe Omul de Tinichea, nefiind făcuți din carne și oase, nu-i supăra mireasma vătămătoare a florilor.

— Aleargă iute înainte, spuse Sperie-Ciori către Leu, și caută să ieși cât mai repede din această pajiște de flori ucigătoare. Noi o vom aduce pe fetiță. Dacă și tu ai cădea biruit de somn, ai fi prea mare ca să te putem târî.

Leul se strădui să-și vină în fire și o luă la fugă atât de repede, încât pieri într-o clipă din fața ochilor celor doi.

— Hai să facem scaun din mâinile noastre, ca s-o ducem mai ușor.

Îl ridicară pe Toto și îl puseră în poala lui Dorothy, apoi făcură din mâinile lor împletite un scaun și o așezară pe față, adormită, între ei. Astfel merseă și merseă, și părea că marele covor de flori ucigătoare din jurul lor nu se mai sfârșește. Urmară șerpuirea râului și ajunseră, în sfârșit, lângă prietenul lor, Leul, care zăcea, dormind adânc, printre maci. Florile fuseseră atât de puternice, încât uriașa fiară se lăsase învinsă de mireasma lor și căzuse când nu mai avea de făcut decât câțiva pași până la câmpul de iarbă verde din apropiere.

— Nu putem face nimic pentru el, spuse mâhnit Omul de Tinichea,

pentru că e prea greu ca să-l putem ridica. Trebuie să-l lăsăm locului, să doarmă pentru totdeauna, și poate că va visa că și-a găsit, în sfârșit, curajul.

— Îmi pare foarte rău, spuse Sperie-Ciori, Leul a fost un tovarăș prea bun pentru o vietate care se socoate lașă. Dar s-o luăm înainte.

Duseră fetița adormită și o așezară pe o pajiște lângă râu, destul de departe de câmpul cu maci, ca s-o ferească să mai respire mireasma otrăvitoare a florilor.

O întinseră binișor jos, pe iarba moale, și așteptară ca adierea proaspătă a aerului s-o trezească din somn.

CAPITOLUL IX

REGINA ȘOARECILOR DE CÂMP

— Cred că nu suntem departe de poteca pietruită cu cărămizi galbene, spuse Sperie-Ciori, care stătea lângă fetiță, pentru că am ajuns aproape până acolo de unde ne-a dus curentul râului.

Omul de Tinichea era gata să răspundă, dar auzi un mârâit slab și, când întoarse capul (care i se mișca foarte bine în balamale), văzu o fiară ciudată sărind prin iarbă și venind spre ei. Era o pisică sălbatică, mare și galbenă. Omul din pădure își dădu seama că pisica gonea după un vânat, fiindcă urechile îi erau lipite de cap și avea gura larg deschisă, arătând două șiruri de dinți firoși, iar ochii ei roșii luceau ca niște globuri de foc. Când pisica se apropie, Omul de Tinichea o văzu că gonea după un șoarece de câmp, mic și cenușiu. Și, cu toate că nu avea inimă, simți că era o cruzime ca animalul sălbatic să omoare o vietate atât de mică și de nevinovată.

Așa că ridică toporul și, în clipa când pisica sălbatică trecu pe lângă el, îi dădu o lovitură fulgerătoare, tăindu-i capul, despărțindu-l de trup și făcându-l să se prăvălească la picioarele lui.

Șoarecele de câmp, când se văzu scăpat de dușmanul său, se opri din fugă și, venind spre Omul de Tinichea, îi spuse cu o voce mică și ascuțită:

— Îți mulțumesc! Îți mulțumesc foarte mult că mi-ai scăpat viața.

— N-are nicio însemnătate, te rog, răspunse omul din pădure. Știi, eu n-am inimă, așa că sunt foarte dornic să-i ajut pe toți cei care au nevoie de un prieten, chiar dacă se întâmplă să fie vorba numai de un șoarece.

— Numai de un șoarece?! strigă micul animal mâniat. Ei bine, află că eu sunt o regină – regina tuturor șoarecilor de câmp.

— Așaaa!!! spuse Omul de Tinichea și făcu o plecăciune.

În clipa aceea, se arătară mai mulți șoareci, alergând atât de repede pe cât le îngăduiau piciorușele, și, când o văzură pe regina lor, strigară:

— O, Măria Ta, noi ne gândeam că ai să fii omorâtă, cum ai izbutit să

scapi de uriaşa pisică sălbatică?

Şi toţi şoarecii făcură o plecăciune atât de adâncă în faţa micii lor regine, încât părură să se proptească în cap.

— Omul ăsta curios, de tinichea, răspunse ea, a omorât pisica sălbatică şi mi-a scăpat viaţa. De aceea trebuie să-l sluiţi toţi şi să-i îndepliniţi orice dorinţă.

— Vom face întocmai! strigară toţi şoarecii în cor, cu glasul lor ascuţit.

Deodată începură să fugă, pentru că Toto se sculase din somn şi, văzând liota de şoareci în jurul lui, lătră de plăcere şi sări tocmai în mijlocul lor. Îi plăcuse totdeauna să fugărească şoarecii, acasă, în Kansas, şi nu vedea nimic rău în treaba asta.

Dar Omul de Tinichea prinse căţelul şi îl ţinu strâns în braţe, în timp ce striga către şoareci:

— Veniţi înapoi, veniţi înapoi, Toto nu vă face niciun rău!

La vorbele acestea, regina şoarecilor scoase capul de dedesubtul unui smoc de iarbă şi, cu glas sfios, întrebă:

— Eşti sigur că n-o să ne muşte?

— N-am să-l las eu, răspunse Omul de Tinichea, aşa că nu vă temeţi.

Unul câte unul, şoarecii veniră târâş, şi Toto de astă dată nu mai lătră, cu toate că încerca să scape cu orice chip din braţele omului din pădure, pe care l-ar fi muşcat, dacă n-ar fi ştiut prea bine că e de tinichea. În cele din urmă, unul dintre şoarecii cei mari vorbi:

— Ce-am putea oare face ca să te răsplătim că ai scăpat viaţa reginei noastre?

— După câte ştiu, nimic, răspunse Omul de Tinichea.

Însă Sperie-Ciori, care în timpul acesta se străduia să gândească, dar nu izbutea, pentru că tigva sa era umplută doar cu paie, spuse repede:

— O, ba da, voi puteţi să-l scăpaţi pe prietenul nostru, Leul cel Laş, care a adormit în câmpul de maci.

— Un leu!?! strigă mica regină. Păi ăsta o să ne înghită pe toţi!

— O, nu, o încredinţă Sperie-Ciori, acest leu e un laş.

— Cu adevărat? întrebă şoarecele.

— Aşa spune el însuşi, răspunse Sperie-Ciori, şi n-ar fi în stare să facă vreun rău niciunuia dintre prietenii noştri. Dacă vreţi să mă ajutaţi să-l scăpăm, vă făgăduiesc că leul se va purta frumos cu voi.

— Foarte bine, spuse regina. Ne încredem în vorbele dumitale. Dar ce trebuie să facem?

— Sunt mulţi şoareci care te socot căpetenia lor şi care ar fi gata să-ţi asculte poruncile?

Regina șoarecilor răspunse:

— Sunt mii și mii.

— Atunci cheamă-i pe toți încoace, cât pot ei de repede, și fiecare să aducă o bucată mare de frânghie.

Regina se întoarse către șoarecii ce așteptau și le spuse să plece numaidecât și să aducă tot norodul șoricesc. De îndată ce auziră poruncile, șoarecii alergară cât putură de repede, fiecare în altă parte.

— Acum, spuse Sperie-Ciori către Omul de Tinichea, tu trebuie să te duci colo sus, la malul râului, și să întocmești din copaci un car cu care să-l tragem pe Leu.

Astfel că Omul din pădure se apucă din nou de lucru și îndată întocmi, din crengile de pe care cioplea crenguțele și frunzele, un car. Fixă crengile una de alta cu cuie din lemn și făcu patru roți din trunchiul unui copac mare. Lucrase atât de bine și cu atâta grabă, încât, atunci când începură să sosească șoarecii, carul era gata.

Șoarecii sosiră cu miile, din toate părțile, șoareci mari, șoareci mici și șoareci mijlocii, și fiecare dintre ei aducea o bucată de frânghie în botic.

Cam în timpul ăsta se trezi și Dorothy din somnul cel lung, și când deschise ochii, fu foarte mirată să se vadă întinsă pe iarbă și în jurul ei mii de șoareci, care o priveau cu sfială. Sperie-Ciori îi povesti toată tărășenia și, întorcându-se spre buna regină, spuse:

— Îngăduie-mi să te înfățișez Măriei Sale.

Dorothy dădu cu seriozitate din cap, și regina o salută curtenitor. După aceea, deveni foarte prietenoasă cu fetița.

Sperie-Ciori și tăietorul de lemne se așternură pe lucru. Legară șoarecii de car, întrebuițând frânghiile aduse de aceștia. Un capăt al frânghiei era legat în jurul gâtului fiecărui șoarece, celălalt era legat de car. Firește, carul era de mii de ori mai mare decât oricare dintre șoarecii ce trebuiau să-l tragă, dar, când toți șoarecii fură înhămați, izbutiră să-l miște cu destulă ușurință. Ba chiar și Sperie-Ciori și Omul de Tinichea, așezați în car, fură trași cu sprinteneală de căișorii aceștia mici și caraghioși până la locul unde zăcea Leul adormit.

După o muncă foarte obositoare, căci Leul era greu, izbutiră să-l urce în car. Apoi regina dădu poruncă norodului său să pornească grabnic, fiindcă se temea că șoarecii, stând prea mult printre maci, vor adormi și ei la rândul lor.

La început, micile vietăți, cu toate că erau foarte numeroase, nu putură trage carul încărcat cu asemenea greutate, dar Omul de Tinichea și Sperie-Ciori împinseră amândoi din spate, se opintiră, și carul o porni. În scurt timp, Leul fu scos afară din câmpul de maci și adus pe pajiștile înverzite, unde

putea să respire aerul proaspăt și dulce, în locul mirosului otrăvitor al florilor.

Dorothy le ieși înaintea și le mulțumi călduros micuților șoareci pentru că îi scăpaseră tovarășul de la moarte. Îl îndrăgise acum într-atât pe marele Leu, încât era foarte bucuroasă că fusese salvat.

Apoi șoarecii fură deshămați de la car și o luară prin iarbă spre cuiburile lor, iar regina șoarecilor mai zăbovi puțin și spuse:

— Dacă mai aveți vreodată nevoie de noi, veniți în câmp și strigați-ne. Vă vom auzi și vă vom veni în ajutor. Vă las cu bine.

Și, cu aceste vorbe, regina se îndepărtă, în timp ce Dorothy îl ținea strâns pe Toto în brațe, ca să nu fugă după ea și s-o sperie. După aceasta se așezară lângă Leu, așteptând să se trezească. Sperie-Ciori îi aduse lui Dorothy câteva fructe dintr-un pom, pe care fata le mănca cu poftă.

CAPITOLUL X

PAZNICUL PORȚILOR

Trecu câțeva vreme până ce se deșteptă Leul cel Laș, căci zăcuse cam multișor printre maci, respirând mireasma lor otrăvitoare, dar, când deschise ochii, se dădu jos din car și se simți foarte bucuros că se mai afla în viață.

— Am fugit cât am putut de repede, spuse el, căscând, dar florile au fost prea tari pentru mine. Cum de m-ați scos de acolo?

Îi povestiră despre șoarecii de câmp și despre cum aceștia, mărinimoși, îl scăpaseră de la moarte. Leul cel Laș râse, zicând:

— Totdeauna m-am crezut foarte mare și tare; totuși, niște flori micuțe au fost cât pe ce să mă omoare, iar niște animale micuțe, precum șoarecii, mi-au scăpat viața. Ce curioase sunt toate astea! Dar, dragi camarazi, ce ne facem acum?

— Trebuie să ne continuăm drumul până când vom regăsi poteca de cărămizi galbene, spuse Dorothy, și apoi o vom porni înainte, spre Orașul Smaraldelor.

Simțindu-se înviorat și din nou în puteri, Leul porni alături de ei, pășind vesel prin iarba moale și fragedă. Nu dură mult și ajunseră la cărarea de cărămizi galbene, și se îndreptară din nou spre Orașul Smaraldelor, unde locuia Marele Oz.

Calea era acum netedă și bine pietruită, iar locurile pe unde treceau, foarte frumoase, așa că drumeții noștri erau bucuroși că lăsaseră în urmă pădurea și, odată cu ea, și primejdiile pe care le întâlniseră în umbrarele ei întunecoase. Din nou văzură uluci rânduite la marginea drumului, dar acestea erau acum vopsite în culoarea verde și, când se apropiară de o casă mică, în care fără îndoială că locuia un fermier, observară că și casa era zugrăvită în verde. În timpul după-amiezii trecură pe lângă multe case de felul acesta și uneori oamenii ieșeau în uși privind spre mica ceată, de parcă ar fi vrut să-i întrebe ceva; dar niciunul nu se apropie de drumeți și nici nu le spuse vreun

cuvânt, din pricina Leului, de care se temeau grozav. Oamenii întâlneau toți îmbrăcați în culoarea verde a smaraldului și aveau pălării cu vârful tuguat, ca acelea pe care le purtau altinezii.

— Asta trebuie să fie Țara Oz, spuse Dorothy, și, de bună seamă, ne apropiem de Orașul Smaraldelor.

— Da, răspunse Sperie-Ciori, aici totul este verde, în vreme ce la altinezi culoarea preferată era albastrul. Dar poporul ăsta nu pare să fie atât de prietenos ca altinezii și mă tem că nu vom fi în stare să găsim un adăpost pentru noapte.

— Aș dori să mai mănânc și altceva decât fructe, zise Dorothy, și sunt încredințată că și Toto e lihnit de foame. Să ne oprim la prima casă și să le vorbim locuitorilor.

Așa că, atunci când se apropiară de o gospodărie mai arătoasă, Dorothy avu îndrăzneala să bată la o ușă. O femeie crăpă ușa, numai atât cât să poată arunca o privire afară, și spuse:

— Ce dorești, copilo, și de ce te însoțește leul ăsta mare?

— Am vrea să petrecem noaptea asta cu voi, dacă ne îngăduiți, bineînțeles, răspunse Dorothy, iar leul este prietenul și tovarășul meu și pentru nimic în lume nu v-ar face vreun rău.

— E îmblânzit? întrebă femeia, întredeschizând ușa.

— Da, îmblânzit, răspunse fata, și pe deasupra mai este și laș, așa că se va speria mai tare el de voi decât voi de el.

— Bine, spuse femeia, după ce mai chibzui, uitându-se încă o dată, pe furiș, la Leu. Dacă așa stau lucrurile, atunci puteți intra, și am să vă dau câte ceva de mâncare și un loc unde să vă odihniți.

Intrară cu toții în casa unde se mai aflau, în afară de femeie, doi copii și un bărbat. Bărbatul se rănise la un picior și zăcea pe un pat dintr-un colț al odăii. Păru foarte uimit la vederea acestui grup curios și, în timp ce femeia se îndeletnicea cu rânduirea mesei, bărbatul îi întrebă:

— Încotro mergeți?

— Spre Orașul Smaraldelor, spuse Dorothy, ca să-l vedem pe Marele Oz.

— Așa, făcu bărbatul, dar sunteți încredințați că Marele Oz vrea și el să vă vadă?

— De ce nu? întrebă fata.

— Păi fiindcă se spune că el nu lasă niciodată pe cineva să intre la dânsul. Am fost în orașul Oz de mai multe ori, e un loc minunat de frumos, dar nu mi s-a îngăduit niciodată să-l văd pe Marele Oz și nici nu cunosc vreun muritor care să-l fi văzut până acum.

— Nu iese niciodată la plimbare? întrebă Sperie-Ciori.

— Niciodată! Șade zi de zi în sala mare a tronului din palatul său, și nici aceia care îl păzesc nu-i văd niciodată fața.

— Dar cum arată? întrebă copila.

— Asta e greu de spus, zise bărbatul, îngândurat. Oz este un mare vrăjitor și poate, dacă vrea, să ia orice chip dorește. Așa că unii spun că arată ca o pasăre, alții spun că arată ca un elefant și sunt și alții care spun că are înfățișare de pisică. Unora li se întruchiează ca o zână frumoasă sau ca un spiriduș, sau în orice altă formă care-i place lui; dar cum arată adevăratul Oz, atunci când este cu propriul chip, vezi, asta nu o poate spune niciun om.

— Toate astea sunt foarte ciudate, spuse Dorothy, dar trebuie totuși să încercăm, într-un fel sau altul, să-l vedem; de nu, am făcut călătoria asta degeaba.

— De ce vreți atât de mult să-l vedeți pe Oz cel cumplit?

— Eu vreau să-l văd ca să-mi dea puțină minte, spuse Sperie-Ciori nerăbdător.

— O-ho-ho! Oz ar putea foarte ușor să facă una ca asta, răspunse bărbatul. Are, oricum, mult mai multă minte decât îi trebuie.

— Iar eu vreau să-l văd ca să-mi dea o inimă, se amestecă Omul de Tinichea.

— Asta nu o să-l supere, continuă bărbatul, pentru că Oz are o colecție mare de inimi, de toate mărimile și de toate formele.

— Iar eu vreau să-mi dea curaj, spuse Leul cel blând.

— Oz păstrează în sala tronului un borcan mare plin cu curaj, spuse omul nostru, pe care l-a acoperit cu un capac din aur, ca să nu se reverse cumva în afară; sunt încredințat că îți va da bucuros puțin din el.

— Iar eu vreau să mă trimită înapoi în Kansas, spuse Dorothy.

— Unde este Kansasul? întrebă omul, plin de uimire.

— Nu știu, răspunse Dorothy, îndurerată, dar acolo se află casa mea și sunt încredințată că trebuie să existe pe undeva.

— De bună seamă. Ei bine, Oz poate orice, așa că bănuiesc că va găsi și Kansasul tău. Dar mai întâi va trebui să-l vedeți, și asta o să fie o treabă greu de îndeplinit, pentru că Marelui Vrajitor nu-i place să vadă pe nimeni și, de obicei, face cum vrea el. Dar tu ce dorești? îl întrebă el pe Toto.

Toto dădu numai din coadă, căci, foarte curios de spus, cățelul nu știa să vorbească.

În clipa aceea femeia le strigă că mâncarea era gata, așa că se așezară împrejurul mesei. Dorothy mănca niște păsă de griș gustos, o porție de jumări de ouă și o felie de pâine albă bună și fu cât se poate de bucuroasă de această masă. Leul mănca puțin păsă de griș, dar nu-i prea plăcu și spuse că asemenea mâncare e făcută din ovăz, iar ovăzul e hrană pentru cai, nu pentru

lei. Sperie-Ciori și Omul de Tinichea nu mâncară deloc. Toto gustă câte puțin din toate și fu fericit că avea din nou mâncare bună.

Femeia îi dădu apoi lui Dorothy un pat unde să se culce. Toto se culcă lângă ea, în timp ce Leul păzea ușa odăii, ca să nu-i tulbure nimeni somnul. Sperie-Ciori și Omul de Tinichea stătură, liniștiți, toată noaptea, în câte un colț; firește că nu puteau dormi.

A doua zi de dimineață, cum se înălță soarele, o porniră la drum și îndată zăriră, tocmai în fața lor, o văpaie verde și frumoasă pe cer.

— Ăsta trebuie să fie Orașul Smaraldelor, spuse Dorothy. Pe măsură ce înaintau, văpaia verde se făcea din ce în ce mai strălucitoare și se părea că, în cele din urmă, se apropiau de sfârșitul călătoriei lor. Cu toate astea ajunseră abia după-masă la marele zid care înconjura orașul. Zidul era înalt, gros și de culoare verde.

În mijlocul zidului, la capătul drumului pietruit cu cărămizi galbene, se afla o poartă mare, împodobită toată cu smaralde, care scânteiau atât de tare în soare, încât le luau vederea până și ochilor desenați ai lui Sperie-Ciori. Într-o parte a porții se afla un clopoțel. Dorothy trase de un cârlig și auzi îndată un sunet argintiu. Apoi poarta mare se deschise încet, scârțâind. Trecură pragul și se treziră într-o încăpere înaltă și boltită, ai cărei pereți sclipeau, împodobiți cu nenumărate smaralde.

În fața lor stătea un bărbat scund, cam de înălțimea unui altinez.

Era îmbrăcat, din cap până în picioare, cu totul în verde, chiar și pielea lui avea o nuanță verzuie. Într-o parte ținea o cutie mare, verde.

Când o văzu pe Dorothy cu tovarășii ei, bărbatul o întrebă:

— Ce căutați în Orașul Smaraldelor?

— Am venit aici să îl vedem pe Marele Oz, răspunse Dorothy.

Bărbatul fu atât de uimit de acest răspuns, încât se așeză ca să poată chibzui.

— Au trecut mulți ani de când mi-a spus cineva ultima oară că vrea să-l vadă pe Oz, zise el, clătinând uimit din cap. Oz e puternic și cumplit, și, dacă veniți cu o cerere nefolositoare sau neroadă să supărați înțeleapta gândire a Marelui Vrăjitor, acesta ar putea să se mânie și să vă nimicească într-o clipită.

— Dar nu venim cu o cerere neroadă, nici nefolositoare, răspunse Sperie-Ciori, ci plină de însemnătate, și ni s-a spus că Oz este un vrăjitor bun.

— Așa și este, spuse omul verde, și domnește bine și înțelept peste Orașul Smaraldelor. Dar față de cei care se apropie de vrăjitor numai din curiozitate, Oz este cumplit, și puțini sunt acei ce și-au îngăduit să ceară vreodată să-i vadă fața. Sunt paznicul porților și, deoarece voi îmi cereți să-l vedeți pe Marele Oz, sunt nevoit să vă conduc la palatul lui. Dar mai întâi

trebuie să vă puneți niște ochelari.

— De ce? întrebă Dorothy.

— Pentru că, dacă nu vă puneți ochelari, strălucirea Orașului Smaraldelor vă va orbi. Chiar și cei ce locuiesc în oraș sunt nevoiți să poarte ochelari zi și noapte. Toți ochelarii sunt încuiați, fiindcă așa a dat poruncă Oz la început, când a fost întemeiat orașul, și numai eu țin cheia cu care să descui.

Bărbatul deschise cutia cea mare și Dorothy văzu că era plină cu ochelari de tot felul de mărimi și de forme. Toți însă aveau sticla verde. Paznicul porților găsi o pereche potrivită pentru Dorothy și i-i puse pe nas. Două panglicuțe din aur, ce treceau în jurul capului, erau legate la spate și încuiate cu o cheiță pe care paznicul o purta pe un lănțișor atârnat de gât. După ce îi fură aninați, Dorothy n-ar mai fi putut să-i scoată chiar dacă ar fi vrut, dar fata nu voia una ca asta, pentru că nu ținea să orbească din pricina strălucirii prea mari a Orașului Smaraldelor.

Omul verde le puse apoi ochelari și lui Sperie-Ciori, tăietorului de lemne, Leului și micului Toto; și toți fură încuiați cu aceeași cheiță. După aceea, paznicul porților își puse și el ochelari și le spuse că e gata să le arate palatul. Luând dintr-un cui o cheie mare, din aur, deschise altă poartă și toată ceata îl urmă pe străzile Orașului Smaraldelor.

CAPITOLUL XI

OZ ȘI MINUNATUL ORAȘ AL SMARALDELOR

Chiar și cu ochii ocrotiți de ochelarii verzi, Dorothy și prietenii ei erau orbiți de strălucirea minunatului oraș. Străzile erau mărginite de case frumoase, întocmite toate din marmură verde și împodobite pretutindenți cu smaralde scânteietoare. Pășeau pe un caldarâm din aceeași marmură verde, și, acolo unde pietrele din caldarâm se uneau, se vedeau șiruri de smaralde, așezate des, și ele scânteiau în sclipirea soarelui. Geamurile ferestrelor erau din sticlă verde. Chiar și cerul de deasupra orașului bătea puțin în verzui, și razele soarelui erau verzi.

Pe străzi era mult norod: bărbați, femei și copii ce se plimbau agale, toți îmbrăcați în haine verzi și cu pielea verzuie. Mulțimea privea la Dorothy și la ciudații ei tovarăși cu mirare, iar copiii, când vedeau leul, o luau la fugă sau se ascundeau în spatele mamelor. Pe străzi se aflau multe prăvălii, și Dorothy observă că tot ce se vindea în magazine era verde; erau înfățișate spre vânzare zahăr candel verde și porumb verde, tot astfel și ghetete verzi, haine verzi, pălării verzi. Într-un loc, un om vindea limonadă verde, și, atunci când copiii o plăteau, Dorothy zări că scoteau din buzunar bănuți verzi. Părea că în oraș nu se aflau cai sau alte animale. Bărbații își duceau marfa în roabe mici, verzi, pe care le împingeau cu mâna. Fiecare părea fericit, mulțumit și toate înfloreau în orașul acesta.

Paznicul porților îi duse pe străzi până la o casă mare, care se găsea tocmai în mijlocul orașului. Era, de fapt, palatul lui Oz, Marele Vrajitor. În fața ușii păzea un ostaș îmbrăcat în uniformă verde și care purta o barbă lungă, tot verde.

— Iată niște străini, îi spuse paznicul ostașului. Cer să-l vadă pe Marele Oz.

— Intrați, spuse ostașul, și am să-i duc solia voastră.

Cei patru prieteni trecură porțile palatului și fură călăuziți într-o odaie

mare, cu un covor verde și mobilă frumoasă, verde, împodobită cu smaralde. Înainte de a intra, ostașul îi rugă pe toți să-și ștergă picioarele pe o rogojină verde, apoi le spuse respectuos:

— Luați loc, vă rog, în timp ce eu mă duc la ușa sălii tronului spre a-vesti pe Oz că sunteți aici.

Așteptară câțva timp până să se înapoieze ostașul. Când, în cele din urmă, acesta se întoarse, Dorothy îl întrebă:

— L-ai văzut pe Oz?

— O, nu, răspunse ostașul, nu l-am văzut niciodată, dar i-am vorbit în timp ce el ședea în dosul paravanului său și i-am transmis solia voastră. A spus că vă oferă o audiență, dacă doriți; dar fiecare dintre voi trebuie să intre singur și fiecare în altă zi; de aceea, pentru că trebuie să rămâneți în palat câteva zile, am să pun să vi se arate odăile voastre, unde veți locui în acest timp.

— Mulțumesc, răspunse fetița, e foarte drăguț din partea lui Oz.

Ostașul suflă de astă dată într-un fluier verde și de îndată intră în odaie o fată tânără, îmbrăcată într-o rochie de mătase verde. Avea părul frumos buclat, verde, ochii tot verzi, și făcu o adâncă plecăciune înaintea lui Dorothy, rostind:

— Urmează-mă și am să-ți arăt odaia ta.

Dorothy le spuse la revedere prietenilor ei, îl luă pe Toto în brațe și o urmă pe fata verde; trecu prin șapte coridoare și urcă trei rânduri de scări, până ajunse într-o cameră ce se afla în mijlocul palatului.

Era cea mai arătoasă odăiță din lume, cu un pat moale și plăcut, cu cearșafuri de mătase verde și o plapumă de catifea verde. În mijlocul odăii susura o fântână micuță, care împrăstia un fuior de parfum verde ce cădea înapoi într-un bazin de marmură verde. Ferestrele erau împodobite cu flori frumoase, verzi. Pe peretele odăii se mai afla un raft cu un fel de cărți mici, verzi. Când Dorothy avu răgaz să le deschidă, văzu că erau împodobite cu poze verzi și începu să râdă, pentru că desenele erau nespuse de caraghioase.

Într-un dulap atârnavu multe rochii verzi, croite din mătase, satin și catifea, și toate i se potriveau de minune.

— Simte-te ca la tine acasă, rosti fata verde, și, dacă dorești ceva, sună din clopoțel. Oz o să te cheme la el mâine dimineață.

O lăsa pe Dorothy singură și se duse la ceilalți. Și pe aceștia îi conduse în odăi, și fiecare fu găzduit într-o încăpere încântătoare a palatului. Această purtare curtenitoare era de prisos pentru Sperie-Ciori, care, atunci când se văzu singur în odaie, rămase prosteste locului, tocmai în dreptul ușii, ca să aștepte acolo până dimineața. Nu-i trecu prin cap să se culce și nici n-ar fi putut să închidă ochii, astfel că rămase toată noaptea privind țintă un

păianjen mic ce își țesea casa într-un ungher al odăii, de parcă n-ar fi fost una dintre cele mai frumoase încăperi din lume. Omul de Tinichea, prin puterea obișnuinței, se trânti în patul său, căci își mai amintea cum făcea atunci când era din oase și carne. Dar, nefiind în stare să doarmă, își petrecu noaptea mișcându-și încheieturile în sus și în jos, ca să fie încredințat că funcționează bine. Leul ar fi dorit mai degrabă un pat cu frunze uscate, în pădure, și nu-i plăcea că fusese închis într-o odaie. Dar, cum n-avea prea multă minte ca să se necăjească din pricina asta, sări în pat, se ghemui ca o pisică și, torcând, adormi de îndată.

A doua zi, după ce Dorothy își bău cafeaua cu lapte, fata verde veni s-o ia și o îmbrăcă într-una dintre rochiile cele mai frumoase din dulap, făcută din brocart verde; Dorothy își puse pe deasupra un șorțuleț de mătase verde și legă în jurul gâtului lui Toto o panglică verde. Apoi o porniră spre sala tronului Marelui Oz.

Întâi ajunseră într-o încăpere mare, unde găsiră multe doamne și domni de la curte, toți îmbrăcați în costume bogate. Acești oameni n-aveau nimic de făcut decât să vorbească unul cu altul, dar veneau întotdeauna să aștepte în fiecare dimineață în preajma sălii tronului, cu toate că nu li se îngăduise niciodată să-l vadă pe Oz. Când intră Dorothy, o priviră cu multă curiozitate, și una dintre doamne îi șopti:

— Vrei într-adevăr să vezi fața lui Oz cel cumplit?

— Negreșit, spuse fetița, dacă el vrea să mă vadă!

— O, vrea să te vadă, rosti ostașul care dusesese solia lor la Marele Vrăjitor, cu toate că nu-i place să fie văzut. Bineînțeles că, la început, a fost mânios și mi-a spus să vă trimit înapoi de unde ați venit, după aceea însă s-a îmbunat și m-a întrebat cum arăți și, când i-am atras luarea-aminte că porți pantofi de argint, asta l-a interesat în chip deosebit. Apoi, când i-am spus că porți pe frunte și un semn luminos, s-a hotărât în cele din urmă să vă primească.

În clipa aceea sună un clopoțel, și fata îmbrăcată în verde îi spuse lui Dorothy:

— Acesta e semnalul. Trebuie să intri singură în sala tronului.

Îi deschise o ușă mică, și Dorothy trecu pragul cu îndrăzneală, pomenindu-se într-un loc fermecător. Era o încăpere mare, cu acoperișul înalt și boltit. Pereții, tavanul și dușumeaua erau acoperiți cu smaralde mari. În mijlocul acoperișului lucea o lumină mare, strălucitoare ca soarele, care făcea ca smaraldele să sclipească într-un chip neobișnuit.

Dar ceea ce o atrase cel mai mult fu marele tron de marmură verde ce străjuia în mijlocul încăperii. Avea forma unui scaun și strălucea plin de pietre prețioase. În mijlocul scaunului se afla un cap enorm, fără un trup care să-l

susțină, fără brațe sau picioare. Pe cap nu se vedea păr, dar avea ochi, nas și gură și era mult mai mare decât capul celui mai falnic uriaș.

Cum Dorothy stătea cu privirea ațintită, plină de uimire și de teamă, ochii uriașului se învârtiră încet și o priviră ascuțit și neclintit. Apoi gura se mișcă și Dorothy auzi o voce care grăia:

— Sunt Oz cel mare și cumplit. Cine ești tu și de ce mă cauți?

Vocea nu era atât de fioroasă pe cât se aștepta fetița să iasă din acest cap mare, așa că ea prinse curaj și răspunse:

— Sunt Dorothy cea neînsemnată și smerită și am venit la tine ca să mă ajuți.

Ochii o priviră cu luare-aminte câteva clipe, apoi glasul se auzi din nou:

— De unde ai luat pantofii de argint?

— Îi am de la vrăjitoarea cea rea de la Răsărit. Casa mea a căzut peste ea și a omorât-o.

— Cum ai dobândit semnul acela pe frunte? continuă Marele Oz.

— L-am căpătat pe locul unde m-a sărutat vrăjitoarea de la Miazănoapte când și-a luat rămas-bun de la mine și m-a trimis la tine, spuse fata.

Ochii o priviră din nou cu pătrundere, ca să-și dea seama dacă spune sau nu adevărul, apoi Oz întrebă:

— Și acum ce vrei de la mine?

— Trimite-mă înapoi în Kansas, unde se află mătușa mea Em și unchiul Henry, răspunse ea cu hotărâre și seriozitate. Mie nu-mi place țara voastră, cu toate că este așa de frumoasă, și apoi știu că mătușa Em trebuie să fie nespus de mâhnită din cauza absenței mele îndelungate.

Ochii sclipiră de trei ori, apoi priviră spre tavan, spre dușumea și se învârtiră împrejur, atât de ciudat, încât păreau că văd fiecare colțișor din odaie. În sfârșit, ajunseră din nou la Dorothy.

— De ce aș face asta pentru tine? întrebă Oz.

— Pentru că tu ești puternic, iar eu sunt slabă, pentru că tu ești Marele Vrăjitor, iar eu nu sunt decât o copilă neputincioasă.

— Dar ai fost destul de puternică pentru a o omorî pe vrăjitoarea cea rea de la Răsărit!

— Asta s-a întâmplat fără voia mea, răspunse Dorothy cu simplitate.

— Bine, grăi capul, îți voi da răspunsul meu. N-ai niciun drept să aștepti de la mine să te trimit înapoi în Kansas, până ce nu-mi faci și tu în schimb un bine. În țara asta oricine trebuie să plătească pentru ceea ce primește. Dacă dorești ca eu să întrebuițez puterea mea vrăjitoarească spre a te trimite acasă, tu trebuie să faci mai întâi ceva pentru mine. Ajută-mă și te

voi ajuta.

— Ce trebuie să fac? Întrebă fetița.

— Omoar-o pe ticăloasa de vrăjitoare de la Apus! răspunse Oz.

— Dar nu pot! strigă Dorothy, foarte uimită de cererea lui Oz.

— Ai omorât-o pe vrăjitoarea cea rea de la Răsărit și porți pantofii de argint, care au o putere nemărginită. În țara asta nu se mai află decât o singură vrăjitoare ticăloasă și, când ai să-mi poți spune că e moartă, atunci am să te trimit înapoi în Kansas – în niciun caz înainte.

Fetița începu să plângă tare, atât era de descurajată; ochii aceia clipiră din nou și o priviră rugători, de parcă Marele Vrajitor simțea că Dorothy putea să-l ajute, dacă voia.

— N-am omorât niciodată pe cineva de bunăvoie, spuse ea în hohote de plâns, și, chiar dacă aș fi de acord s-o fac, cum s-o omor eu pe vrăjitoarea cea rea?... Dacă tu, care ești mare și cumplit, nu poți s-o omori, cum te aștepți să fac eu una ca asta?!

— Nu știu, grăi capul, dar acesta e răspunsul meu. Și, până nu moare vrăjitoarea cea rea, n-ai să-ți revezi unchiul și pe mătușa Em. Amintește-ți că vrăjitoarea este rea – înspăimântător de rea – și trebuie să fie ucisă! Acum, du-te și să nu ceri să mă vezi până nu ți-ai îndeplinit sarcina!

Dorothy părăsi îndurerată sala tronului și se duse în încăperea unde Leul, Sperie-Ciori și Omul de Tinichea o așteptau nerăbdători să afle ce vorbise cu Oz.

— Pentru mine nu mai e nicio nădejde, spuse fetița întristată. Oz nu vrea să mă trimită acasă până n-o omor și pe vrăjitoarea cea rea de la Apus. Și asta n-am s-o pot face niciodată.

Prietenii lui Dorothy se întristară, dar nu puteau s-o ajute cu nimic. Dorothy se duse în odaia ei, se trânti pe pat și încercă să adoarmă.

A doua zi, ostașul cu favoriți verzi veni la Sperie-Ciori și îi spuse:

— Vino cu mine, Oz a trimis după dumneata!

Sperie-Ciori îl urmă și fu introdus în sala mare a tronului, unde văzu o femeie frumoasă șezând pe tronul de smaralde. Era îmbrăcată în văluri de mătase verde și purta în jurul buclilor verzi o coroană de nestemate. Din umeri îi creșteau aripi în culori strălucitoare și atât erau de ușoare, încât adiau la cea mai mică respirație care le atingea.

După ce Sperie-Ciori făcu în fața acestei ființe frumoase o plecăciune atât de îndemânatică pe cât îi îngăduiau paiele cu care era umplut, aceasta îl privi blând și îi grăi:

— Sunt Oz cel mare și cumplit; cine ești și de ce mă cauți?

Sperie-Ciori, care se așteptase să vadă capul uriaș de care îi vorbise Dorothy, era foarte încurcat, dar răspunse curajos:

— Sunt numai o biată sperietoare, umplută cu paie. De aceea nu am minte, și am venit la tine ca să te rog să pui în capul meu creier în loc de paie, să devin astfel și eu un om ca orice alt om dintre supușii tăi.

— De ce să fac asta pentru tine? Întrebă făptura din fața lui.

— Pentru că tu ești înțelept și puternic și nimeni altul nu mă poate ajuta, răspunse Sperie-Ciori.

— Nu fac niciodată favoruri fără obligații, spuse Oz, dar îți făgăduiesc următoarele. Dacă ai s-o omori pentru mine pe vrăjitoarea cea rea de la Apus, o să-ți dăruiesc multă minte și un creier atât de bun, încât vei fi cel mai înțelept om din Țara Oz.

— Eu credeam că i-ai cerut lui Dorothy să o omoare pe vrăjitoare, spuse mirat Sperie-Ciori.

— Așa am și făcut, însă nu-mi pasă cine o omoară. Dar, până nu va fi omorâtă, nu îți îndeplinesc dorința. Acum du-te și nu mă mai căuta până nu-ți vei merita creierii pe care îi dorești atât de mult.

Sperie-Ciori se întoarse mâhnit la tovarășii săi și le povesti ceea ce îi ceruse Oz. Dorothy fu foarte mirată aflând că Marele Oz nu-i mai apăruse ca un cap, cum îl văzuse ea, ci ca o făptură frumoasă.

— Totuna e, spuse Sperie-Ciori; partea mai importantă e că și ea avea nevoie de o inimă, ca și Omul de Tinichea.

A doua zi dimineăța, ostașul cu favoriți verzi veni la Omul de Tinichea și spuse:

— Oz a trimis după dumneata, urmează-mă!

Și astfel, Omul de Tinichea sosi în sala mare a tronului. Nu știa dacă îl va găsi pe Oz prefăcut în cap sau în făptură frumoasă, dar nădăjduia că va fi femeie „pentru că, își spunea el, dacă este un cap, sunt încredințat că n-o să-mi dea inimă, deoarece un cap n-are inimă și nu poate simți nimic pentru mine. Dar, dacă e o femeie frumoasă, mă voi ruga mult să-mi dea inimă și, după cum se spune, femeile sunt foarte inimoase.“

Dar, când intră în sala tronului, Omul de Tinichea nu văzu nici un cap, nici o femeie, pentru că Oz se prefăcuse într-o fiară groaznică. Era mare aproape cât un elefant, și tronul verde nu părea că ar putea suporta asemenea povară. Lighioana avea un cap de rinocer, doar că nu cu doi, ci cu cinci ochi. Avea și cinci brațe lungi ce-i creșteau din trup și cinci picioare subțiri. Era în întregime acoperită cu păr des și lănos și nimeni nu și-ar fi putut închipui un monstru mai înspăimântător. Era un noroc că tăietorul de lemne n-avea inimă, pentru că i-ar fi bătut prea repede și tare de frică, dar așa, fiind numai de tinichea, el nu se sperie, cu toate că era foarte dezamăgit de ceea ce vedea în fața lui.

— Eu sunt Oz cel mare și cumplit, răcni fiara, cu un muget. Tu cine

ești și de ce mă cauți?

— Sunt un fost tăietor de lemne, făcut din tinichea. De aceea n-am inimă și nu pot iubi. Mă rog ție să-mi dai o inimă, ca să fiu și eu ca toți oamenii.

— De ce aș face una ca asta? Întrebă lighioana.

— Pentru că te rog și pentru că numai tu poți să-mi îndeplinești rugămintea.

Oz mârâi încet și răspunse arțăgos:

— Dacă îți dorești cu adevărat o inimă, trebuie să ți-o câștigi.

— Cum? Întrebă tăietorul de lemne.

— Ajut-o pe Dorothy s-o omoare pe vrăjitoarea cea rea de la Apus. Când vrăjitoarea va fi răpusă, vino la mine și-ți voi da inima cea mai mare și cea mai iubitoare din Oz.

Astfel, Omul de Tinichea fu nevoit să se întoarcă și el, necăjit, la prietenii lui și să le povestească despre fiara pe care o văzuse. Toți fură uimiți de câte chipuri poate să ia Marele Vrăjitor, și Leul grăi:

— Dacă și când am să mă duc eu o să fie tot o fiară, am să urlu atât de tare, încât o să se sperie și o să-mi îndeplinească orice dorință. Dacă va fi o femeie frumoasă, mă voi preface că sar la dansa și astfel o voi sili să-mi îndeplinească cererea. Iar dacă va fi marele cap, va fi în puterea mea, fiindcă am să-l rostogolesc prin toată sala până va fâgădui că ne dă ceea ce dorim. Așa că fiți voioși, prieteni, totul o să meargă strună!

A doua zi de dimineață, ostașul cu favoriți verzi îl conduse pe Leu în sala mare a tronului. De cum păși pragul, Leul își aruncă privirea împrejur, dar, spre mirarea lui, văzu că în fața tronului se afla un glob de foc atât de dogoritor, încât abia putea să-l privească. Primul lui gând fu că Oz, printr-un accident, căzuse în foc și ardea; dar, când încercă să se apropie, căldura fu atât de aprigă, că îi pârlă mustața, așa că se retrase tremurând și rămase într-un loc mai aproape de ușă.

O voce joasă venind din globul de foc spuse:

— Sunt Oz cel mare și cumplit; tu cine ești și de ce mă cauți?

Și Leul răspunse:

— Sunt Leul cel Laș, care se sperie de orișicine, și vin la tine să te rog să-mi dăruiești curaj, ca să pot deveni cu adevărat regele animalelor, așa cum mă numesc oamenii.

— De ce ți-aș da eu curaj? Întrebă Oz.

— Pentru că, dintre toți vrăjitorii, tu ești cel mai mare și numai tu ai putea să-mi îndeplinești rugămintea, răspunse Leul.

Globul de foc dogori un timp, apoi vocea răspunse:

— Adu-mi o dovadă că vrăjitoarea cea rea e moartă și îți voi da curaj,

dar, atât timp cât vrăjitoarea trăiește, vei rămâne un leu laș.

Leul fu mânios din cale afară de aceste cuvinte, dar nu putu răspunde nimic și, în timp ce stătea nemișcat, privind fix la globul de foc, căldura deveni atât de nesuferită, încât spălă putina. Era bucuros să-și reîntâlnească prietenii care îl așteptau și le povesti despre groaznica lui întâlnire cu vrăjitorul.

— Ce să facem acum? întrebă Dorothy, tristă.

— Un singur lucru ne rămâne de făcut, răspunse Leul, și anume să ne ducem în Țara Winkiezilor, ca s-o căutăm pe vrăjitoarea cea rea și s-o omorâm.

— Dar, dacă n-o să izbutim, atunci ce ne facem?

— Atunci eu nu o să am niciodată curaj, declară Leul.

— Iar eu nu o să am niciodată minte, spuse Sperie-Ciori.

— Iar eu nu am să dobândesc niciodată inimă, intră în vorbă Omul de Tinichea.

— Iar sărmana de mine n-am să mă pot întoarce niciodată la mătușa Em și la unchiul Henry, se vaită Dorothy, începând să plângă.

— Fii cu băgare de seamă, strigă fata verde, lacrimile o să cadă pe rochia verde de mătase și o s-o păteze.

Dorothy își șterse ochii și spuse:

— Cred că trebuie să încercăm; dar știu bine că nu doresc să omor pe nimeni, nici chiar cu prețul de-a o revedea pe mătușa Em.

— Merg și eu cu tine, zise Leul; sunt însă prea laș să omor o vrăjitoare.

— Merg și eu, adăugă Sperie-Ciori, dar nu-ți voi putea fi de mare folos, căci sunt un prost.

— Eu nu am inimă nici cât să fac rău unei vrăjitoare, zise tăietorul de lemne, dar, dacă voi vă duceți, bineînțeles că vin și eu.

Astfel că hotărâră să pornească a doua zi de dimineață. Omul de Tinichea își ascuți toporul pe o piatră de moară verde și-și unse toate încheieturile cu grijă. Sperie-Ciori se umplu el însuși cu paie proaspete, iar Dorothy îi așternu vopsea nouă la ochi, ca să vadă mai bine. Fata verde, care fusese foarte bună cu drumeții, îi umplu lui Dorothy coșulețul cu merinde și atârna de gâtul lui Toto un clopoțel pe o panglică verde.

Se duseră devreme la culcare și dormiră bine până ce se crăpă de ziuă, când fură deșteptați de cucurigul unui cocoș verde și de cotcodăcitul unei găini ce ouase un ou verde.

CAPITOLUL XII

ÎN CĂUTAREA VRĂJITOAREI CELEI RELE

Ostașul cu favoriți verzi îi călăuzi pe străzile Orașului Smaraldelor până ce ajunseră la încăperea unde locuia paznicul porților. Acesta le descuie lacătele ochelarilor, pe care îi puse înapoi în cutia lui mare, apoi deschise respectuos poarta prietenilor noștri.

— Care e drumul ce duce la vrăjitoarea cea rea de la Apus? întrebă ei în cor.

— Nu există drum într-acolo, răspunse paznicul porților, nimeni nu-și dorește vreodată să meargă în direcția aceea.

— Atunci cum putem s-o găsim? întrebă fata.

— Asta va fi ușor, răspunse el, căci, dacă vrăjitoarea află că sunteți în Țara Winkiezilor, va ști să vă găsească și să vă facă robii ei.

— Poate că nu va izbuti, spuse Sperie-Ciori, pentru că noi socotim că o vom răpune.

— A, asta e cu totul altceva, răspunse paznicul porților, până acum nimeni n-a putut s-o răpună, așa că am crezut, bineînțeles, că o să ajungeți sclavii ei, cum s-a întâmplat și cu ceilalți. Dar, băgați de seamă, vrăjitoarea aceea este rea și feroasă și n-o să vă îngăduie s-o răpuneți. Luați-o spre Apus, pe unde apune soarele, și o veți găsi.

Prietenii noștri îi mulțumiră, își luară rămas-bun și purceseră spre Apus, trecând peste câmpuri de iarbă moale, presărată ici-colo cu bănuței și calce. Dorothy purta încă rochia străvezie de mătase pe care o îmbrăcase la palat, dar acum, spre mirarea ei, rochia nu mai era verde, ci albă, și panglica din jurul gâtului lui Toto era și ea albă ca rochia.

În curând, lăsară departe Orașul Smaraldelor. Pe măsură ce înaintau, pământul devenea mai aspru și mai deluros. În ținutul acesta de la Apus nu se aflau ferme, nici locuințe, și pământul era nelucrat.

După-masă soarele le bătu în față, căci în ținut nu erau pomi care să

facă umbră, așa că, înainte să cadă noaptea, Dorothy, Toto și Leul, fiind obosiți, se culcară pe pământ, în iarbă, și adormiră. Omul de Tinichea și Sperie-Ciori stătură de veghe în preajma lor.

Vrăjitoarea cea rea de la Apus nu avea decât un ochi, dar acesta era puternic, întocmai ca un telescop, și cu el putea privi oriunde. Așa că, stând în ușa castelului ei, aruncă o căutătură și o văzu pe Dorothy adormită și alături pe prietenii ei. Se aflau la mare depărtare, dar vrăjitoarea cea rea se mânie că-i vedea în țara ei și suflă într-un fluier de argint ce-i atârna la gât.

Numaidecât veni în fugă spre ea o haită de lupi mari; aveau picioare lungi, ochi firoși și dinți ascuțiți.

— Duceți-vă la străinii aceia, spuse vrăjitoarea, și faceți-i bucăți!

— Nu vrei să ți-i faci robi? întrebă căpetenia lupilor.

— Nu, răspunse ea. E unul de tinichea, unul din paie, o fată și un leu. Niciunul nu e bun de lucru, așa că puteți să-i sfârtecați.

— Foarte bine, spuse lupul cel mare și o luă la goană, urmat de ceilalți.

Noroc că Sperie-Ciori și Omul de Tinichea erau cu desăvârșire treji, așa că îi auziră venind pe lupi.

— Acum e rândul meu să lupt, spuse tăietorul de lemne. Treci în spatele meu și îi voi întâmpina cum se cuvine.

Apucă toporul, pe care îl ascuțise foarte tare, și, atunci când căpetenia lupilor se apropie, Omul de Tinichea ridică brațul și lăsă să cadă secura pe capul lupului, despărțindu-i capul de trup. Lupul muri imediat. De îndată ce tăietorul de lemne ridică toporul, se apropie alt lup și căzu și acesta sub ascuțișul lamei. Erau cu totul patruzeci de lupi, și de patruzeci de ori tăișul se ridică și-i spintecă unul după altul, așa că, la sfârșit, zăceau toți morți într-o grămadă în fața Omului de Tinichea.

Acesta își lepădă toporul și se așeză lângă Sperie-Ciori, care-i zise:

— A fost o luptă frumoasă, prietene.

Așteptară până a doua zi dimineață, când se trezi Dorothy, care fu grozav de speriată văzând marea grămadă de lupi uciși. Omul de Tinichea îi povesti cele întâmplate. Dorothy îi mulțumi că îi scăpase și se așezară să îmbuce ceva. Apoi o porniră din nou la drum.

Vrăjitoarea cea rea veni la ușa castelului și privi din nou afară, cu singurul ei ochi care putea vedea hăt, departe. Văzu lupii zăcând morți și pe străini continuându-și călătoria prin țară. Asta o făcu și mai mânioasă ca înainte. Suflă de două ori în fluierul de argint.

Un cârd mare de corbi sălbatici se apropie în zbor. Erau atât de mulți, că întunecau cerul, și vrăjitoarea cea rea grăi către căpetenia corbilor:

— Zburați numaidecât la străinii aceia, scoateți-le ochii și sfâșiați-i

apoi în bucăți!

Corbii sălbatici zburară într-un stol mare către Dorothy și tovarășii ei. Când fetița îi văzu, se înspăimântă, dar Sperie-Ciori îi liniști:

— Asta e bălălia mea, așa că vă sfătuiesc să vă culcați jos, lângă mine, și n-o să vi se întâmple nimic rău.

Se trântiră la pământ, iar Sperie-Ciori rămase în picioare și întinse brațele. Când îl văzură, corbii se speriară de el și nu îndrăzniră să se apropie. Dar căpetenia corbilor rosti:

— Țsta e numai un împăiat, am să-i scot ochii.

Zicând astfel, zbură spre Sperie-Ciori, care îl și prinse de cap și îi răsuci gâtul până ce muri. Apoi alt corb zbură spre sperietoare, și ea îi răsuci și lui gâtul. Erau patruzeci de corbi mari și de patruzeci de ori Sperie-Ciori le răsuci, unul câte unul, gâturile, până ce, la sfârșit, toți zăceau morți pe pământ. Apoi le strigă tovarășilor săi să se ridice și purceseră mai vârtos la drum.

Când vrăjitoarea cea rea privi iarăși afară și văzu toți corbii morți, fu cuprinsă de o furie cumplită și suflă de trei ori în fluierul de argint.

Deodată se auzi un bâzâit nemaipomenit și un roi de albine negre veni în zbor spre vrăjitoare.

— Duceți-vă la acești străini și înțepeți-i până vor muri! le porunci ea. Și albinele se întoarseră și o porniră către Dorothy și tovarășii ei.

Omul de Tinichea le văzu venind, și Sperie-Ciori hotărî ce măsuri trebuie să ia:

— Scoate paiele din mine și împrăștie-le peste fetiță, câine și Leu, spuse el către Omul de Tinichea. Astfel albinele n-au să-i poată înțepea.

Tăietorul de lemne făcu întocmai. Dorothy se culcă lângă Leu, ținându-l pe Toto în brațe, și paiele îi acopereau în întregime.

Albinele sosiră și nu-l găsiră decât pe Omul de Tinichea ca să-l înțepe. Zburară spre acesta și-și rupseră acele izbindu-se de el, fără să-i poată pricinui vreun rău. Și, deoarece albinele mor când acele lor se rup, acesta fu sfârșitul albinelor negre, care zăceau acum împrăștiute, ca niște mici grămezi de cărbuni, în jurul Omului de Tinichea.

Apoi Dorothy și Leul se ridicară, și fata îl ajută pe Omul de Tinichea să vâre la loc paiele în Sperie-Ciori, iar acesta redeveni cel dinainte. Și astfel o întinseră voinicește la drum.

Vrăjitoarea cea rea se înfurie așa de tare când văzu și albinele negre zăcând la pământ, ca niște mici grămezi de cărbune, încât bătu din picior, își smulse părul din cap și scrâșni din dinți. Chemă apoi o duzină de robi winkiezi și le dădu sulițe ascuțite, poruncindu-le să se ducă și să-i omoare pe călătorii străini.

Winkiezii nu erau un popor de viteji, dar erau nevoiți să asculte de

porunca vrăjitoarei, așa că o porniră înainte până se apropiară de Dorothy. Atunci Leul scoase un urlet grozav și sări între ei. Bieții winkiezi se speriară așa de rău, încât o luară înapoi, fugind de rupeau pământul.

Când se înapoiară la castel, vrăjitoarea îi bătu îngrozitor cu o curea. După aceea se așeză pentru a chibzui ce să mai facă. Nu putea înțelege de ce toate planurile de a-i răpune pe călătorii străini nu-i izbutiseră. Dar era o vrăjitoare pe cât de rea, pe atât de puternică, așa că în curând pricepu ce măsură trebuie să ia.

În dulapul ei se afla o bonetă de aur mărginită de un șir de diamante și rubine. Această bonetă de aur avea o vrajă: oricine o stăpânea putea să cheme de trei ori maimuțele înaripate, care ascultau de orice poruncă. Dar nicio ființă nu putea porunci de mai mult de trei ori acestor lighioane ciudate. Vrăjitoarea cea rea se folosise de două ori de vraja bonetei: o dată, atunci când îi robise pe winkiezi și se făcuse stăpână peste țara lor. Atunci o ajutaseră maimuțele înaripate. A doua oară le folosise atunci când luptase împotriva Marelui Oz, dându-l afară din Țara de la Răsărit. Acum nu mai putea folosi decât o singură dată boneta de aur. De aceea n-o întrebuințase până nu epuizase celelalte puteri. Dar, fiindcă își pierduse lupii firoși, corbii și albinele, iar sclavii îi fuseseră speriați de Leu, își zise că nu-i mai rămânea decât acest ultim mijloc de a-i răpune pe Dorothy și pe tovarășii ei.

Luă boneta de aur din dulap și și-o puse pe cap, apoi se învârti pe piciorul stâng și spuse încet:

— Ep-pe, pep-pe, tak-ke! După aceea stătu în piciorul drept și spuse: Hil-lo, hol-lo, hel-lo! După aceea, înțepenindu-se pe ambele picioare, strigă cu o voce puternică: Ziz-zy, zuz-zy, zik!

În clipa următoare, descântecul începu să-și facă efectul. Cerul se întunecă și se auziră un hure în aer, ca vâjâitul a mii de aripi, o mare gălăgie și râsete. Soarele ieși din nou pe cerul o clipă întunecat, și atunci vrăjitoarea cea rea putu fi văzută împrejmuită de o droaie de maimuțe, fiecare cu o pereche de aripi uriașe și puternice aninate de umeri.

O maimuță mai mare decât celelalte, care părea să fie căpetenia lor, veni în zbor lângă vrăjitoare și spuse:

— Ne-ai chemat pentru a treia și ultima oară. Ce poruncești?

— Duceți-vă la străinii care sunt încă în țara mea și răpuneți-i pe toți, în afară de Leu. Aduceți lighioana asta la mine, pentru că vreau s-o înham ca pe un cal și s-o pun la lucru.

— Poruncile tale vor fi ascultate, spuse căpetenia maimuțelor. Apoi maimuțele înaripate zburară, cu mare gălăgie și larmă, spre locul unde se aflau Dorothy și prietenii ei.

Câteva îl apucară pe Omul de Tinichea și-l purtară prin aer până se

văzură deasupra unui ținut acoperit de stânci ascuțite. Acolo îi dădură drumul bietului tăietor de lemne, care căzu de la o mare înălțime pe stânci, unde rămase atât de zdrobit și plin de cucuie, încât nu mai putea nici să se miște, nici să se vaite.

Alte maimuțe îl apucară pe Sperie-Ciori și, cu degetele lor lungi, îi scoaseră toate paiele din cap și din haine. Din pălărie, din ghetе și din haine făcură o mică legătură, pe care o aruncară în vârful unui copac înalt.

Cele care mai rămaseră, trei perechi de maimuțe vânjoase, îl legară pe Leu cu niște frânghii și răsuciră câteva gheme de sârmă în jurul capului și picioarelor lui, până când nu mai fu în stare să muște, să zgârie, ba nici măcar să se zbată. Apoi îl ridicară și zburară cu el la castelul vrăjitoarei, unde îl închiseră într-o curte mică, împrejmuită cu un gard de fier, ca să nu poată fugi.

Lui Dorothy însă nu-i făcură niciun rău. Fata stătea cu Toto în brațe și privea la pățania tristă a tovarășilor săi, gândindu-se că în curând va veni și rândul ei. Căpetenia maimuțelor înaripate zbură spre Dorothy cu brațele lungi și păroase întinse înainte și cu fața-i urâtă rânjind groaznic. Dar, văzând semnul lăsat pe frunte de sărutul vrăjitoarei celei bune, se opri deodată și le spuse celorlalte maimuțe să nu se atingă de fetiță.

— N-avem voie să facem vreun rău acestei fetițe, căci e ocrotită de puterea Binelui, și aceasta este mai mare decât puterea Răului. Tot ce putem face este s-o ducem la castelul vrăjitoarei celei rele și s-o lăsăm acolo.

Astfel că o ridicară cu grijă pe Dorothy și o duseră la castel, unde o așezară în fața ușii de la intrare. Apoi căpetenia maimuțelor spuse vrăjitoarei:

— Te-am ascultat atât pe cât ne-a stat în putință. Omul de Tinichea și Sperie-Ciori sunt omorâți, iar Leul se află legat în curtea ta. De fetiță nu cutezăm să ne atingem, nici de câinele pe care îl ține în brațe. Puterea ta peste ceata noastră a încetat, și tu n-ai să ne mai vezi niciodată.

Apoi toate maimuțele înaripate se ridicară în aer, râzând și pălăvrăgind, și în curând pieriră.

Vrăjitoarea cea rea fu în același timp uimită și necăjită când văzu semnul de pe fruntea lui Dorothy, pentru că știa prea bine că nici maimuțele înaripate și nici ea nu aveau voie să facă vreun rău fetiței. Privi la picioarele lui Dorothy și, văzând pantofii de argint, începu să tremure de teamă, știind ce vrajă puternică aveau. La început fu ispitită să fugă din fața copilei, dar, privind în ochii ei, își dădu seama cât de nevinovat îi era sufletul și că fetița nu știa ce putere minunată îi dădeau pantofii de argint. Așa că vrăjitoarea își zise în sinea ei: „Mai pot încă să o fac roaba mea, pentru că nu știe cum să-și întrebuițeze puterea“, apoi îi spuse lui Dorothy cu asprime:

— Vino cu mine și ia seama să faci tot ce îți poruncesc, căci de nu, sfârșesc cu tine așa cum am făcut cu Omul de Tinichea și cu Sperie-Ciori.

Dorothy o urmă prin multe și frumoase odăi, până ce ajunseră la bucătărie, unde vrăjitoarea îi porunci să curețe oalele și cratițele, să măture dușumeaua și să atâțe focu cu lemne.

Dorothy, supusă, se apucă de lucru, gândindu-se să-și vadă de treabă cu râvnă și mulțumită că vrăjitoarea cea rea se hotărâse să-i cruțe viața.

Vrăjitoarea o lăasă să muncească și se duse în curtea unde se afla Leul, ca să-l înhame ca pe un cal. I-ar fi făcut plăcere să-l silească să-i tragă trăsura când ieșea la plimbare. Dar, de cum deschise poarta, Leul scoase un răget îngrozitor și se zburli la ea atât de fioros, încât vrăjitoarea se sperie, fugi afară din curte și închise din nou poarta.

— Dacă nu pot să te înham la căruță, spuse vrăjitoarea către Leu, vorbindu-i printre gratii, pot să te fac să mori de foame. Nu vei căpăta nimic de mâncare până nu vei face întocmai cum îți cer eu.

De aici înainte nu-i mai duse merinde, ci în fiecare zi venea la gratii și întreba:

— Ești gata să te lași înhămat ca un cal?

Iar Leul răspundea:

— Nu! Dacă intri, te mușc.

Pricina pentru care Leul îi putea ține piept era că în fiecare noapte, când dormea vrăjitoarea, Dorothy îi aducea hrană luată din dulap. După ce mânca, Leul se trântea jos, pe patul lui de paie, iar fetița se culca lângă prietenul ei și pune capul pe coama lui moale și zbârlită. Stând așa, vorbeau despre necazurile lor și făceau planuri cum să evadeze. Dar nu puteau găsi niciun mijloc de scăpare, pentru că erau tot timpul păziți de winkiezii galbeni, robii vrăjitoarei, care se temeau prea tare de aceasta ca să n-o asculte.

Fata trebuia să muncească din greu în timpul zilei, și vrăjitoarea o amenința adesea că o va lovi cu umbrela veche pe care o purta totdeauna asupra ei. Dar, de fapt, nu cuteza să se atingă de Dorothy din pricina semnului de pe frunte. Fetița nu știa asta și se temea tare pentru sine și pentru Toto. O dată vrăjitoarea îl lovi pe Toto cu umbrela, și viteazul cățeluș, drept răzbunare, alergă la ea și o mușcă de picior. Vrăjitoarea nu sângeră când fu mușcată, căci era atât de rea, încât sângele se uscă de multă vreme în trupul ei.

Viața lui Dorothy deveni din ce în ce mai tristă, fiindcă fetița își dădu seama că îi va fi cumplit de greu să se înapoieze în Kansas, la mătușa Em. Câteodată plângea amarnic ore întregi, cu Toto în brațe. Cățelul scâncea ca să-i arate că simte și el durerea micii sale stăpâne. La drept vorbind, lui Toto nu-i păsa dacă este în Kansas sau în Țara Oz, atât timp cât Dorothy era cu el; dar știa că fetița e nefericită, și aceasta îl făcea să fie și el nefericit.

Vrăjitoarea cea rea avea un chef grozav să pună mâna pe pantofii pe care copila îi purta tot timpul în picioare. Albinele, corbii și lupii zăceau

grămezi și se uscau, și ea folosisese toată puterea pe care o avea asupra bonetei de aur. Dar, dacă ar fi căpătat pantofii de argint, aceștia i-ar fi adus mai multă putere decât aveau la un loc toate lucrurile pe care le pierduse. O păzea deci pe Dorothy cu strășnicie, să vadă dacă își descaltă vreodată pantofii, gândindu-se să încerce să-i fure. Dar copila era atât de mândră de frumoșii ei pantofi, că nu-i scotea decât noaptea, când se culca, și când făcea baie. Vrajitoarea era prea înspăimântată de întuneric ca să cuteze să intre noaptea în odaia lui Dorothy și să-i fure pantofii. Iar groaza de apă îi era încă mai mare decât frica de întuneric, așa că nu se apropia niciodată de Dorothy când fetița se spăla. Într-adevăr, bătrâna vrăjitoare nu se atingea niciodată de apă și nici nu lăsa apa să o atingă câtuși de puțin.

Dar ființa aceasta rea era foarte vicleană și până la urmă găsi un șiretlic prin care reuși să capete ceea ce dorea. Puse un drog de fier în mijlocul dușumelei din bucătărie și apoi, prin meșteșugul ei vrăjitoresc, făcu fierul invizibil pentru ochii omenești. Așa că, atunci când Dorothy trecu prin bucătărie, nefiind în stare să-l vadă, se împiedică de drog și căzu de-a lungul dușumelei. Nu se lovi prea tare, dar, în cădere, unul din pantofii de argint îi scăpă și, până să-l ridice ea, vrăjitoarea îl înhăță și-și puse în el piciorul sfrijit.

Femeia cea răutăcioasă era foarte mulțumită că îi izbutise șiretlicul, întrucât, dacă avea unul dintre pantofi, avea jumătate din vraja lor, și Dorothy nu mai putea s-o întrebuințeze împotriva ei, chiar dacă ar fi știut cum s-o facă.

Fetița, văzând că își pierduse unul din frumoșii ei pantofi, se mânie și-i strigă vrăjitoarei:

— Dă-mi înapoi pantoful!

— Nu vreau, fiindcă acum este pantoful meu, și nu al tău.

— Ești o ființă rea, strigă Dorothy. N-ai niciun drept să-mi iei pantoful!

— Cu toate astea am să-l păstrez, zise vrăjitoarea, râzând. Și într-o bună zi am să ți-l iau și pe celălalt.

Asta o înfurie pe Dorothy așa de tare, încât apucă o găleată cu apă, ce se afla în apropierea ei, și-o turnă peste vrăjitoare, udând-o din cap până în picioare.

În aceeași clipă, femeia cea rea scoase un țipăt de spaimă, și, când Dorothy privi la ea, văzu, cu uluire, că vrăjitoarea începuse să se micșoreze și să se chircească.

— Uită-te ce-ai făcut! țipă aceasta. Într-o clipă am să mă topesc.

— Îmi pare, într-adevăr, foarte rău, zise Dorothy, care era sincer îngrozită văzând cum vrăjitoarea se topea ca zahărul ars în fața ochilor ei.

— Tu n-ai știut că apa îmi va aduce moartea? întrebă vrăjitoarea, bocindu-se deznădăjduită, cu o voce stinsă.

— De bună seamă că nu! răspunse Dorothy. De unde să fi știut?

— Ei bine, în cinci minute voi fi toată topită, și tu vei rămâne stăpâna castelului. Am fost rea în zilele mele, dar niciodată n-am crezut că o fetiță ca tine va fi în stare să mă învingă și să pună capăt faptelor mele rele. Privește... M-am dus!

În aceeași clipă, vrăjitoarea se prefăcu într-o masă informă, neagră, topită și începu să se împrăstie pe dușumelele din bucătărie. Văzând-o că se topește într-adevăr până nu mai rămăsese nimic din ea, Dorothy azvârli încă o găleată de apă peste mormanul acela, apoi cu o mătură îl scoase pe ușă afară.

După aceea își luă pantoful de argint (singurul lucru rămas de la bătrâna vrăjitoare), îl spălă, îl șterse cu o cârpă și îl puse din nou în picior. Apoi, în sfârșit liberă să facă orice voia, alergă în curte să-i povestească Leului că s-a sfârșit cu vrăjitoarea cea rea de la Apus și că nu mai sunt prizonieri într-o țară ciudată.

CAPITOLUL XIII

ELIBERAREA

Leul cel Laș fu încântat când află că vrăjitoarea se topise din cauza unei găleți de apă, și Dorothy îi deschise îndată poarta închisorii, punându-l în libertate. Intrară amândoi în castel, și primul lucru pe care îl făcu Dorothy fu să-i cheme pe toți winkiezii și să le spună că, de aici înainte, nu mai sunt robi.

Winkiezii cei galbeni fură foarte bucuroși, fiindcă fuseseră nevoiți să muncească din greu de-a lungul anilor pentru vrăjitoarea cea rea, și aceasta se purtase cu multă cruzime față de dânșii. Făcură din ziua aceasta o sărbătoare atunci și totdeauna și-și petrecură timpul veselindu-se și dănțuind.

— Dacă Sperie-Ciori și Omul de Tinichea ar fi și ei cu noi, aș fi foarte fericit, spuse Leul.

— Nu crezi că i-am putea scăpa? întrebă fata, îngrijorată și ea de soarta prietenilor săi.

— Putem încerca, răspunse Leul.

Așa că îi chemară pe winkiezii cei galbeni și îi întrebară dacă vor să-i ajute să-și scape prietenii. Și winkiezii spuseră că ar fi încântați să facă tot ce le stă în putere pentru a o servi pe Dorothy, care îi scăpase de robie. Așa că aleseră un număr de winkiezi ce păreau mai destoinici și o porniră la treabă. Călătoriră o zi și jumătate până ajunseră la câmpia stâncoasă unde zăcea Omul de Tinichea, zdrobit și plin de cucuie. Toporul lui se afla alături, dar lama îi era ruginită, iar coada, ruptă în bucățele.

Winkiezii îl ridicară cu duioșie în brațe ca să-l ducă la castelul galben. Dorothy vărsă multe lacrimi, văzând în ce hal ajunsese vechiul ei prieten, iar Leul îl privi grav și cu părere de rău. Când ajunseră la castel, Dorothy le spuse winkiezilor:

— Aveți printre oamenii voștri vreun tinichigiu?

— Da, da, răspunseră aceștia, sunt printre noi câțiva tinichigii foarte buni.

— Atunci aduceți-i încoace!

Și, când sosită tinichigiii, cu sculele lor așezate în coșuri, fata întrebă:

— Puteți voi să îndreptați aceste cucuie ale Omului de Tinichea, să-l neteziți, aducându-l la forma pe care o avea înainte, și să-l lipiți pe unde este spart?

Tinichigiii priviră cu luare-aminte la Omul de Tinichea și spuseră că socoteau că pot să-l dregă, ca să fie la fel ca înainte. Astfel că se așternură pe treabă într-una dintre încăperile galbene ale castelului. Munciră trei zile și patru nopți, ciocănind, răsucind, îndoind, lipind, lustruind și bătând în picioare la trupul și capul Omului de Tinichea, până îl aduseră la înfățișarea sa de mai înainte și văzură că încheieturile îi lucrau tot așa de bine ca la început. Ca să spunem drept, avea câteva petice, dar tinichigiii lucrară totuși bine. Cât despre Omul de Tinichea, acesta nu era un îngâmfat, așa că puțin îi păsa de peticele de pe el.

Când, în sfârșit, fu gata și intră în odaia lui Dorothy ca să-i mulțumească pentru scăparea lui, era atât de fericit, că vărsă lacrimi de bucurie, și Dorothy trebui să i-o șteargă pe fiecare cu șorțulețul ei, ca nu cumva să-i ruginească iar încheieturile. Și lacrimile fetei cădeau din belșug, dar acestea nu trebuiră șterse. Cât despre Leu, el se ștergea atât de des la ochi cu vârful cozii, încât o udă complet și fu nevoit să se ducă în curte să și-o usuce la soare.

— Dacă și Sperie-Ciori ar fi cu noi, aș fi deplin mulțumit, grăi Omul de Tinichea, după ce Dorothy îi istorisise tot ce se întâmplase între timp.

— Trebuie să încercăm să-l găsim, spuse fata.

Chemă winkiezii în ajutor, și aceștia umblară două zile în șir până ajunseră la copacul cel mare în ale cărui crăci maimuțele înaripate zvârliseră hainele sperietoarei.

Era un arbore tare înalt, și trunchiul lui era așa de neted, că nimeni nu se putea cățăra pe el. Atunci Omul de Tinichea spuse numaidecât:

— Am să-l dobor la pământ, și astfel vom putea lua hainele lui Sperie-Ciori.

În timp ce tinichigiii munciseră să-l dregă pe tăietorul de lemne, alți winkiezi, care erau giuvaiergii pricepuți, întocmiseră o coadă din aur curat și înțepeniseră toporul în ea. Alții lustruiseră limba toporului atât de bine, până îi scosese ră toată rugina, și acum strălucea ca argintul.

După cum făgăduise, Omul de Tinichea se și apucă să taie copacul; în scurt timp, acesta căzu cu un trosnet mare, și hainele lui Sperie-Ciori alunecară dintre crăci și se rostogoliră la pământ. Dorothy le ridică și le dădu winkiezilor să le ducă la castel, unde fură umplute cu paie proaspete și curate, și iată-l din nou pe prietenul Sperie-Ciori la fel ca și înainte, mulțumind de mii

de ori că a fost scăpat.

Acum, că se aflau din nou cu toții laolaltă, petrecură câteva zile fericite în castelul galben, unde găsiră tot ce le trebuia ca să se simtă bine. Dar, într-o bună zi, fata își aduse aminte de mătușa Em și spuse:

—Trebuie să ne înapoiem la Oz și să-i cerem vrăjitorului să-și țină făgăduiala.

— Da, spuse Omul de Tinichea, și, în sfârșit, atunci îmi voi căpăta și eu inima.

— Și eu creierul, adăugă Sperie-Ciori.

— Și eu curajul, spuse Leul gânditor.

— Și eu mă voi întoarce în Kansas, strigă Dorothy, bătând din palme.

Haideți s-o pornim chiar de mâine spre Orașul Smaraldelor!

Și așa rămase. A doua zi îi adunară pe toți winkiezii laolaltă, ca să-și ia rămas-bun de la ei. Winkiezilor le părea tare rău că plecau. Îl îndrăgiseră așa de mult pe Omul de Tinichea, încât îl rugară să rămână cu ei și să domnească peste Țara galbenă a Apusului. Cum însă prietenii noștri erau nevoiți să plece, winkiezii le dăruiră lui Toto și Leului câte o zgardă de aur, iar lui Dorothy, o brățară frumoasă, împodobită cu diamante. Sperie-Ciori primi un baston cu măciulie de aur, în care să se poată sprijini ca să nu se mai împiedice, iar Omului de Tinichea îi dădură un bidon de argint, încrustat cu aur și împodobit cu pietre prețioase.

Fiecare dintre călători spuse câteva cuvinte de mulțumire, apoi dădură mâna cu toți winkiezii până simțiră că-i dor brațele.

Dorothy se duse la dulapul vrăjitoarei ca să-și umple coșulețul cu merinde pentru călătorie, și acolo dădu peste boneta de aur. O încercă pe cap și găsi că o prinde de minune. Nu știa nimic despre vraja din stăpânirea ei, dar văzând cât e de frumoasă, se gândi s-o poarte și să-și ducă boneta veche în coș.

Apoi, pregătiți pentru drum, o porniră cu toții spre Orașul Smaraldelor, urmați de strigătele de „Ura! Ura! Ura!“ ale winkiezilor și de urările lor de bine.

CAPITOLUL XIV

MAIMUȚELE ÎNARIPATE

După cum vă amintiți, nu exista niciun drum, nici măcar o potecă între castelul vrăjitoarei celei rele și Orașul Smaraldelor. Când cei patru drumeți plecaseră în căutarea vrăjitoarei, aceasta îi văzuse venind și trimisese pe maimuțele înaripate să îi aducă. Era de astă dată mult mai greu să găsească un drum printre câmpurile pline de bănuți și calce. Ceea ce știau era numai că trebuie să o țină drept, tot spre răsărit, adică spre locul de unde se vedea răsărind soarele. Așa că o porniră pe drumul potrivit. Dar la amiază, când soarele era deasupra lor, nu mai putură deosebi care era răsăritul și care, apusul și, din pricina asta, se pierdură pe câmpiile întinse. Merseră totuși mai departe și, când căzu noaptea, luna ieși strălucitoare pe cer, așa că se culcară printre florile roșii, frumos mirositoare și dormiră toți până dimineața – în afară de Sperie-Ciori și de Omul de Tinichea.

A doua zi dimineața, soarele era ascuns sub un nor, dar ei purceseră la drum, ca și cum ar fi fost încredințați că o iau pe drumul cel bun.

— Dacă mergem întruna, spuse Dorothy, vom ajunge odată și odată la țintă, sunt sigură de asta.

Dar trecură zile și zile, și nu vedeau în fața lor decât câmpul. Sperie-Ciori începu să mormăie:

— De bună seamă că ne-am rătăcit, și, dacă nu regăsim drumul bun ca să ajungem la Orașul Smaraldelor, nu mai dobândesc eu mintea.

— Nici eu inima, adăugă Omul de Tinichea. Mi se pare că abia mai pot aștepta să mă văd la Oz, și trebuie să recunoașteți că drumul ăsta este cam lung.

— Iar eu, zise Leul cu un scâncet, nu mai am curaj să umblu întruna fără să ajung nicăieri.

De astă dată, Dorothy își pierdu curajul. Se așeză în iarbă și privi spre tovarășii ei de suferință. Aceștia se așezară și o priviră și ei la rândul lor. Și

Toto simțea că, pentru prima dată, era prea obosit ca să alerge după un fluture care se tot rotea pe lângă capul lui; așa că scoase limba, gâfâi și se uită la Dorothy de parcă ar fi vrut s-o întrebe ce au de făcut mai întâi.

— Ce-ar fi să-i chemăm pe șoarecii de câmp în ajutor? fu de părere Dorothy. S-ar putea ca ei să știe încotro s-o apucăm.

— Fără îndoială că ar putea, spuse Sperie-Ciori. De ce oare nu ne-am gândit până acum la ei?

Dorothy suflă în micul fluier pe care îl purta atârnat de gât din ziua în care i-l dăduse regina șoarecilor. În câteva clipe, auziră tropăitul micuțelor picioare și nenumărați șoareci cenușii alergară spre ea. Printre aceștia se afla și regina lor, care întrebă cu un glas pițigăiat:

— Ce putem face pentru prietenii noștri?

— Am greșit drumul, spuse Dorothy, ne puteți spune unde se află Orașul Smaraldelor?

— Bineînțeles, răspunse regina, însă este un drum foarte lung, pentru că ați mers depărtându-vă mereu de el. Dar de ce nu folosești farmecul bonetei și nu chemi maimuțele înaripate în ajutor? Ele o să vă ducă în Orașul Smaraldelor în mai puțin de un ceas.

— N-am știut că boneta mea e dătătoare de puteri, spuse fata, uimită. Dar ce trebuie să fac?

— Stă scris înăuntrul ei, o lămuri regina șoarecilor. Dar, dacă vei chema maimuțele înaripate, noi trebuie să fugim, pentru că acestea fac o mulțime de pozne și o să se amuze chinuindu-ne.

— N-au să mă lovească? întrebă fata îngrijorată.

— O, nu, maimuțele trebuie să asculte de purtătoarea bonetei de aur. Adio!

Și regina fugi în goană, urmată de toți șoarecii ce grăbeau pe urmele ei.

Dorothy privi înăuntrul bonetei de aur și văzu scrise pe căptușeală câteva cuvinte. Acestea, gândi ea, trebuie să fie vraja, așa că citi cu luare-aminte și puse boneta la loc, pe cap.

— Ep-pe, pep-pe, tak-ke! spuse ea, stând în piciorul stâng.

— Ce-ai spus? întrebă Sperie-Ciori, care nu înțelegea ce spune fetița.

— Hil-lo, hol-lo, hel-lo! continuă Dorothy, stând acum pe piciorul drept.

— Hello! o imită Omul de Tinichea, liniștit.

— Ziz-zy, zuz, zy, zik! zise Dorothy, care stătea înțepenită acum pe amândouă picioarele.

Cum termină rostirea descântecului, se auziră o mare pălăvrăgeală și o fâlfâire de aripi, și cârdul maimuțelor înaripate se ivi în fața lor. Căpetenia

se înclină în fața lui Dorothy și întreabă:

— Care îți este porunca?

— Dorim să ne ducem în Orașul Smaraldelor și am rătăcit drumul.

— O să vă ducem noi, răspunse căpetenia.

Și, cum sfârși de vorbit, două maimuțe o prinseră pe Dorothy în brațe și zburară cu ea. Altele îi luară pe Sperie-Ciori, pe Omul de Tinichea și pe Leu, iar o maimuță mică îl apucă pe Toto și zbură după celelalte, cu toate că Toto încercă s-o muște.

Sperie-Ciori și Omul de Tinichea fură mai întâi speriați, pentru că încă își aminteau ce rău se purtaseră maimuțele cu ei, dar, dându-și seama că de data aceasta n-aveau gânduri rele, călătoriră prin văzduh foarte voioși, uitându-se cu plăcere la pădurile și grădinile de sub ei.

Dorothy se trezi călătorind foarte confortabil între două cele mai mari maimuțe, dintre care una era chiar căpetenia cârdului. Întocmiseră un scaun din mâinile lor împletite și aveau grijă să n-o lovească.

— De ce sunteți nevoite să ascultați de vraja bonetei de aur? întreabă ea.

— Asta e o poveste lungă, răspunse căpetenia, râzând, dar, cum avem o călătorie lungă înaintea noastră, o să am timpul trebuincios să ți-o istorisesc toată, dacă dorești așa de mult.

— Aș fi bucuroasă s-o aud, răspunse Dorothy.

Și căpetenia maimuțelor începu:

— Noi am fost pe vremuri un popor liber, ce trăia fericit în pădurea mare, zburând din copac în copac, hrănindu-ne cu nuci și fructe și făcând numai ceea ce ne plăcea, fără să avem un stăpân peste noi. Poate că unele dintre noi erau prea poznașe, zburând jos, ca să tragă de coadă animalele ce nu aveau aripi, gonind păsările sau aruncând cu nuci după oamenii ce se plimbau prin pădure. Dar trăiam fără grijă și fericite, făceam mult haz și ne bucuram de fiecare clipă a zilei. Asta s-a întâmplat cu mulți ani în urmă, înainte ca Oz să fi coborât din cer spre a cârmui această țară.

Pe atunci trăia în ținuturile acestea, mai departe însă, spre miazănoapte, o domniță frumoasă, care era în același timp o vrăjitoare cu puteri mari. Tot meșteșugul ei vrăjitoresc era folosit pentru a veni în ajutorul norodului și n-a lovit niciodată pe cel care era om de treabă. Se numea prințesa Gayelette și locuia într-un palat frumos, întocmit din pătrate mari de rubine. Toată lumea o iubea, dar durerea ei cea mare era că nu găsea pe cineva pe care să-l iubească, la rândul ei, deoarece toți bărbații erau fie prea proști, fie prea urâți ca să se poată măsura cu domnița, atât era de frumoasă și de înțeleaptă. În sfârșit, a găsit totuși un băiat care era minunat îmbrăcat și foarte deștept pentru vârsta lui. Gayelette și-a pus în gând să facă din el, atunci când

va mai crește, soțul ei. Așa că l-a luat la palat și și-a folosit toată iscusința vrăjitoarească spre a-l face puternic, bun și iubitor, așa cum orice femeie și-ar dori să fie soțul ei. Când a ajuns mare, Quelala – căci așa se numea tânărul – era cel mai bun și mai înțelept bărbat din țară și frumusețea lui era atât de mare, încât Gayelette l-a îndrăgit nespus și se zorea să pregătească totul pentru nunta lor.

Pe vremea aceea, bunicul meu era căpetenia maimuțelor înaripate, care trăiau în pădurea din apropierea palatului lui Gayelette, și bătrânului îi plăcea mai mult o glumă bună decât bucatele alese. Într-o zi, tocmai în ajunul nunții, bunicul meu și-a luat zborul cu droaia lui, când l-a văzut pe Quelala plimbându-se pe marginea râului. Era îmbrăcat într-un costum bogat, croit din mătase roz și catifea purpurie, iar bunicul și-a zis că ar vrea să vadă ce e în stare să facă Quelala. A dat poruncă droaiei lui, și aceasta a zburat jos, l-a apucat pe Quelala în brațe și l-a tras până deasupra râului, iar acolo i-a dat drumul în apă.

— Înoată, frumosule, a strigat bunicul, și vezi dacă apa nu ți-a pătat cumva hainele!

Quelala era prea isteț ca să nu înoate și nici norocul nu-l părăsise. A râs când a ajuns la suprafața apei și a înotat spre mal. Dar, când Gayelette a venit alergând spre el, i-a văzut hainele de catifea și mătase cu totul mototolite și murdare.

Domnița a fost foarte mânioasă și, bineînțeles, a știut cine făcuse pozna, așa încât a chemat toate maimuțele înaripate înaintea ei și le-a spus că le va lega aripile și că le va face ceea ce acestea îi făcuseră lui Quelala: le va arunca în râu. Dar bunicul s-a rugat mult de ea să n-o facă, știind că maimuțele s-ar îneca dacă ar fi aruncate în râu cu aripile legate. Quelala a pus și el un cuvânt bun, așa că Gayelette, până la urmă, le-a cruțat, cu condiția ca maimuțele înaripate să fie osândite de aici înainte să asculte de trei ori poruncile celui ce are în stăpânirea lui boneta de aur. Boneta fusese țesută ca dar de nuntă pentru Quelala și se spunea că o costase pe Gayelette jumătate din regat. Firește că bunicul și celelalte maimuțe au primit îndată această condiție, și de atunci suntem încă și astăzi de trei ori robii celui ce stăpânește boneta de aur, oricine ar fi acesta.

— Și ce s-a mai întâmplat cu maimuțele înaripate? întrebă Dorothy, căreia îi plăcuse povestea.

— Quelala, fiind primul posesor al bonetei de aur, a fost și cel dintâi care ne-a poruncit. Pentru că mireasa lui nu putea suferi să ne vadă în fața ochilor, ne-a chemat într-o zi, după ce se însurase cu ea, în pădure și ne-a poruncit să rămânem acolo, pentru ca Gayelette să nu vadă niciodată o maimuță înaripată, ceea ce noi am făcut bucuroși, întrucât ne temeam de

domniță.

Asta e tot ce am avut de făcut până ce boneta de aur a căzut în mâinile vrăjitoarei celei rele de la Apus, care ne-a folosit spre a-i robi pe winkiezi și, altă dată, ca să-l alungăm pe Oz din Țara de la Răsărit. Acum boneta de aur e a ta și ai dreptul să ne poruncești de trei ori.

Când regele maimuțelor își termină povestea, privind în jos, Dorothy văzu zidurile verzi ale Orașului Smaraldelor. Se miră cât de repede zburaseră maimuțele, dar se și bucură că se terminase călătoria lor. Ciudatele ființe puseră cu băgare de seamă călătorii chiar în fața porților. Căpetenia făcu o plecăciune adâncă înaintea lui Dorothy, apoi zbură voios, urmat de întreaga ceată.

— A fost o călătorie strașnică!

— Da, și un mijloc rapid de a scăpa de necazuri, adăugă Leul; ce fericire că ai luat de la vrăjitoarea cea rea boneta asta minunată!

CAPITOLUL XV

ACUM DESCOPERIM CINE ESTE OZ CEL CUMPLIT

Cei patru călători, ajunși la marea poartă a Orașului Smaraldelor, traseră de clopoșel. Ușa fu deschisă de același paznic al porților pe care îl întâlniseră și înainte.

— Ce, v-ați înapoiat? întrebă el mirat.

— Păi, nu ne vezi? răspunse Sperie-Ciori.

— Bine, dar știam că v-ați dus s-o vizitați pe vrăjitoarea cea rea a Apusului.

— Am vizitat-o, spuse Sperie-Ciori.

— Și v-a lăsat să plecați? întrebă omul, nespun de uimit.

— N-a avut încotro, pentru că s-a topit.

— S-a topit!?! Dar bine, asta e o veste grozavă! Și cine a răpus-o?

— Asta a făcut-o Dorothy, zise Leul, serios.

— Extraordinar! exclamă omul, făcând o adâncă plecăciune în fața ei.

Apoi îi călăuzi în încăperea cea mică, descuie cutia în care se aflau ochelarii și le anină câte o pereche la ochi, așa cum făcuse și prima dată. După aceea trecură pragul porții și intrară în Orașul Smaraldelor. Și, când norodul află, de la paznicul porților, că ei sunt cei care o răpuseseră pe vrăjitoarea cea rea a Apusului, mulțimea se ținu scai după dânșii, până la palatul lui Oz.

Tot ostașul cu favoriți verzi era de gardă în fața ușii, dar îi lăsă numaidecât să intre, și fură din nou întâmpinați de fata aceea frumoasă, verde, care îi călăuzi pe fiecare în odaia în care mai fuseseră găzduiți, ca să aștepte acolo până ce Marele Oz avea să-i primească. Ostașul duse vestea de-a dreptul lui Oz, cum că Dorothy și ceilalți drumeți se înapoiaseră după ce o răpuseseră pe vrăjitoarea cea rea de la Apus, dar Oz nu dădu niciun răspuns. Prietenii noștri crezură că Marele Vrăjitor îi va chema îndată, dar nu se întâmplă așa. Nu primiră de la Oz niciun cuvânt, nici a doua, nici a treia zi, nici a patra.

Așteptarea aceasta era obositoare și, până la urmă, călătorii se supărară că Oz se purta cu ei atât de urât după ce îi făcuse să îndure primejdii grele și chiar robia.

Așa că Sperie-Ciori o rugă în cele din urmă pe fata verde să ducă o nouă solie, trimițându-i lui Oz vorbă că, dacă nu-i primește îndată, vor chema maimuțele înaripate în ajutor și vor afla astfel dacă vrăjitorul are de gând să-și țină făgăduiala. Când vrăjitorul primi această veste fu atât de înspăimântat, încât le trimise vorbă să vină a doua zi de dimineață, la ceasul nouă și patru minute. Se mai întâlnise o dată cu maimuțele în Țara de la Apus și nu mai voia să dea ochii cu ele.

Cei patru drumeți petrecură o noapte de nesomn, fiecare gândindu-se la darul pe care Oz făgăduise să i-l facă. Într-un târziu, Dorothy adormi și visă că se afla în Kansas, unde mătușa Em îi spunea cât de mulțumită e că o vede din nou acasă.

A doua zi de dimineață, la ceasul nouă fix, ostașul cu favoriți verzi veni să-i ia și, patru minute mai târziu, intrară cu toții în sala tronului. Fiecare dintre prietenii noștri se aștepta să-l găsească pe marele Oz întruchipat așa cum îl văzuse înainte și toți fură foarte mirați când, privind în jur, nu zăriră pe nimeni în încăpere.

Rămăseseră aproape de ușă, strâns alăturați. Liniștea și încăperea goală erau mai înspăimântătoare decât orice înfățișare ar fi luat Oz.

Deodată auziră o voce ce părea că vine de undeva din marea cupolă și care rosti solemn:

— Eu sunt Oz cel mare și cumplit. De ce mă căutați?

Prietenii priviră din nou în fiecare ungher al odăii și, cum nu văzură pe nimeni, Dorothy întrebă:

— Unde ești?

— Eu sunt pretutindeni, răspunse vocea. Dar pentru ochii muritorilor sunt nevăzut. Acum mă voi așeza pe tron ca să pot sta de vorbă cu voi. Și, într-adevăr, vocea părea că vine de astă dată de-a dreptul din tron, așa încât cei patru călători se înșirară în fața tronului, iar Dorothy rosti răspicat:

— Am venit să-ți cerem să-ți ții făgăduiala, Oz.

— Care făgăduială? întrebă Oz.

— Mi-ai făgăduit că, dacă o voi răpune pe vrăjitoarea cea rea, mă vei trimite înapoi în Kansas, rosti fata.

— Și mie mi-ai făgăduit că-mi dai minte, interveni Sperie-Ciori.

— Iar mie mi-ai făgăduit că-mi dai inimă, ceru Omul de Tinichea.

— Iar mie, strigă Leul cel Laș, că-mi dai curaj.

— Vrăjitoarea cea rea este într-adevăr răpusă? întrebă vocea, care lui Dorothy i se păru că tremură.

— Da, răspunse fata, s-a topit într-o găleată de apă.

— Extraordinar! exclamă vocea, pe neașteptate. Bine. Veniți mâine, pentru că am nevoie de timp să chibzuiesc.

— Ai avut până acum destul timp de chibzuit, zise mânios Omul de Tinichea.

— Nu așteptăm nicio zi mai mult, declară Sperie-Ciori.

— Trebuie să-ți ții făgăduiala față de noi, se rugă Dorothy.

Iar Leul, socotind că ar fi bine să-l sperie nițel pe vrăjitor, scoase un răget puternic, atât de fioros și de înspăimântător, încât Toto sări speriat într-o parte. În spaima lui, dădu peste paravanul aflat într-un colț. Acesta căzu cu o pocnitură, și cei de față priviră cu toții într-acolo. Mare le fu mirarea de ceea ce le văzură ochii. Pentru că în fața lor stătea, tocmai în locul în care alunecase paravanul, un om mic și bătrân, cu capul chel și fața zbârcită. Părea să fie la fel de uimit ca și vizitatorii săi. Omul de Tinichea ridică toporul și se repezi înaintea omulețului, strigând:

— Cine ești tu?

— Sunt Oz cel mare și cumplit, spuse omulețul, cu un glas tremurător. Dar nu mă lovi, te rog. Am să fac tot ce-mi cereți.

Prietenii noștri priviră cu uluire și descurajare:

— Eu am crezut că Oz are un cap mare, rosti Dorothy.

— Și eu am crezut că Oz e o femeie frumoasă, spuse Sperie-Ciori.

— Iar eu am crezut că Oz e o fiară cumplită, grăi Omul de Tinichea.

— Iar eu am crezut că Oz este un glob de foc!

— Nu ați greșit niciunul, spuse omulețul, blajin. Totul a fost numai o prefăcătorie.

— O prefăcătorie? strigă Dorothy. Nu ești Marele Vrăjitor?

— Mai încet, draga mea, spuse Oz, nu vorbi așa de tare, căci s-ar putea să te audă cineva și voi fi nimicit. Toți mă cred un mare vrăjitor.

— Și nu ești? întrebă ea.

— Nu, câtuși de puțin, sunt doar un om ca toți oamenii.

— Ești mai mult decât atât, spuse Sperie-Ciori, supărat. Ești un mincinos.

— Întocmai, recunosc omulețul, frecându-și mâinile, de parcă i-ar fi plăcut cuvântul ăsta, sunt un mincinos.

— Dar asta e groaznic, spuse Omul de Tinichea. Eu cum am să-mi mai capăt inima?

— Și eu curajul? întrebă Leul.

— Și eu creierii? se tângui Sperie-Ciori, ștergându-și lacrimile cu mâneca.

— Dragii mei prieteni, spuse Oz, vă rog să nu mai vorbiți despre

lucrurile astea fără însemnătate. Gândiți-vă la mine, în ce încurcătură groaznică mă aflu. Dacă sunt descoperit?

— Nu mai știu și alții că ești un mincinos? Întrebă Dorothy.

— Nimeni, în afară de voi – și eu. Am înșelat cu atâta stăruință și șiretenie, încât am crezut că nu voi fi vreodată descoperit. A fost o mare greșeală din partea mea că v-am lăsat să intrați prima dată în sala mare a tronului. De obicei, nu-mi văd niciodată supușii, și, astfel, aceștia cred că sunt o ființă grozavă.

— Bine, dar nu înțeleg, zise Dorothy nedumerită, cum s-a întâmplat că mie mi-ai apărut ca un cap mare?

— E unul dintre șiretlicurile mele, răspunse Oz. Luați-o, vă rog, pe partea asta, și am să vă lămuresc totul.

Îi conduse spre o odăiță în partea dinapoi a sălii. Acolo le arătă cu degetul, într-un colț, capul cel mare, făcut din hârtie presată și desenat cu multă pricepere.

— Atârnăm asta de tavan cu o sârmă, îi lămuri Oz. Stăteam în dosul paravanului și trăgeam de o sfoară ca să fac să se miște ochii și să se deschidă gura.

— Dar cu vocea ce e?

— O, sunt ventriloc, îi lămuri omulețul, și pot să răspândesc sunetul vocii mele unde voiesc, așa că tu, Dorothy, ai crezut că vine din cap. Aici se află și celelalte lucruri cu care v-am amăgit.

Îi arătă lui Sperie-Ciori rochia și masca pe care le purtase când se prefăcuse în femeia cea frumoasă. Omul de Tinichea văzu că fiara cea groaznică nu era decât o mulțime de blănuri cusute laolaltă și susținute cu niște vergele de jaluzele.

Iar cât privește globul de foc, vrăjitorul îl atârnase și pe el de tavan, și acesta nu era altceva decât un ghem de bumbac care, îmbibat cu ulei, lua foc și ardea cu flacără mare.

— Zău, spuse Sperie-Ciori, ar trebui să-ți fie rușine că ești așa de prefăcut.

— Da, mi-e rușine, răspunse omulețul nostru cu părere de rău, dar a fost singurul lucru pe care am putut să-l fac. Luați loc, vă rog, aici sunt o mulțime de scaune, și am să vă spun toată povestea vieții mele.

Se așezară, și Oz începu a povesti cele de mai jos:

— M-am născut în Omaha...

— Păi, asta nu e departe de Kansas! strigă Dorothy.

— Da, dar e departe de ținutul acesta, adăugă el, dând din cap cu mâhnire. Când am crescut mare, m-am făcut ventriloc, așa am fost învățat de un dascăl priceput. Pot să imit orice fel de pasăre sau de animal. Și Oz mieună

deodată ca o pisicuță, iar Toto ciuli urechile și se uită împrejur, să vadă de unde vine sunetul. După un timp, continuă Oz, am obosit să fac meseria asta și m-am făcut balonist.

— Ce înseamnă asta? întrebă Dorothy.

— Un om care, în zilele de bălci, se suie într-un balon, ca să adune o mulțime de lume în jurul lui și apoi să-i facă pe oameni să plătească intrarea la circ, lămurii el.

— A, rosti Dorothy, înțeleg.

— Ei bine, într-o bună zi, m-am ridicat cu balonul și, în timp ce mă înălțam, frânghiile s-au răsucit între ele, încât n-am mai putut să cobor. Balonul s-a ridicat sus, până la nori, până ce a dat de un curent de aer care l-a tras kilometri și kilometri mai departe. Am călătorit o zi și o noapte prin aer și, în dimineața zilei următoare, m-am trezit că balonul plutește peste un ținut ciudat de frumos.

Încetul cu încetul s-a lăsat în jos și, în cădere, nu m-am lovit deloc. Dar la coborâre m-am trezit deodată în mijlocul unui popor curios, care, când m-a văzut sosind dintre nori, s-a gândit că sunt un mare vrăjitor. Bineînțeles că i-am lăsat să stăruie în credința asta, pentru că erau grozav de speriați de ivirea mea și făgăduiau să facă tot ce am să le cer.

Ca să-mi fac o plăcere și ca să-i dau de lucru acestui popor cumsecade, am poruncit oamenilor să întocmească orașul și palatul meu, și ei au făcut-o temeinic și de bunăvoie. Apoi, pentru că ținutul era verde și frumos, m-am gândit să-l numesc Orașul Smaraldelor. Ca să fac să se potrivească numele ăsta mai bine, am aninat ochelari verzi pe ochii tuturor locuitorilor, în așa fel încât tot ce văd aceștia să fie de culoare verde.

— Dar cum, pe aici nu-s toate verzi? întrebă Dorothy.

— Nu sunt mai verzi ca în orice alt oraș. Dar, dacă porți ochelari verzi, firește că le vezi pe toate verzi. Orașul Smaraldelor a fost zidit cu mulți ani în urmă. Fiindcă, pe vremea când m-a adus balonul aici, eram un bărbat tânăr și acum sunt un om foarte bătrân. Dar poporul meu a purtat tot timpul ochelari verzi, încât cei mai mulți dintre ei cred, într-adevăr, că acesta e un Oraș al Smaraldelor. Și, la drept vorbind, e un ținut frumos, în care prisosesc nestematele și metalele prețioase și toate lucrurile bune de care ai nevoie ca să te simți fericit.

Am fost bun cu poporul meu, și acesta mă iubește, dar, de când s-a clădit acest palat, m-am închis în lăuntru lui și n-am mai văzut pe niciunul dintre supușii mei. Una dintre temerile mele cele mai mari erau vrăjitoarele, pentru că, în timp ce eu nu aveam nicio putere vrăjitoarească, mi-am dat seama că vrăjitoarele adevărate puteau face isprăvi de toată spaima. Erau patru vrăjitoare în această țară și stăpâneau popoarele de la Miazănoapte, Miazăzi,

Răsărit și Apus. Din fericire, vrăjitoarele de la Miazăzi și Miazănoapte erau bune și știam că n-o să-mi pricinuiască niciun rău; dar vrăjitoarele de la Răsărit și Apus erau grozav de răutăcioase și, dacă n-ar fi fost încredințate că sunt mai puternic decât ele, de bună seamă că m-ar fi răpus. Din pricina asta am trăit mulți ani cu teamă de moarte; așa că vă puteți închipui ce bucuros am fost când am auzit că a căzut casa ta, Dorothy, pe vrăjitoarea cea rea de la Răsărit.

Când ați venit la mine eram gata să vă făgăduiesc orice dacă ați fi fost în stare s-o răpuneți și pe cealaltă vrăjitoare, dar acum, după ce ați ucis-o, mă rușinez să spun că nu-mi pot ține făgăduiala.

— Socot că ești un om foarte rău.

— O, nu, draga mea, sunt un om foarte bun, dar sunt un vrăjitor foarte prost, asta trebuie s-o recunosc.

— Nu poți să-mi dai creier? Întrebă Sperie-Ciori.

— N-ai nevoie de ei. Ai învățat în fiecare zi câte ceva. Un prunc are creier, dar nu știe prea multe. Experiența este singurul lucru prin care dobândești cunoștințe și, cu cât trăiești mai mult pe pământ, cu atât fii încredințat că vei căpăta mai multă experiență.

— Asta poate să fie adevărat, spuse Sperie-Ciori, dar, atât timp cât nu-mi dai creier, voi fi nenorocit.

Falsul vrăjitor îl privi cu luare-aminte.

— Bine, zise el, oftând. După cum ți-am spus, nu sunt un mare vrăjitor, dar, dacă vii mâine dimineață la mine, am să-ți umplu capul cu creieri. Nu pot să-ți spun însă cum să-i folosești. Asta va fi treaba ta.

— O, îți mulțumesc, îți mulțumesc! strigă de două ori Sperie-Ciori. Voi găsi mijlocul să-i întrebuițez, nu avea nicio grijă.

— Dar ce se întâmplă cu curajul meu? Întrebă Leul îngrijorat.

— Tu ai mult curaj, sunt încredințat și de asta, răspunse Oz, tot ce îți trebuie este încrederea în tine însuși. Nu există vietate care să nu simtă teamă în fața primejdiilor. Adevăratul curaj este acela care te împinge să faci față primejdiei chiar și atunci când ești înspăimântat. Și acest soi de curaj îl ai, Leule, într-o mare măsură.

— Poate că îl am, dar cu toate astea mi-e frică, răspunse Leul, și voi fi nenorocit până nu voi avea acel fel de curaj care m-ar face să uit că mi-e teamă.

— Foarte bine, îți voi insufla mâine acest fel de curaj, răspunse Oz.

— Și cu inima mea cum rămâne? Întrebă Omul de Tinichea.

— Eh, în privința asta, răspunse Oz, cred că greșești cerând o inimă. Ea îi face pe mulți oameni nenorociți. Dacă ți-ai da seama de acest lucru, ai ști și cât de fericit ești că nu ai inimă.

— Asta e numai o părere, spuse Omul de Tinichea. În ce mă privește, eu sunt gata să sufăr toate nenorocirile, fără cârtire, dacă-mi dai o inimă.

— Foarte bine, răspunse Oz, blajin. Vino mâine la mine și vei avea inimă. M-am jucat atâția ani de-a vrăjitorul încât pot să mai continui puțin jocul.

— Și acum, zise Dorothy, cum mă întorc eu în Kansas?

— La acest lucru trebuie să ne mai gândim, răspunse omulețul. Dă-mi două sau trei zile de chibzuială și voi încerca să găesc un mijloc de a trece peste pustiul ăsta. În acest răstimp veți fi oaspeții mei. Deoarece locuiți în palatul meu, oamenii mei vă vor sluji și vor asculta de cea mai mică dorință a voastră; un singur lucru vă cer, ca răsplată pentru ajutorul meu... așa cum va fi el: să păstrați secret faptul că sunt un înșelător.

Toți fură de părere să nu spună nimănui nimic despre ceea ce știau și se înapoiară în odăile lor foarte veseli. Chiar și Dorothy nădăjduia că acum „marele și cumplitul șarlatan“, cum îi spunea în gând, va găsi un mijloc s-o trimită înapoi în Kansas, și, dacă avea s-o facă, era gata să-i ierte orice.

CAPITOLUL XVI

MEȘTEȘUGUL VRĂJITORESC AL MARELUI ÎNȘELĂTOR

A doua zi de dimineață, Sperie-Ciori le spuse prietenilor săi:

— Felicități-mă, mă duc la Oz să-mi dea minte. Când am să mă întorc, voi fi la fel ca toți oamenii.

— Mie mi-ai plăcut așa cum erai, zise Dorothy.

— E foarte frumos din partea ta să iubești o sperietoare, îi răspunse el, dar de bună seamă că ai să ai o părere mai bună despre mine când ai să auzi gândurile minunate pe care noul meu creier le va da la iveală. Apoi le spuse la revedere cu o voce veselă și o luă spre sala tronului, unde bătu la ușă.

— Intră! zise Oz.

Sperie-Ciori intră și îl găsi pe omulețul nostru șezând la fereastră, adâncit în gânduri.

— Am venit să-mi dai creier, spuse Sperie-Ciori, cam stingherit.

— O, da, da... Ia loc în acest scaun, te rog. Trebuie să mă ierți dacă am să-ți scot capul, dar sunt nevoit s-o fac, pentru că numai astfel pot pune creierii în locul unde trebuie.

— Foarte bine, spuse Sperie-Ciori. Fă ce socotești că e bine. Scoate-mi capul, fiindcă mi-l vei înlocui cu unul mai bun.

Vrăjitorul îi scoase căpățâna și o goli de paie. Apoi intră într-o odăiță dosnică, luă o măsură de tărâțe, amestecând-o cu foarte multe cuie și ace. Bătu bine acest amestec și umplu cu el partea de sus a capului; restul i-l umplu iar cu paie. După ce fixă capul pe trupul lui Sperie-Ciori, îi zise:

— De acum înainte vei fi un om mare, fiindcă ți-am introdus o mulțime de creier.

Sperie-Ciori era deopotrivă satisfăcut și mândru că i se împlinise dorința arzătoare. Mulțumindu-i călduros lui Oz, se întoarse la prietenii săi. Dorothy se uită la sperietoare, foarte mirată. Capul îi era umflat în partea de

sus, acolo unde avea creier.

— Cum te simți acum? întrebă fata.

— Mă simt foarte înțelept, răspunse acesta serios, iar când am să încep să-mi folosesc mintea, am să știu de toate.

— Dar ce sunt acele și cuiele care se văd ieșind afară din capul tău? întrebă tăietorul de lemn.

— Asta înseamnă că mintea lui este ascuțită, fu de părere Leul.

— Bine, acum mă duc și eu la Oz, să-mi dea inimă, spuse Omul de Tinichea, și o luă spre sala tronului, unde bătu la ușă.

— Intră! spuse Oz, și tăietorul de lemn intră și zise:

— Am venit să-mi dai inimă.

— Foarte bine, răspunse omulețul nostru, dar am să fiu nevoit să-ți tai o bucată de piept, ca să pot așeza inima la locul ei. Nu cred că o să te doară.

— O, nu! răspunse Omul de Tinichea. N-am să simt deloc.

Oz luă o pereche de foarfeci și tăie o gaură mică și pătrată în partea stângă a pieptului Omului de Tinichea. Apoi scoase dintr-un scrin o inimă micuță, croită din mătase și umplută cu rumeguș.

— Nu-i așa că-i drăguță? întrebă el.

— Este, într-adevăr, recunosc tăietorul de lemn, tare bucuros. Dar este o inimă plină de bunătate?

— O, da, răspunse Oz.

Așeză inima în pieptul Omului din pădure și apoi puse la loc pătrățelul de tinichea, lipindu-l frumos acolo de unde îl tăiasă.

— O făcurăm și pe asta, zise satisfăcut. Acum ai o inimă de care poți fi mândru. Îmi pare rău că am fost nevoit să-ți pun un petic pe piept, dar n-am avut încotro.

— Nu face nimic, exclamă fericitul Om de Tinichea. Îți sunt foarte recunoscător și n-am să uit niciodată fapta dumitale frumoasă.

— Să nu mai vorbim de asta! zise Oz.

Omul de Tinichea se înapoie la prietenii săi, care îl felicitară pentru norocul lui.

De astă dată fu rândul Leului să o ia spre sala tronului și să bată la ușă.

— Intră! zise Oz.

— Am venit să-mi dai curaj, anunță Leul, intrând în odaie.

— Foarte bine, ți-l voi da.

Omulețul nostru se duse la un dulap și, întinzându-se până la un raft înalt, luă de acolo o sticlă verde, pătrată, al cărei conținut îl vărsă într-un castron verde-auriu și-l puse în fața Leului celui Laș, care strâmbă din nas de parcă nu-i plăcea băutura.

Vrăjitorul îi zise:

— Bea.

— Ce-i asta? întrebă Leul.

— Păi, răspunse Oz, când va fi în tine, licoarea asta se va numi curaj.

După cum știți, curajul se află întotdeauna înăuntrul corpului vietății, așa că nu poate fi numit curaj până ce nu-l înghiți. De aceea, îți spun, bea cât poți de repede.

Leul nu se mai codi și bău până ce goli tot castronul.

— Cum te simți acum? întrebă Oz.

— Plin de curaj, răspunse Leul, care se întoarse fericit la prietenii săi să le vorbească despre marele său noroc.

Când Oz rămase singur, zâmbi de succesul pe care îl avusese la Sperie-Ciori, la Omul de Tinichea și la Leu, dându-le tocmai ceea ce credeau că doresc. „Cum să nu fiu înșelător, își zise el, dacă toți mă silesc să fac lucruri despre care oricine știe că nu se pot face?! A fost foarte ușor să-i fericesc pe Sperie-Ciori, pe Omul de Tinichea și pe Leu, pentru că aceștia și-au închipuit că pot face orice pentru ei. Dar îmi va trebui mult mai multă imaginație ca să o pot trimite pe Dorothy înapoi, în Kansas, și nu știu, drept să spun, cum s-ar putea face una ca asta.“

CAPITOLUL XVII

CUM A FOST LANSAT BALONUL

Trei zile Dorothy nu mai auzi nimic despre Oz. Zilele acestea fură triste pentru fetiță, cu toate că prietenii ei erau bucuroși și mulțumiți. Sperie-Ciori le povestea că în capul lui umblau gânduri minunate, dar nu voia să spună ce gânduri anume erau, fiind încredințat că nimeni în afară de el nu poate să le înțeleagă. Când Omul de Tinichea se plimba, simțea că i se mișcă și îi sună inima în piept. Și îi povesti lui Dorothy că băgase de seamă că inima asta e mai duioasă decât cea pe care a avut-o când era din carne și oase. Leul spunea și el că nu se mai sperie de nimeni pe pământ și că ar lupta voios cu o armată întreagă de oameni sau cu o duzină de kalidahi.

Deci toți erau satisfăcuți, numai Dorothy nu. Și fata dorea acum mai mult ca oricând să se înapoieze în Kansas.

În ziua a patra, spre marea ei bucurie, Oz o chemă. Când intră în sala tronului, îi spuse:

— Ia loc, draga mea. Socot că am găsit mijlocul să te scot din țara asta.

— Și... înapoi în Kansas? întrebă fata cu avânt.

— Hm! Nu sunt sigur de Kansas, răspunse Oz, pentru că n-am nici cea mai mică idee unde se află Kansasul, dar primul lucru ce trebuie făcut este să trecem peste pustiu și apoi va fi mai ușor să găsești drumul spre casa ta.

— Cum pot trece peste pustiu? întrebă Dorothy.

— Iată, îți voi spune ce gândesc, zise omulețul. Vezi tu, când am venit în ținutul ăsta, am venit cu un balon. Și tu ai venit prin văzduh, purtată fiind de un ciclon. De aceea cred că mijlocul cel mai bun de a trece peste acest pustiu e tot prin văzduh. Acum, să fac un ciclon nu mi-e cu puțință, dar m-am gândit mult la lucrul ăsta și pot să construiesc pentru drum un balon.

— În ce fel? întrebă Dorothy.

— Un balon se face din mătase și este acoperit cu clei, ca să se

păstreze în el gazele. Am destulă mătase în palat, așa că putem construi balonul, dar în tot ținutul ăsta nu se găsesc gazele cu care să umplem balonul ca să-l facem să zboare.

— Dacă n-o să zboare, fu de părere Dorothy, atunci nu ne e de niciun folos.

— Adevărat, răspunse Oz. Dar mai este un mijloc să-l facem să zboare, și anume să-l umplem cu aer cald. Aerul cald nu e la fel de bun cum sunt gazele, căci, dacă se răcește în balon, atunci acesta cade și ne putem trezi părăsiți în pustiu.

— Cum „ne“ putem trezi? întrebă fetița. Mergi și dumneata cu mine?

— Dar bineînțeles, răspunse Oz. Am obosit să tot înșel lumea. Dacă aș ieși din palatul ăsta, poporul meu ar descoperi îndată că nu sunt vrăjitor și s-ar supăra că l-am amăgit, de aceea sunt silit să stau tot timpul închis în aceste încăperi, și asta m-a plictisit grozav. Așa că mai bine m-aș înapoia în Kansas cu tine, ca să intru într-un circ.

— Am să fiu foarte încântată de tovărășia dumitale.

— Mulțumesc, răspunse Oz. Și acum, dacă vrei să mă ajuți să cos mătasea, vom începe numaidecât să lucrăm la balonul nostru.

Dorothy luă ac și ață. În vreme ce Oz tăia fâșii de mătase, fata le cosea, înnădindu-le frumos laolaltă. Mai întâi venea o fâșie de mătase de culoare verde deschis, apoi una de culoare verde ca smaraldul, pentru că Oz năzuia să facă un balon întocmit din diferitele nuanțe ale aceleiași culori.

Trei zile cusu ea laolaltă fâșiile și, când fură gata, se văzură în fața unui sac mare, de mătase verde, lung de peste douăzeci de picioare. Apoi Oz vopsi sacul pe dinăuntru cu un strat subțire de clei, ca să-l facă impermeabil, după care anunță că balonul e gata.

— Dar acum ne trebuie și un coș, în care să călătorim.

Așa că trimise pe ostașul cu favoriți verzi să aducă un coș mare, pe care îl legă cu multe frânghii de fundul balonului.

Când totul fu gata, Oz trimise vorbă poporului pe care îl cârmuia că va pleca să viziteze pe un mare frate vrăjitor, ce trăia în împărăția norilor. Această veste se răspândi ca fulgerul în oraș, și locuitorii veniră să vadă cu toții minunăția.

Oz poruncise ca balonul să fie tras în fața palatului, și mulțimea stătea uluită împrejur. Omul de Tinichea tăia o mare grămadă de lemne din care făcu un foc mare, și Oz ținea capătul balonului peste foc, în așa fel ca aerul cald ce se ridica să intre în sacul de mătase. Încetul cu încetul, balonul se umflă și se ridică în aer până când doar coșul mai atinge pământul.

Oz intră apoi în coș și spuse cu voce tare către norodul adunat:

— Plec acum să fac o vizită. În timpul cât lipsesc, Sperie-Ciori va

domni peste voi. Vă poruncesc să-l ascultați ca și cum aș fi eu în persoană.

În timpul acesta, balonul stătea cu frânghiile care îl mai țineau încă de pământ întinse, căci aerul dinăuntru, fiind fierbinte, îl făcea mult mai ușor decât aerul din afară, și acesta îl împingea în sus.

— Vino, Dorothy, strigă bătrânul, grăbește-te, balonul își ia zborul!

— Nu-l găsesc nicăieri pe Toto, răspunse Dorothy, care nu voia să-și părăsească astfel cățelușul. Toto se furișase prin mulțime, luându-se după o pisicuță. Dorothy îl găsi, în sfârșit, îl luă în brațe și fugi spre balon. O mai despărțeau de el câțiva pași, Oz stătea cu brațele întinse ca s-o ajute să intre în coș, când deodată, crac! frânghiile se smuciră, și balonul se înălță în văzduh fără ea.

— Întoarce-te! strigă Dorothy. Vreau să merg și eu cu tine.

— Nu pot să mă mai întorc, draga mea, strigă Oz din coșul său. Rămas-bun!

— Rămas-bun! strigă toată lumea, și ochii tuturor erau îndreptați în sus, unde vrăjitorul călătorea în balon, ridicându-se spre cer.

Asta a fost ultima dată când îl mai văzură pe Oz, minunatul vrăjitor. Poate că a ajuns în Omaha sănătos și se află acum acolo. Dar norodul lui își amintește cu drag de dânsul și vorbește astfel despre el:

— Oz ne-a fost totdeauna prieten. Cât timp a fost mai-marele nostru, a clădit pentru noi orașul acesta frumos al Smaraldelor și acum, când a plecat, a lăsat pe această sperietoare înțeleaptă să ne stăpânească.

Și multe zile încă de aici înainte fură mâhniți de lipsa minunatului vrăjitor și nimic nu-i putea mângâia de pierderea suferită.

CAPITOLUL XVIII

SPRE MIAZĂZI

Dorothy plânse amarnic când văzu că și de data asta i se năruise nădejdea de a se înapoia acasă, în Kansas. Dar când își făcu mai bine socoteala, fu bucuroasă că nu se înălțase în aer într-un balon. Îi părea însă rău de pierderea lui Oz și, de asemenea, le părea rău și tovarășilor ei.

Omul de Tinichea se apropie și zise:

— Îți mărturisesc că m-aș simți nerecunoscător dacă n-aș jeli pe omul care mi-a dat o inimă atât de duioasă. Aș vrea să plâng și eu că a plecat Oz, dacă tu ai vrea să fii bună să-mi ștergi lacrimile, ca să nu ruginesc.

— Cu plăcere, răspunse Dorothy. Și aduse numaidecât un prosop. Omul de Tinichea plânse câteva minute și fata-i șterse, cu băgare de seamă, lacrimile cu ștergarul. Când isprăvi de plâns, Omul de Tinichea îi mulțumi, și apoi își unse încheieturile cu ulei din bidonul prețios, împodobit cu nestemate.

Sperie-Ciori era acum mai-marele Orașului Smaraldelor. Și, cu toate că nu era vrăjitor, poporul era mândru de cârmuitorul său. „Pentru că, spunea mulțimea, nu există alt oraș în lume care să fie cârmuit de un împăiat.“

A doua zi dimineața, după ce balonul se ridicase cu Oz, cei patru călători se întâlniră în sala tronului. Sperie-Ciori ședea pe tronul cel mare, și ceilalți stăteau, respectuoși, în fața lui.

— Nu suntem atât de nefericiți, spuse noul cârmuitor, pentru că acest Palat al Smaradelor ne aparține și putem face ceea ce ne place. Când mi-aduc aminte că până nu de mult am stat cocoțat într-o prăjină, pe câmpul unui fermier, și acum sunt conducătorul acestui frumos oraș, sunt foarte mulțumit cu soarta mea.

— Și eu, spuse Omul de Tinichea, sunt încântat de noua mea inimă și zău că asta a fost singurul lucru pe care mi l-am dorit.

— Dinspre partea mea, sunt mulțumit să știu că sunt la fel de curajos ca orice altă fiară care trăiește, dacă nu și mai curajos, spuse Leul cu

modestie.

— Dacă Dorothy ar fi mulțumită să locuiască aici, în Orașul Smaradelor, am putea fi toți laolaltă fericiți, îl completă Sperie-Ciori.

— Dar eu nu vreau să locuiesc aici! strigă Dorothy. Vreau să mă înapoiez în Kansas și să stau acolo cu mătușa mea.

— Bine, atunci ce putem face? întrebă Omul de Tinichea.

Sperie-Ciori luă hotărârea să gândească, și se gândi atât de vârtos, încât cuiele și acele începură să-i iasă și mai mult afară din cap. În cele din urmă spuse:

— De ce nu chemi maimuțele înaripate, să le ceri să te treacă peste pustiul?

— Nu m-am gândit până acum la una ca asta, e tocmai ceea ce trebuie să fac. Mă duc să iau boneta de aur.

Când o aduse în sala tronului, rosti cuvintele știute și numaidecât ceata maimuțelor înaripate intră pe fereastra deschisă și se opri în fața ei.

— Asta e a doua oară când ne chemi, spuse căpetenia maimuțelor, plecându-se în fața fetei. Ce dorință ai?

— Doresc să zbori cu mine în Kansas, o rugă Dorothy. Căpetenia maimuțelor clătină capul.

— Asta nu putem face, spuse ea. Aparținem numai acestui ținut și nu-l putem părăsi. Până acum n-au existat încă în Kansas maimuțe înaripate, și socot că nici nu o să existe vreodată. Te vom sluji bucuroși după putințele noastre, dar nu putem străbate pustiul. Rămas-bun!

Făcând din nou o plecăciune, căpetenia maimuțelor își întinse aripile și zbură pe fereastră, urmată de toată droaia.

Dorothy era gata să înceapă să plângă de deznădejde.

— Am risipit fără niciun folos puterea bonetei de aur, se vaită ea, căci maimuțele înaripate nu mă pot ajuta.

— Asta este prea de tot, făcu inimosul om din pădure.

Sperie-Ciori se gândi iar, și capul i se umflă atât de îngrozitor, încât Dorothy se temu că va plesni.

— Să-l chemăm pe ostașul cu favoriți verzi și să-i cerem și lui sfatul, își dădu cu părerea Sperie-Ciori.

Ostașul fu chemat și intră cu sfială în sala tronului, pentru că, pe vremea cât domnise Oz, lui nu i se permisesse să treacă mai departe de ușă.

— Această fetiță, spuse Sperie-Ciori către ostaș, vrea să străbată pustiul. Cum poate să facă asta?

— Asta nu pot să spun, răspunse ostașul, fiindcă nimeni n-a străbătut încă pustiul, în afară de Oz.

— Nu există nimeni care ar putea să mă ajute? întrebă Dorothy.

— Poate Glinda, îi răspunse ostașul.

— Cine este Glinda? se informă Sperie-Ciori.

— Vrăjitoarea de la Miazăzi. E cea mai puternică dintre toate vrăjitoarele și domnește peste Quadlingi. În afară de aceasta, castelul ei se află la marginea pustiului, așa că ea știe cum poate să-l străbată.

— Glinda este o vrăjitoare bună, nu-i așa? întrebă copila.

— Quadlingii spun că este bună, zise ostașul. Am auzit că Glinda este o femeie frumoasă, care știe să se păstreze mereu tânără, în ciuda anilor mulți pe care i-a trăit.

— Cum pot să ajung la castelul Glindei? întrebă Dorothy.

— Mergi drept spre miazăzi, răspunse ostașul, dar se spune că drumul e plin de primejdii pentru călători. În păduri trăiesc fiare sălbatice și un neam de oameni ciudați, care nu îngăduie străinilor să treacă prin țara lor. Iată pricina pentru care niciodată un Quadling nu a venit în Orașul Smaraldelor.

Când ostașul îi părăsi, Sperie-Ciori spuse:

— Pare-se că, în ciuda primejdiilor, cel mai bun lucru pe care îl are de făcut Dorothy e să plece spre Țara de la Miazăzi și să o roage pe Glinda s-o ajute, pentru că – și asta e neîndoios –, dacă Dorothy rămâne aici, nu va ajunge niciodată în Kansas.

— După cum se vede, te-ai gândit iar, spuse Omul de Tinichea.

— Asta am și făcut!

— O însoțesc pe Dorothy, grăi Leul, pentru că sunt obosit de orașul vostru și am chef de păduri și de libertate. Sunt cu adevărat o fiară sălbatică. În afară de asta, Dorothy va avea nevoie de cineva care s-o ocrotească în călătoria ei.

— Asta e adevărat, fu de părere și Omul de Tinichea. Toporul meu ar putea s-o slujească, așa că și eu aș vrea s-o însoțesc în drumul către Țara de la Miazăzi.

— Când o pornim? întrebă Sperie-Ciori.

— Vii și tu? întrebare cu toții, mirați.

— Firește. Dacă n-ar fi fost Dorothy, n-aș fi avut niciodată creier. Prietena noastră m-a dat jos de pe prăjină și m-a adus în Orașul Smaraldelor. Deci ei îi datorez norocul meu și nu o voi părăsi până ce nu va ajunge acasă la ea, în Kansas.

— Vă mulțumesc, spuse Dorothy, plină de recunoștință. Sunteți toți foarte buni cu mine. Aș dori s-o pornim cât mai curând.

— Vom pleca mâine dimineață, răspunse Sperie-Ciori. Și acum să ne pregătim de drum, pentru că va fi o călătorie lungă.

CAPITOLUL XIX

ATACAȚI DE COPACII LUPTĂTORI

În dimineața următoare, Dorothy o sărută pe fata verde și frumoasă, apoi dădu mâna cu ostașul cu favoriți verzi, care îi întovărăși până la poarta orașului. Când paznicul porților îi văzu din nou, fu mirat că sunt în stare să părăsească un oraș atât de frumos spre a porni în întâmpinarea unor noi necazuri. Dar le descuie și de astă dată ochelarii, pe care îi puse în cutia verde, și le ură drum bun.

— Dumneavoastră sunteți acum cârmuitorul nostru! spuse el către Sperie-Ciori, așa că trebuie să vă înapoiati cât mai repede cu putință.

— Firește că așa am să fac, dacă voi fi în stare, răspunse Sperie-Ciori, dar trebuie mai întâi să o ajut pe Dorothy să ajungă acasă.

Când Dorothy își luă rămas-bun de la paznicul cel cumsecade, îi spuse:

— Voi toți din orașul acesta minunat v-ați purtat frumos și ați fost buni cu mine. Nici nu pot să-ți spun ce recunoscătoare îți sunt.

— O, nu-ți face griji, draga mea, răspunse acesta. Am fi dorit să te păstrăm aici, dar, dacă tu vrei să pleci spre a te înapoia în Kansas, ți-o uez din toată inima și sunt încredințat că vei găsi drumul.

Apoi deschise poarta zidului din afară, trecură tuspătru și apoi purceseră la drum.

Soarele strălucea când prietenii noștri își întoarseră fața spre Țara de Miazăzi. Erau toți veseli, râdeau și pălăvrăgeau împreună. Dorothy era din nou plină de nădejdea că va ajunge acasă. Iar Sperie-Ciori și Omul de Tinichea erau bucuroși că îi pot fi de folos. Cât despre Leu, acesta adulmeca aerul proaspăt cu nesaț și-și mișca coada într-o parte și într-alta de bucurie că se afla din nou în câmp, în timp ce Toto alerga în jurul lor, gonind după molii și după fluturi, și lătra voios tot timpul.

— Viața de oraș nu mi se pare potrivită deloc și nu-mi priește, grăi

Leul, în timp ce mergeau cu pas sprinten. Am slăbit mult în timpul cât am locuit acolo și acum sunt nerăbdător să arăt și celorlalte fiare cât de curajos m-am făcut.

În clipa asta, grupul se întoarce să mai arunce o ultimă privire spre Orașul Smaraldelor. Tot ce putură vedea era o mulțime de turnuri și clopotnițe, în dosul zidurilor verzi, și deasupra tuturor străluceau vârfurile și cupola palatului lui Oz.

— La urma urmei, Oz nici nu era un vrăjitor atât de prost, spuse Omul de Tinichea, simțind cum îi sună inima în piept.

— S-a priceput cum să-mi dea creier, și încă din cel bun, spuse Sperie-Ciori.

— Dacă Oz ar fi luat și el o porție din același curaj din care mi-a dat mie, adăugă Leul, ar fi fost un bărbat viteaz.

Dorothy nu spuse nimic. Oz nu-și ținuse făgăduiala față de ea, dar făcuse tot ce putuse pentru ea, așa că îl iertă. Era un om bun, chiar dacă nu era un vrăjitor bun.

Prima zi a drumului îi purtă prin câmpuri verzi cu flori pline de strălucire, ce se întindeau pretutindeni împrejurul Orașului Smaraldelor. Dormiră noaptea asta în iarbă, fără alt acoperământ decât așternutul stelelor, și se odihniră foarte bine.

În zori, își continuară călătoria până ce ajunseră într-o pădure deasă. Nu era drum bătătorit ca s-o poți ocoli, deoarece codrul părea că se întinde și la dreapta, și la stânga, atât cât puteai cuprinde cu privirea, și, în afară de asta, nu cutezau să schimbe direcția de teamă să nu se rătăcească. Astfel încât căutară poteci pe care era mai ușor să străbată prin pădure.

Sperie-Ciori, care mergea înaintea lor, descoperi, în sfârșit, un copac mare, cu crengi atât de mari, încât pe sub ele puteau trece toți liniștiți. O luă înainte spre copac, dar, tocmai când ajunse sub primele crăci, acestea se îndoiră și-l încolăciră și, în clipa următoare, fu ridicat de pe pământ și zbură valvărtej înapoi la tovarășii săi.

Lovitura nu-l duru, dar îl uimi, și când Dorothy îl ridică de pe jos, privi în jur buimăcit.

— Iată un alt loc gol printre copaci, strigă Leul.

— Lăsați-mă întâi pe mine să încerc, spuse Sperie-Ciori, pentru că pe mine n-o să mă doară dacă voi fi aruncat în aer.

În timp ce vorbea, o luă spre alt copac, dar crăcile acestuia îl apucară imediat și-l aruncară înapoi.

— Asta e foarte ciudat! exclamă Dorothy. Ce ne facem? Se pare că arborii și-au pus în gând să nu ne lase să trecem.

— Ia să încerc eu, spuse Omul de Tinichea, ridicând toporul și

punându-l pe umăr.

O luă spre primul pom, cel care îl zgâlțâise pe Sperie-Ciori. Când o cracă mare se aplecă să-l apuce, Omul de Tinichea o lovi cu atâta mânie, încât o spintecă în două.

Copacul începu să-și scuture crengile de parcă suferea, și Omul de Tinichea trecu neatins sub pom.

— Haideți, strigă spre ceilalți, grăbiți-vă!

O luară înainte și ajunseră sub pom fără nicio supărare, în afară de Toto, care fu prins de o cracă mică și așa de tare, încât începu să urle. Dar Omul de Tinichea tăie cu toporul craca și-l scăpă și pe Toto.

Ceilalți copaci ai pădurii nu se împotriviră la trecerea lor, așa că își spuseră că numai primul șir al copacilor putea să-și îndoiaie crăcile și că, pesemne, aceștia alcătuiau un fel de paznici ai pădurii și aveau puterea minunată de-a împiedica străinii să o străbată.

Cei patru călători trecură cu ușurință printre copaci, până ce ajunseră la capătul pădurii. Aici, spre mirarea lor, se găsiră în fața unui zid înalt, ce părea făcut din porțelan alb. Era neted ca o farfurie și mai înalt decât capetele lor.

— Ce ne facem acum? întrebă Dorothy.

— Voi construi o scară, spuse Omul de Tinichea, pentru că, de bună seamă, trebuie să ne urcăm pe zid și să-l sărim pentru a ajunge dincolo.

CAPITOLUL XX

ȚARA GINGAȘĂ DE PORȚELAN

În timp ce Omul de Tinichea construia scara din lemnele pe care le găsisese în pădure, Dorothy se culcă și dormi, pentru că era obosită de plimbarea lungă ce o făcuse. Leul se încovrigă și el ca să doarmă, iar Toto se încolăci lângă prietenul său.

Sperie-Ciori privea la omul din pădure, în timp ce acesta lucra, și spuse:

— Tu poți înțelege de ce se află zidul ăsta aici și din ce anume-i făcut?

— Odihnește-ți creierii și nici nu te necăji din pricina zidului, grăi tăietorul de lemne; când ne vom cățara sus, o să vedem ce se află de cealaltă parte a lui.

După câțva timp scara fu gata. Părea cam grosolană, dar Omul de Tinichea era încredințat că, fiind destul de trainică, îi va ține pe toți. Sperie-Ciori îi deșteptă pe Dorothy, pe Leu și pe Toto și îi informă că scara e gata. Sperie-Ciori fu primul care se urcă pe scară, dar era atât de neîndemânatic, încât Dorothy se grăbi să-l urmeze, ca să-l ferească să nu cadă. Când Sperie-Ciori ajunse cu capul peste partea de sus a zidului, strigă:

— Aoleu!

— Ia-o înainte, îl îndemnă Dorothy.

Sperie-Ciori mai sui o treaptă și se așează pe creasta zidului. Dorothy se ridică și ea să privească peste zid și strigă:

— Aoleu! întocmai cum strigase și Sperie-Ciori.

Apoi se urcă Toto pe scară și începu îndată să latre, dar Dorothy îl făcu să tacă.

Acum era rândul Leului să urce scara, și după acesta, la sfârșit, veni la rând Omul de Tinichea, iar amândoi strigară la rândul lor „aoleu!“ de cum priviră peste zid. Se așezară cu toții în șir pe streășina zidului și, uitându-se în

jos, li se înfățișă o priveștiște ciudată.

În fața lor se afla o întindere mare ca o pardoseală netedă, strălucitoare și albă. Pe această întindere netedă erau împrăștiate multe case făcute pe de-a-ntregul din porțelan și pictate în culorile cele mai vii. Casele erau foarte mici, cea mai mare dintre căsuțe nu ajungea decât până la mijlocul lui Dorothy. Se mai găseau acolo și mici șoproane împrejmuite cu uluci din porțelan și vaci, oi, cai, porci și pui, toate întocmite din porțelan și care stăteau în grupuri.

Dar cei mai ciudați erau oamenii care trăiau în țara asta ciudată. Găseai aici mulgătoare și păstorițe cu laibărașe viu colorate și cu rochiile smălțate cu picățele aurii, domnițe cu veșminte strălucitoare de argint, aur și purpură, ciobani ce purtau pantaloni scurți, vărğați cu roz, galben și albastru și cu pantofii împodobiți cu catarame de aur, crăișori cu coroane pline de nestemate, purtând pelerine de hermină și pieptare de satin. Mai erau acolo măscărici caraghioși, în rochii largi, încrețite, cu pete roșii pe obraji și cu pălării înalte, țuguiate pe cap. Și încă și mai ciudat era că toți oamenii aceștia erau făcuți din porțelan, până și hainele lor erau atât de mici, încât cel mai înalt dintre ei nu-i ajungea lui Dorothy nici până la genunchi.

Nimeni din mulțimea asta nu-i văzu pe călătorii noștri, în afară de un cățeluș de porțelan, cu un cap mare, care se apropie de zid și îi lătră cu o voce subțirică, iar după aceea o luă la fugă.

— Cum să ne coborâm? întrebă Dorothy.

Cum scara era prea grea ca s-o așeze de cealaltă parte a zidului, Sperie-Ciori se aruncă jos, și ceilalți săriră pe el, ca să nu-și lovească picioarele de pardoseala din porțelan. Bineînțeles că își dădură silința să nu pice pe capul lui, ca să nu le intre cuiele în picioare. Când se aflară toți jos, îl ridicară pe Sperie-Ciori, al cărui trup era cu totul amortit, și bătură ușor paiele, ca să se așeze la loc.

— Trebuie să străbatem locul acesta ciudat cu chibzuială, ca să ajungem de cealaltă parte, pentru că ar fi o greșeală de neiertat s-o apucăm pe alt drum decât acela spre miazăzi.

Începură să străbată țara poporului din porțelan, și prima ființă pe care o întâlniră fu o mulgătoare din porțelan, cu vaca ei din porțelan. Cum cei patru înaintau, vaca dădu o lovitură cu piciorul și răsturnă scăunelul, găleata și pe mulgătoare. Toți căzură cu gălăgie mare pe pardoseala din porțelan.

Dorothy fu mâhnită văzând că vaca și-a rupt piciorul stâng, că găleata era spartă în bucăți, iar biata mulgătoare avea o plesnătură la cotul stâng.

— Iată! strigă mulgătoarea, mânioasă, uitați-vă ce ați făcut. Vaca mea și-a rupt piciorul și trebuie să mă duc cu ea la meșter, ca să-l lipească cu clei. Cine v-a pus să treceți pe aici și să-mi speriați vaca?

— Îmi pare foarte rău, răspunse Dorothy, te rog să ne ierți.

Dar frumoasa mulgătoare era prea supărată ca să răspundă ceva. Ridică piciorul spart, îmbufnată, și mână vaca. Bietul animal șchiopăta. La plecare, mulgătoarea mai aruncă peste umăr niște priviri pline de mustrare acestor străini neîndemânatici.

Dorothy era foarte necăjită de această întâmplare.

— Trebuie să umblăm cu luare-aminte prin locurile astea, spuse inimosul om din pădure, de nu, vom face stricăciuni acestor oameni mici și plăcuți.

Ceva mai încolo, Dorothy întâlni o domniță tânără, îmbrăcată nespus de frumos. La vederea străinilor se opri locului, apoi o luă la fugă.

Dorothy, dorind s-o vadă mai bine, alergă după ea, dar fata de porțelan strigă:

— Nu mă fugări! Nu mă fugări!

Avea o voce mică și atât de speriată, încât Dorothy se opri și o întrebă:

— De ce să nu te fugăresc?

— Pentru că, răspunse domnița, rămânând un pic locului, la o oarecare depărtare, dacă fug, aş putea să cad și să mă sparg.

— Dar nu poți fi reparată? întrebă fata.

— Ba da; o, ba da, dar nu mai ești atât de drăguță după ce ai fost lipită, răspunse domnița.

— Cred și eu că nu, încuviință Dorothy.

— Iată, aici se află mister Joker, unul dintre măscăricii noștri, care tot timpul încearcă să stea în cap. S-a spart de atâtea ori, încât e lipit în vreo sută de locuri și nu mai pare deloc atrăgător. Iată-l că vine și o să vezi și tu.

Într-adevăr, un măscărici mic și simpatic le venea în întâmpinare, și Dorothy putu observa că, în ciuda veșmântului său frumos, roșu, galben și verde, era plin de crăpături, semn că fusese lipit în multe locuri.

Măscăriciul băgă mâinile în buzunar și, după ce își umflă obrazii, dădu din cap și apoi recită cu neobrăzare:

*Frumoasa mea domniță,
de ce te zgâiești
la bietul Joker, fetiță!
Nu vezi că ești
o păpușă-ncremenită,
dulce și înțepenită,
picată acum din rai,
parcă ai înghițit un vâtrai!?*

— Stai locului, domnule, spuse domnița, nu vezi că aceștia sunt străini și trebuie să fii cuviincios cu ei?

— Bine, dacă e vorba pe-așa, să presupunem că asta e cuviință, spuse măscăriciul și se așeză de îndată în cap.

— Nu vă supărați pe mister Joker, îi spuse domnița lui Dorothy. Capul lui e tare crăpat, și asta l-a cam smintit.

— N-am nimic împotriva lui, spuse Dorothy. Dar tu ești așa de frumoasă, încât sunt încredințată că aş putea să te iubesc foarte mult. Nu vrei să mă lași să te iau cu mine în Kansas și să te așez pe prichiciul sobei, la mătușa Em? Aș putea să te iau cu mine în coș.

— Asta m-ar nenoroci, răspunse domnița de porțelan. Vezi dumneata, aici, în țara noastră, trăim liniștiți, putem vorbi și ne putem mișca așa cum ne place nouă, dar, dacă unul dintre noi este luat din aceste locuri, încheieturile îi înțepenesc și altceva nu mai poate să facă decât să stea drept și să arate frumos. Bineînțeles că numai asta se așteaptă de la noi când suntem așezați pe prichiciuri de sobe, în cabinete de doctori sau avocați și pe mesele salonului, dar, pentru noi, viața e mult mai plăcută în țara noastră.

— Pentru nimic în lume n-aș vrea să te nenorocesc, zise Dorothy, așa că îți spun rămas-bun.

— Rămas-bun, răspunse domnița.

Umblară cu luare-aminte prin țara de porțelan. Micile animale și oamenii fugeau din calea lor, temându-se că străinii i-ar putea lovi și sfărâma. După un ceas de mers, ajunseră în cealaltă parte a țării, la un nou zid de porțelan.

Nu era atât de înalt ca primul și izbutiră să-l treacă, urcându-se unul după altul pe spatele Leului.

Apoi Leul își adună picioarele sub el și sări zidul. Dar, în salt, răsturnă cu coada o bisericuță din porțelan și o sfărâmă în bucăți.

— Asta e prea de tot! spuse Dorothy, dar zău că suntem fericiți că n-am făcut mai multă pagubă acestui mic popor decât piciorul rupt al vacii și bisericuța sfărâmată. Sunt atât de gingași!

— Adevărat că sunt, spuse Sperie-Ciori, dar eu sunt foarte mulțumit că sunt făcut din paie și nu pot fi așa de ușor stricat.

CAPITOLUL XXI

LEUL DEVINE REGELE ANIMALELOR

După ce trecură zidul de porțelan, se găsiră într-un ținut neprietenos, plin de mlaștini, acoperit cu iarbă multă și înaltă. Mersul era anevoios, pentru că picau adesea în gropile pline de noroi ce nu se vedeau, dat fiind că le ascundea iarba deasă. Oricum, căutând cu luare-aminte drumul, ajunseră cu bine pe pământ uscat. Dar aici regiunea părea mai sălbatică decât oriunde. Și după un drum lung și obositor prin mărăcinișuri, intrară într-o altă pădure, unde copacii erau mai înalți și mai bătrâni decât văzuseră vreodată.

— Pădurea e fermecătoare, grăi Leul, privind împrejurul lui cu plăcere. N-am văzut niciodată un loc mai frumos.

— Îmi pare cam întunecos, spuse Sperie-Ciori.

— Nicidecum, răspunse Leul, mi-ar plăcea să locuiesc aici toată viața. Ia uită-te ce moi se simt frunzele uscate sub călcătura piciorului meu și ce verde este mușchiul ce se urcă pe copaciiăștia bătrâni. De bună seamă că orice fiară și-ar dori un sălaș atât de plăcut.

— Poate că se află și acum fiare sălbatice prin pădure, zise Dorothy.

— Cred că sunt, răspunse Leul, dar nu văd niciuna primprejur.

Merseră prin pădure până ce se făcu prea întuneric ca să mai poată înainta. Dorothy, Toto și Leul se așezară jos, să doarmă, în timp ce tăietorul de lemne și Sperie-Ciori îi vegheau ca de obicei.

Când se iviră zorile, o porniră iar la drum. Nu ajunseră departe, când auziră un hârâit slab, ca mârâitul mai multor fiare. Toto scheună încetișor, dar ceilalți nu erau speriați și își urmară drumul pe poteca bătătorită, până ajunseră la un luminiș unde erau adunate sute de fiare de toate soiurile. Se aflau aici tigri, elefanți, urși, lupi, vulpi și alte multe soiuri de jivine. În prima clipă, Dorothy se înspăimântă, dar Leul o lămuri că animalele țineau o adunare și, după mârâitul lor, își dădea seama că aveau o mare supărare.

De cum vorbi, mai multe dintre lighioane îl văzură și îndată toată

adunarea tăcu, de parcă Leul avea o putere nemaipomenită asupra lor. Cel mai mare dintre tigri veni spre el, făcu o plecăciune și rosti:

— Fii binevenit, o, rege al animalelor! Ai sosit la timpul potrivit ca să lupți împotriva dușmanului nostru comun și să aduci din nou pacea tuturor animalelor acestei păduri.

— Care e supărarea voastră? întrebă Leul, liniștit.

— Suntem cu toții amenințați, răspunse tigrul, de un vrăjmaș fioros, care a sosit acum, în ultimul timp, în pădurea asta. E un monstru înspăimântător. Ca un păianjen mare, cu un trup gros de elefant și cu picioare lungi cât un trunchi de copac. Monstrul are opt picioare, din acelea lungi, și, când se strecoară prin pădure, apucă un animal cu un picior și, aducându-l la gură, îl înghite așa cum ar înghiți un păianjen o muscă. Niciunul dintre noi nu e sigur de viața lui atât timp cât trăiește pe aici acest monstru. De aceea ne-am adunat aici, să hotărâm cum să ne apărăm viața, când te-am văzut pe tine venind încoace.

Leul se gândi o clipă.

— Mai sunt și alți lei prin pădure? întrebă el.

— Nu. Au fost, dar monstrul i-a mâncat pe toți. Și, în afară de asta, nici nu erau așa de mari și de viteji ca tine.

— Dacă îl răpun pe vrăjmașul vostru, vă veți supune mie și mă veți asculta ca pe regele pădurii? întrebă Leul.

— O vom face bucuros, răspunse tigrul, și toate celelalte fiare consimțiră cu un răget puternic, care voia să însemne: „Ne vom supune!”

— Unde se află acum păianjenul cel mare? întrebă Leul.

— Colo, printre stejari, spuse tigrul, arătând cu laba dinainte.

— Ai grijă de prietenii mei, spuse Leul și o porni de îndată să se ia la luptă cu monstrul.

Își luă rămas-bun de la prieteni și plecă, mândru, spre bătălia cu dușmanul.

Marele păianjen zăcea, adormit, când îl găsi Leul. Avea o înfățișare atât de urâtă, încât vrăjmașul lui întoarse capul, cu silă. Picioarele îi erau întocmai așa de lungi cum spusese tigrul, și trupul îi era acoperit de un păr negru. Avea o gură mare, cu un șir de dinți ascuțiți, dar capul îi era legat de trup printr-un gât atât de subțire ca mijlocul unei viespi. Gâtul ăsta îl făcu pe Leu să-și dea seama care era mijlocul cel mai bun de a-l ataca. Și, pentru că știa că era ușor să-l atace în timp ce dormea, făcu un salt mare și sări tocmai pe spatele monstrului apoi, cu o singură lovitură a labei sale grele, înarmată cu gheare ascuțite, despărți capul păianjenului de trup. Sărind apoi jos, așteptă până ce picioarele lungi nu se mai zbătură, ca să se încredințeze că e mort de-a binelea. După care se înapoie în luminiș, unde îl așteptau fiarele pădurii, și

roști mândru:

— De aici înainte, nu mai aveți de ce să vă temeți de dușmanul vostru.

Atunci fiarele se aplecară în fața Leului ca în fața regelui lor, și acesta le făgădui că se va înapoia și va domni peste toți de îndată ce Dorothy va porni, sănătoasă, în drumul ei spre Kansas.

CAPITOLUL XXII

ȚARA QUADLINGILOR

Cei patru drumeți trecură cu bine restul pădurii și, când ieșiră din întunecimea frunzișului, zăriră în fața lor un deal abrupt, acoperit de sus până jos de stânci.

— O să fie un urcuș cam anevoios, spuse Sperie-Ciori, dar, cu toate acestea, trebuie să trecem dealul.

Așa că o luă înainte, și ceilalți îl urmară. Ajunseră la prima stâncă și deodată auziră o voce aspră ce striga:

— Luați-o înapoi!

— Cine ești? întrebă Sperie-Ciori.

Peste stâncă se ivi un cap și același glas spuse:

— Dealul acesta ne aparține nouă și nu îngăduim nimănui să treacă peste coline.

— Dar noi trebuie să trecem, spuse Sperie-Ciori. Suntem în drum spre Țara Quadlingilor.

— Însă nu veți trece! răspunse vocea, și din spatele stâncii păși bărbatul cel mai ciudat din câți văzuseră călătorii noștri până acum.

Era mic de statură, dar avea capul mare și greoi, sprijinit pe un gât gros și plin de zbârcituri. Dar n-avea brațe deloc, și Sperie-Ciori, văzându-l astfel, nu se mai temu că ființa aceasta nevolnică îl va împiedica să urce dealul, așa că spuse:

— Îmi pare rău că nu pot face precum dorești, dar, fie că îți place, fie că nu, noi trebuie să trecem peste dealul tău. Și o porni cu îndrăzneală înainte.

Însă capul bărbatului se repezi înainte cu iuțeala fulgerului, gâtul lui se întinse până ce partea tuguiață a capului său îl lovi pe Sperie-Ciori și îl făcu să se rostogolească la poalele dealului. La fel de repede pe cât țâșnise, capul se întoarse la locul său, și bărbatul râse cu cruzime, spunând:

— Nu-i așa de ușor cum îți închipui!

Din celelalte stânci se ridică un cor de râsete furtunoase, și Dorothy văzu sute de capete-ciocane, fără brațe, ieșind unul câte unul din spatele fiecărei stânci.

Leul se mânie grozav de râsetul iscat de pățania lui Sperie-Ciori și, scoțând un răget cumplit, care răsună ca un trăsnet, se azvârli înainte, pe deal.

Din nou țâșni un cap, și Leul cel mare se rostogoli ca un tăvălug pe povârniș în jos, de parcă ar fi fost lovit de un obuz.

Dorothy coborî dealul ca să-l ridice pe Sperie-Ciori. Leul se ridică singur, veni spre ea, cu trupul plin de vânătăi dureroase, și zise:

— N-are niciun rost să luptăm cu niște oameni cu capete împușcătoare. Nimeni nu li se poate împotrivi.

— Atunci ce e de făcut? întrebă ea.

— Cheamă-le pe maimuțele înaripate, o sfătui tăietorul de lemne. Mai ai dreptul să le poruncești o dată.

— Foarte bine, răspunse fata și, punându-și boneta de aur pe cap, rosti cuvintele pline de putere. Maimuțele se grăbiră, ca totdeauna, să vină cât ai clipi din ochi.

— Care-i porunca? întrebă căpetenia maimuțelor, făcând o plecăciune.

— Duceți-ne peste munți, în Țara Quadlingilor.

— Se face! zise căpetenia, și maimuțele înaripate îi apucară pe cei patru călători și pe Toto în brațele lor și porniră în zbor. Când trecură peste deal, capetele-ciocan urlară de necaz și-și repeziră în aer creștetele, dar nu putură ajunge maimuțele înaripate care îi duceau pe Dorothy și pe tovarășii ei pe deasupra ca să-i lase în frumoasa Țară a Quadlingilor.

— Asta a fost ultima dată când m-ai putut chema, spuse căpetenia maimuțelor, așa că îți zic rămas-bun și noroc bun!

— Adio, și vă mulțumesc foarte mult, răspunse fata. Iar maimuțele se ridicară în aer și, cât ai clipi din ochi, nu se mai văzură.

Țara Quadlingilor părea bogată și frumoasă. Câmpiile cu grâne coapte se întindeau una după alta cât vedeai cu ochii și, printre ele, șerpuiau poteci frumos pietruite și pârlăieșe săltărețe, deasupra cărora se arcuiau punți trainice. Ulucile, casele, punțile, toate erau vopsite într-o culoare roșu-aprins, la fel cum fuseseră vopsite în albastru în Țara Altinezilor și în galben în Țara Winkiezilor. Quadlingii înșiși erau niște oameni scurți și grași, cu o înfățișare de bărbați rotunjori, cumsecade. Erau toți îmbrăcați în roșu, ceea ce arăta foarte frumos pe lângă bărbile lor verzi și grâul galben.

Maimuțele îi lăsară jos în apropierea unei ferme, și călătorii noștri bătură la ușa fermierului. Nevasta fermierului le deschise și, când Dorothy îi ceru ceva de mâncare, femeia le dădu un prânz îmbelșugat compus din trei

feluri de prăjituri și patru feluri de bucate, iar lui Toto, o strachină plină cu lapte.

— Cât de departe de aici se află castelul Glindei?

— Nu e un drum lung, răspunse nevasta fermierului. Luați-o spre miazăzi și veți ajunge curând acolo.

Mulțumind bunei femei, o porniră tuspătru, cu puterile înprospătate. Trecură pe lângă câmpuri și peste punți, până văzură în fața lor un castel frumos. În fața porții se aflau trei fete tinere, îmbrăcate în uniformă militară bărbătească, roșie, împodobită cu galoane de aur. Când Dorothy se apropie, una dintre ele spuse:

— De ce ai venit în Țara de la Miazăzi?

— S-o văd pe vrăjitoarea bună, care domnește aici. Vrei să mă duci la ea?

— Spune-mi mai întâi numele tău și o voi întreba pe Glinda dacă vrea să te primească.

Spuseră cine sunt, și fata-ostaș intră în castel. După câteva clipe se înapoie ca să le spună că Dorothy și cei ce o însoțeau erau poftiți să intre numaidecât.

CAPITOLUL XXIII

GLINDA ÎNDEPLINEȘTE DORINȚA LUI DOROTHY

Înainte de a intra la Glinda, fură poftiți într-o odaie a castelului, unde Dorothy își spală fața și-și pieptănă părul, Leul își scutură praful din coamă, Sperie-Ciori își potrive singur paiele, iar tăietorul de lemne își lustrui tinicheaua și își unse cu ulei încheieturile.

Când fură gata, o urmară pe fata-ostaș. Aceasta îi călăuzi până la o încăpăre mare, unde vrăjitoarea Glinda ședea pe un tron de rubine.

Vrăjitoarea era frumoasă și tânără. Părul roșcat îi cădea în bucle lungi pe umerii zvelți. Rochia îi era albă, iar ochii, albaștri. Privi cu drăgălășenie la fetiță.

— Ce pot să fac pentru tine, copila mea?

Dorothy istorisi vrăjitoarei toate pățaniile ei: cum fusese dusă de ciclon în țara lui Oz, cum își găsisse tovarășii de drum și ce aventuri uimitoare trăiseră împreună.

— Dorința mea cea mai mare este acum, adăugă fata, să mă înapoiez în Kansas, pentru că mătușa Em va crede, negreșit, că mi s-a întâmplat ceva rău de tot și va începe să poarte doliu, iar unchiul Henry n-are cu ce să-i cumpere rochie neagră decât dacă recolta de anul ăsta va fi mai bună decât cea de anul trecut.

Glinda se aplecă să sărute fața ridicată a fetei.

— Binecuvântată să fie draga ta inimioară! spuse Glinda. Sunt încredințată că îți pot spune cum să te înapoiezi în Kansas. Apoi adăugă: Dar, pentru asta, trebuie să-mi dai boneta de aur.

— Cu plăcere, rosti Dorothy. De altfel, nici nu o mai pot folosi. Dumneata însă poți să le mai poruncești de trei ori maimuțelor înapărate.

— Și cred că le voi folosi întocmai de trei ori, răspunse Glinda, zâmbind.

Dorothy îi dădu boneta de aur, și Glinda îl întreabă pe Sperie-Ciori:

— Ce ai de gând să faci după ce ne părăsește Dorothy?

— M-aș întoarce în Orașul Smaraldelor, pentru că Oz m-a făcut cârmuitorul lui și poporul mă iubește. Singurul lucru care mă neliniștește e cum să trec peste muntele capetelor-ciocane.

— Prin intermediul bonetei de aur, voi porunci maimuțelor înaripate să vină să te ducă până la porțile Orașului Smaraldelor, pentru că ar fi o rușine să văduvim poporul de un cârmuitor atât de minunat.

— Sunt într-adevăr minunat?

— Ești un cârmuitor neobișnuit, răspunse Glinda și, întorcându-se spre Omul de Tinichea, îl întreabă: Dar tu ce ai de gând să faci când Dorothy va părăsi această țară?

Acesta se rezemă în topor, chibzui o clipă și răspunse:

— Winkiezii au fost foarte buni cu mine și și-au dorit să le fiu cârmuitor după moartea vrăjitoarei cele rele. Și eu îi iubesc pe winkiezi și, dacă aș putea să ajung din nou în țara de la Apus, nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să îi cârmuiesc de-a pururi.

— A doua mea poruncă pentru maimuțele înaripate va fi să te ducă pe tine, teafăr, în Țara Winkiezilor. Creierii tăi nu par atât de mari la vedere ca ai lui Sperie-Ciori, dar tu strălucești într-adevăr mai mult ca sperietoarea – mai ales când ești lustruit –, și sunt încredințată că vei cârmui bine și cu înțelepciune peste winkiezi.

— După ce Dorothy o să plece acasă, tu ce ai de gând să faci? îl întreabă ea pe Leu.

— Peste muntele capetelor-ciocane se află o pădure mare și bătrână. Fiarele care viețuiesc acolo m-au ales mai-marele lor, numai de aș putea ajunge acolo, și atunci mi-aș petrece restul zilelor fericit.

— Cea de-a treia poruncă a mea către maimuțele înaripate va fi să te ducă, Leule, în pădurea pe care o dorești. După ce voi folosi pentru a treia oară puterile acestei bonete de aur, o voi înmâna căpeteniei maimuțelor și astfel le voi elibera.

Tăietorul de lemne, Sperie-Ciori și Leul mulțumiră vrăjitoarei pentru bunătatea ei, iar Dorothy spuse deodată:

— Ești, într-adevăr, la fel de bună pe cât ești de frumoasă, dar mie încă nu mi-ai spus cum pot să mă înapoiez în Kansas.

— Pantofii tăi de argint te vor purta peste pustiu, răspunse Glinda. Dacă ai fi cunoscut puterea lor, ai fi putut să pleci într-acolo din prima zi când ai sosit în ținutul ăsta.

— Dar atunci eu n-aș mai fi avut creierii mei minunați, strigă Sperie-Ciori, și mi-aș fi petrecut toată viața în lanul de grâu al fermierului.

— Iar eu n-aș fi căpătat inima mea duioasă, spuse Omul de Tinichea, aș fi rămas acolo, ruginit, în pădure, până la sfârșitul veacurilor.

— Și eu aș fi fost de-a pururi un laș, spuse Leul, și nicio fiară din pădure nu m-ar fi întâmpinat cu un cuvânt bun.

— Astea toate sunt adevărate, consimți Dorothy, și sunt bucuroasă că le-am putut fi de folos bunilor mei prieteni. Dar acum că fiecare are ceea ce și-a dorit cel mai mult și fiecare e mulțumit, având și câte un ținut de stăpânit, socot că ar fi timpul potrivit să plec în Kansas.

— Pantofii de argint, spuse vrăjitoarea cea bună, au puteri nelimitate, și una dintre ele e că te pot duce din trei pași în orice parte a lumii. Și fiecare pas va fi făcut cât ai clipi din ochi. Ce ai tu de făcut e doar să lovești de trei ori din călcâie și să poruncești pantofilor încotro vrei să te ducă.

— Dacă e așa, spuse fata, bucuroasă, atunci le voi spune îndată să mă ducă în Kansas.

Își petrecu brațele pe după gâtul Leului și, sărutându-l, îl lovi ușor și cu duioșie pe cap. Apoi îl sărută pe tăietorul de lemne, care plângea într-un fel cam primejdios pentru încheieturile lui. Îmbrățișă apoi trupul moale și împăiat al lui Sperie-Ciori, îl strânse în brațe, fără să sărute însă fața lui desenată, și, făcând aceasta, își dădu seama că plânge și ea la despărțirea dureroasă de tovarășii aceștia dragi.

Glanda cea bună coborî de pe tronul împodobit cu rubine ca să-i dea fetei o sărutare de rămas-bun. Dorothy îi mulțumi pentru bunătatea pe care le-o arătase ei și prietenilor săi.

Îl luă apoi pe Toto cu blândețe în brațe și după ce mai rosti un ultim rămas-bun, își lovi de trei ori călcâiele pantofilor unul de altul și strigă:

— Duceți-mă acasă, la mătușa Em!

În aceeași clipă fu învârtită repede prin aer, atât de repede, încât tot ce putu vedea sau simți fu fluieratul vântului ce-i trecu pe la urechi. Pantofii de argint făcură numai trei pași, și Dorothy se opri atât de brusc, încât se rostogoli de câteva ori prin iarbă până să-și dea seama unde se află.

Apoi, în sfârșit, se ridică și privi în jurul ei. De uimire, exclamă:

— Ce minune!

Pentru că stătea pe marginea câmpiei din Kansas și tocmai în fața ei se ridica noua fermă a unchiului Henry, construită după ce ciclonul o nimicise pe cea veche. Unchiul Henry mulgea vacile în curtea fermei, și Toto, sărind din brațele fetei, alergă fericit spre șopron.

Când se ridică, Dorothy observă că era numai în ciorapi, pentru că pantofii de argint îi căzuseră în timpul zborului prin văzduh și rămăseseră pierduți pentru totdeauna, în pustiu.

CAPITOLUL XXIV

DIN NOU ACASĂ

Mătușa Em tocmai ieșise din casă pentru a stropi niște straturi de varză când, ridicându-și privirea, o văzu pe Dorothy alergând spre ea.

— Copila mea dragă, exclamă ea, strângând fetița în brațele ei și acoperindu-i fața cu sărutări. Unde ai fost până acum? De unde vii?

— Din Țara lui Oz, răspunse Dorothy cu seriozitate, și uite-l și pe Toto! Vai, mătușă